

मुनि बुद्धिसागरकृत.

श्री ध्यानविचारग्रन्थ.

मेसाणावाळा शेठ कस्तुरचंद
वीरचंदनी सहायथी

छपावी प्रसिद्ध करनार.

श्री जैन आत्मानन्द सजा
जावनगर.

जावनगर—'आनंद' प्रिन्टींग प्रेसपां
तथा

जावनगर—'विद्या विजय' प्रिन्टींग प्रेसपां छाप्युं.

किं. ०-३-०

નિર્વેક્ષન

જન્મભૂમિ તરફ માન ઉત્પન્ન કરાવનાર, સ્વદેશજની જાગૃતી કરાવનાર, પ્રાચીન જોડોજલાલી અને હાલની પડતી દશાની સરખામણી કરવાનું સાધન આપનાર, દેશના જુદા જુદા ધર્મો અને સ્વધર્મનું ભાન કરાવનાર, સ્વદેશ અને સ્વગામની ઉન્નતિમાં ભાગ અર્પવાને પ્રેરણા કરનાર, ઐતિહાસિક પૂરાવા માટે તાત્ત્વપત્રો અને શીલાલેખો કેટલા ઉપયોગી થઈ પડે છે તે બતાવી આપનાર, જૈનોની મંદિર સમૃદ્ધિ અને જ્ઞાનસમૃદ્ધિ તરફ અગાધરૂચિની સાક્ષી આપનાર આ અન્ય શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજીમુરિ અન્યમાળાના અંક ૧૦૨ માં રૂપે બહાર પાડતાં આ મંડળને હર્ષ ઉત્પન્ન થાય છે.

પ્રથમાવૃત્તિની પ્રસ્તાવના અને આ આવૃત્તિના વક્તવ્ય તરફ ધ્યાન આપી પ્રાચીન અને અર્વાચીન સ્થીતિની તુલના કરી ઉન્નતિક્રમમાં આગળ વધવા માટે પ્રાસંગિક વિવેચનો અને સૂચનાઓ કરી છે તે ઉપર ધ્યાન આપવા વિનંતિ છે.

પ્રથમાવૃત્તિ-શુન્સાઅન્યમાળાના ૩૬મા અન્ય તરીકે **વીળપુર** (વિદ્યાપુર) વૃત્તાંત એ નામે લઘુરૂપે-બહાર પડી હતી જ્યારે આ અન્યનો વિસ્તાર મોટો થવા સાથે વિશેષ હકીકતોનો સમાવેશ થતાં તેને **ભારત ગુજરાત વિળપુર** (વિદ્યાપુર) બૃહદ્ વૃત્તાંત એ નામ આપવામાં આવ્યું છે.

ગુરૂશ્રીએ પ્રથમાવૃત્તિની પ્રસ્તાવનામાં આ અંથલેખનનું નિમિત્ત-વિજેષ દેવ પરમારનો લેખ-ધાંડુ સંઘપુરના દેરાસરવાળો લેખ છે એમ જણાવ્યું છે. તે લેખો ઉપરાંત અન્ય લેખો અને અન્યો વિળપુરના ઇતિહાસને પ્રકાશિત કરી રહ્યા છે તેમ આ અન્ય પૂરો વાંચવાથી ખાતરી થશે.

હાલનું વિળપુર તેજ સ્થાને ત્રીજીવાર વસ્યાનું ઐતિહાસિક રીતે સાબીત થાય છે. આવડા રત્નાદિત્યના સમયનો કુંડ જે હાલ હયાત છે તે તેમાં જે લેખ છે તેથી સં. ૮૦૨ પૂર્વે વિળપુર ઉપર આવડા રાજાઓના સત્તા હતી અને તે ઉપરથી તે પૂર્વેનું વિળપુર હોવું જોઈએ તેમ સમજી શકાય છે.

સુધર્મજગ્ન પટ્ટાવંલીથી વિ. સં. ૯૨૭માં વિળપુર વસ્યું અને સંઘપુરના લેખથી વિ. સં. ૧૨૫૬ માં ફરી વસ્યાનું સમજી શકાય છે.

ધાંડુગામ સં. ૧૮૦૦ ના સૈકામાં હયાત હોવું જોઈએ અને વિળપુર થયેલા મુસલમાન આક્રમણ સમયે વિળપુરના ઇતિહાસને પ્રકાશિત કરનાર લેખનાં ૪ પાટીયાં વિળપુરના પ્રાચીન દેરાસરમાંથી બચાવી લેવામાં

૪

આત્મા હોય અને તેમાંના બે વાંદુ અને પશ્ચાત્ સંધપુરમાં રહ્યા પામ્યાં હોય તેમ જણાય છે. તેમાં પ્રથમનું પાટીકું શ્લોક ૧ થી ૬૫ સુધીનું તથા ચોથું અથવા છેલ્લું પાટીકું શ્લોક ૧૧૫ પછીનું મળ્યું નથી. તે બે મધ્યું હોત તો વિજયપુરના ઇતિહાસને સંપૂર્ણ અજવાળું પાડત.

રા. રા. વકીલ મોહનલાલ દલીયદ દેશાઈ તરફથી આ નિવેદન લખવા સમયે ખબર મળી છે કે લીંબડીના ભંડારમાં, વિજયપુર સંબંધી લખાણવાળો ગ્રંથ છે. બે તેવો કોઈ ગ્રંથ ત્યાં હશે તો ત્રીજી આવૃત્તિ સમયે તે મેળવી વધુ પ્રકાશ પાડી શકાશે.

આ વૃત્તાંત જે સ્થળનું છે ત્યાંના એક ધર્મિષ્ઠ પરોપકારી અને સ્વયંજે આગળ વધી પોતાની શક્તિનો સર્વ પ્રકારે પોતાના હસ્તે સદુપયોગ કરનાર ગ્રહસ્થ તે સદ્ગત શેઠ મગનલાલ કંકુચંદનું જીવનવૃત્તાંત પ્રથમાવૃત્તિમાં આળેખાયું છે; તે જ થોડી પુરવણી સાથે આ આવૃત્તિમાં રાખવામાં આવ્યું છે અને તે પ્રાસંગિક જ છે.

પ્રથમાવૃત્તિમાં તેઓશ્રી તરફથી દ્રવ્યસહાય મળી હતી; તેમજ આ આવૃત્તિમાં તેઓશ્રીના ઉપકારથી ઉપકૃત થયેલ આ મંડળના એક સભ્ય તરફથી રૂ. ૫૦૦)ની આર્થિક સહાય મળી છે આ ભાષના ઇચ્છા મુજબ આ ગ્રંથ સદ્ગત શેઠના સ્મરણાર્થે પ્રગટ થાય છે. અને ગુરૂશ્રીની પણ તથાપ્રકારની જ આસા હતી.

આ ગ્રંથ શ્રામંત સરકાર સચાજીરાવ ગાયકવાડની સુવર્ણ જયુબીલી પ્રસંગે જ બહાર પડતો હોવા સાથે આ વૃત્તાંતવાળા સ્થળના તેઓ અધિપતી-રાજવી હોવાથી તેઓશ્રીના સુંદર જમી આ ગ્રંથમાં આપવી યોગ્ય ધારી છે, તેમજ શ્રીમદ્ ગુરૂવર્ધની દીવ્ય મૂર્તિ, આ વૃત્તાંતવાળા સ્થળે તેઓશ્રીના સમાધિસ્થાને સમાધિ-મંદીરમાં પ્રતિષ્ઠીત થવાના દિવસેજ બહાર પડતી હોઈ તેઓશ્રીની પણ આબેહુલ જમી આ ગ્રંથમાં આપવી યોગ્ય જણાઈ છે. વિજયપુર તાલુકાનો નકશો પણ આ ગ્રંથમાં પ્રગટ કર્યો છે તે પણ યોગ્ય જ ગણાશે.

વિદ્યાપુરમાં-ગુજરાતમાં વિદ્યાના પારંગત એવા ગુરૂશ્રી જેવા વિદ્વાનો વિદ્યાના પૂરની માફક અનેક થાઓ તથા :સર્વત્ર ઉચ્ચ વર્તનવાળા, માનનીય, દાની, ધર્મિષ્ઠ પુરૂષો વધે અને સ્વકામ-સ્વભૂમિની ખ્યાતિ વિસ્તારે એવી ભાવનાપૂર્વક વિરમીએ છીએ.

સુદ્ધિ સં. ૧

વિક્રમ સં. ૧૯૮૨

લી.

શ્રી અધ્યાત્મ જ્ઞાન પ્રસારક મંડળ

સંતવાણી—ગુરુસ્મરણ.

જેના ગુણોની ગણના જનથી ન થાયે,
ના શેષનાગ જીભથી ગણતાં ગણાયે,
જેડી બે હસ્ત શુભ આશિષ નિત્ય યાયું,
શ્રી બુદ્ધિસાગર સૂરિ શરણું જ સાચું.

- ૧-કાણુ જાણુતું હતું કે—આ ગ્રન્થની પ્રથમાવૃત્તિના દ્રવ્ય સ્થાયક શેઠ મગનલાલનો દેહ તે આવૃત્તિ પ્રગટ થયાબાદ માત્ર બે માસમાં જ આ દુનિયા છોડી જશે ?
- ૨-કાણુ જાણુતું હતું કે—આ ગ્રન્થની દ્વિતીયાવૃત્તિ પ્રથમ કરતાં મોટા પ્રમાણમાં—વધુ અઝવાળ પાડે તેવા સ્વરૂપમાં આવલા ટુંકા સમયમાં બહાર પડશે.
- ૩-કાણુ જાણુતું હતું કે—ગુરૂશ્રીની સતત તાકીદ છતાં તેઓઆના દેહવિસય પૂર્વે બધું મેટર છપાઈ ગયા છતાં માત્ર પ્રસ્તાવનાદિ માટે મ્હારા પ્રમાદવશે આ ગ્રન્થ વાચકોની સમક્ષ ગુરૂશ્રીની હયાતીમાં રજુ નહી થાય ?
- ૪-કાણુ જાણુતું હતું કે—આ ગ્રન્થના લેખક મહાત્માશ્રીતું આપણી વચ્ચેથી અતિ વેગે ઉચ્ચ ગતિ તરફ પ્રવાણ થશે ? અને તે પછુ સં ૧૯૮૧ ના જેઃ વદ ૩ ની પ્રભાતેજ.
- ૫-કાણુ જાણુતું હતું કે—વેગે મુસાફરી પુરી થનાર હોવાની ચેતવણી છતાં સેવક તેઓશ્રીથી અંત સમયેજ વધુ દૂર હશે ?
- ૬-કાણુ જાણુતું હતું કે—મ્હારા ઉપગારી સદ્ગત શેઠશ્રીના શુભ દ્રવ્યવડે લેવા-યેલી ભૂમિમાં વિજયપુરની કીર્તિમાં વધારો કરનાર અનેક શુભ કાર્યો થશે ?
- ૭-કાણુ જાણુતું હતું કે—સદ્ગત ગુરૂશ્રીનો નિર્વાણ મહોત્સવ અપૂર્વ રૂપમાં જે સ્થળે થયો તે સ્થળે થવાનો હતો ?

આ અને બીજું ઘણું—સં. ૧૯૪૬ થી મ્હારા બાળસ્નેહી અને સન્નિવર રૂપે અને સં. ૧૯૫૭ થી સાચા સંત અને સદ્ગુરૂ રૂપે નિર્મળ જ્ઞાન અને સતસંગનો અપૂર્વ અનુભવ ચંખાડનાર તથા ‘સાધ્વમતી ગુણશિક્ષણ કાવ્ય’ ની અમુક લીંટીઓ તરફ માત્ર ધસારો કરી મ્હારામાં જગૃતિ લાવનાર

૬

મહારા તે યોગીશ્વર ગુરૂશ્રી જાણતા હતા. અને તેમજ થયું તે જગતે જોયું. મને પણ પ્રભુ શ્રી મહાવીર અને ગૌતમના વિરહની કંઈ ઝાંખી થઈ. ગુરૂશ્રીના અનેક પ્રાસંગિક વચનોની સત્યતા તેઓના સંબંધમાં આવનારાઓને વખતે વખત અનુભવાતી હતી અને વખત જશે તેમ વધુ અનુભવાશે.

સંતવાણી.

તેઓશ્રીની પ્રેમભાવે અપૂર્વ સેવા-વૈયાવચ્ચ કરનાર શાન્તમૂર્તિ શ્રી વૃદ્ધિસાગરજીને અંત સમયે ગુરૂશ્રીએ બોધ આપતાં આપતાં મં. ૧૯૮૧ ના ચૈત્ર સુદ ૫ ની રાત્રે કહ્યું કે “ આત્મ સ્વરૂપ ચૂકીશ નહીં ” “ શીકર ન કર, જ તારી પાછલ આવું છું—તૈયારી છે. ” ઇત્યાદિ બોધાયેલ સમસ્યાસૂચક વચનો તે સંત પુરૂષે સાચાં કરી બતાવ્યાં અને તે માત્ર અઢી માસની અંદરજ.

જે સ્થળે મુનિ શ્રી વૃદ્ધિસાગરજીનો અભિસંસ્કાર થયો તે જ સ્થાનમાં આચાર્યશ્રીના દેહનો અભિસંસ્કાર થયો.—એકજ સ્થાને બન્ને પુદ્ગલોની રાખ થઈ અને સાં ગુરૂશ્રીનું સમાધી મંદીર થયું અને ભાવીએ નિર્માણ કર્યું હોય તેમ ગુરૂ શિષ્યના પ્રેમનું દ્રશ્ય મૂર્તિ રૂપે—સાક્ષાત ખડું થયું.

સંતોની સત્યતા જણાવતું—ગુરૂ શિષ્યનું સ્મારક દ્રશ્ય વિન્નપુરમાં જયવંતું વર્તે. ૐ શાન્તિ: ૩

ગુણદૃષ્ટિવડે ગુણાનુરાગ પ્રગટે તથા પ્રભુ મહાવીરના શાસનની નિસ્પૃહ ભાવે વિશેષ સેવા થાય અને શુભાશુભ કર્મની નિર્જરા જદ્દી થાઓ એવું ઇચ્છતો અને ભાવપૂર્વક વંદન કરતો

શ્રી મુખ્યાઈ ચંપાગદ્દલી.

સં. ૧૯૮૨ માહ શુદ્ધ ૩
(ગુરૂ વિરહની પંદરમી
પાસિક તીથી)

લલ્લુ કરમચંદ.

૧૩

આ બ્યક્તવ્ય પુરૂં કરતાં જણાવી દેવાની જરૂર છે કે મારા લખાણમાં જે કંઈ ખામી જણાય તે માટે વાચકો ક્ષમા કરશે. કારણ હું નહીં જેવા અભ્યાસ છતાં માત્ર ગુરૂ કૃપા અને તેઓની સૂચનાવડે લખવા લાગ્યશાળી થયો છું.

વિજાપુર સંબંધી લખતાં ગાયકવાડ રાજ્ય અને કડી પ્રાંત સંબંધી બ્રહ્મ લખાય તેમ છે. પણ રા. રા. મહાસુખભાઈ યુનીલાલ કે જેઓ વડોદરા રાજ્યના અનુભવી-ઉત્સાહી દેશનેતા અને વિસનગરના એક જૈન શહેરી છે, તેઓએ પ્રગટ કરેલ વિસનગર વૃતાંત આ વ્યક્તવ્ય લખવાના વિચાર સમયે મારા જોવામાં આવ્યું, તેમાં વિસનગરની હકીકતો સાથે કડી પ્રાંત અને રાજ્યની વિસ્તારપૂર્વક હકીકતો આંકડા સાથે તથા કાયદા સંબંધી વિવેચન કર્યું છે. તે ગ્રંથના પૃષ્ઠ ૧ થી ૮૬ સુધીનાં પૃષ્ઠો ગાયકવાડ રાજ્યની વધુ હકીકત જાણવાની ઇચ્છા રાખનારાઓને વાંચવા આગ્રહ કરી રા. મહાસુખભાઈના નીચેના શબ્દો ટાંકી મારૂં વ્યક્તવ્ય પુરૂં કરું છું. કારણકે તેવી ટીકાથી ગુરૂશ્રી અને રા. મહાસુખભાઈ ખચી શક્યા છે. અર્થાત્ તેઓએ સ્વદેશ અને જન્મભૂમિ તરફની ફરજ જાળવવામાં પોતાનો સારામાં સારો લાગ અર્પણ કર્યો છે.

“ પરદેશની ઝીણામાં ઝીણી વાત કરીએ—આંકડા સાથે, પણ સ્વદેશ માટે કંઈ જાણીએ નહીં, ખીજ દેશના ખીજ શહેરોનાં વખાણ કરીએ પણ પોતાના ગામની પ્રાચીનતા શું હતી? કેમ મંદ પડી ને કેમ વધે તે માટે કંઈ નહીં.”

ખરેખર જે દેશમાં જન્મ થયો તેના તરફ જોઈતો પ્રેમ જે ન દાખવે અને બહુ દૂર નજર કરે તે તો પગતળે ન જોતાં માત્ર પારકી પંચાત કરવા જેવું ગણાય.

આવા દોષથી સર્વે મુક્ત થાઓ તેમ ઇચ્છતો

સુબંધ
સંવત ૧૯૮૨
માહ શુદ્ધ અષ્ટમી

સેવક

લલ્લુભાઈ કરમચંદ દલાલ

સુધારો—પૃષ્ઠ ૨૧૭ થી ૨૨૪ સુધીનાં પાનાનાં નંબરો ડબ્બલ છપાઈ ગયા છે.

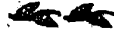
શુદ્ધિપત્રક.

પૃષ્ઠ.	લીટી.	અશુદ્ધિ.	શુદ્ધિ.
૧	૩	ગુ૦ વિ૦ વૃ૦	ગુજરાત વિજ્ઞપુર (વિદ્યાપુર) બૃહદ્ વૃત્તાંત
૨૬	૧૬	નીચે પ્રમાણે	નીચે આ પ્રમાણે
૩૯	૨૨	શાસ્ત્રીનો	શાસ્ત્રોનો
૪૦	૭	પાછો ફરી સંપીલો	પાછા ફરી સંપીલો
૭૬	૬	લોહા આદિનાથ	લોહા આદિના
૧૮૦	૯	અસત્ય	અસ્તેય
”	૧૭	સ્તેય	”
૨૦૨	૧૭	અરિહંતને	અરિહંતે
૨૧૨	૬	વિ૦ પ્રા૦ જૈન	વિજ્ઞપુર પ્રાક્ષણ વર્ગમાં વૈદિક
૨૩૪	૮	૯૬૧	૯૪૨
”	૯	૯૪૨	૯૬૧

મરતાવના.

ધ્યાન વિચાર અંતમાં ધ્યાનના વિચારો છે, મનુષ્યે દુઃખાનિનો ત્યાગ કરવો જોઈએ અને સુધ્યાનનો આદર કરવો જોઈએ મનુષ્યમાત્રને સુધ્યાનની આવશ્યકતા છે. ધ્યાન વિચારમાં જૈન શાસ્ત્રોનો આધારે વિચારો જણાવવામાં આવ્યા છે. ધ્યાન કરતાં કરતાં મનની એકાગ્રતા થાય છે, મનનનો પણ ધ્યાનમાં સમાવેશ થાય છે. અક્ષયગુણસંપન્ન સૂત્રમાં ટાળેણં મોળેણં જ્ઞાણેણં અપ્પાણં ઘોસિરામિ પાઠ આવે છે. ધ્યાનવડે બહિરાત્મભાવનો ત્યાગ કરું છું એ વાક્યથી પણ શ્રાવકોએ તથા સાધુઓએ ધ્યાન કરવું જોઈએ એમ સિદ્ધ થાય છે. પાયચ્છિન્નત્રિણ્ણો વેયાવચ્છં તદેવ સજ્જાઓ જાણંઉસ્સગ્ગોવિઞ્ઞ અરિપ્પિતરોત્તવોહોઈ ॥ ૧ ॥ અતિચારની આઠ ગાથામાં પણ અવ્યન્તરતપમાં ધ્યાનને સ્વીકાર્યું છે, અને ધ્યાનના અતિચારો ટાળવાનું કહ્યું છે, શ્રીમદ્ હરિભદ્રસૂરિ, શ્રીમદ્ હેમચંદ્રસૂરિ, શ્રીમદ્ ચરણવિજય ઉપાધ્યાય અને શ્રી આનન્દધનજી વગેરે સ્વકીય ગ્રંથોમાં ધ્યાનની ઉત્તમતા વર્ણવે છે. શાસ્ત્રોના આધારે કહેવામાં આવે છે કે ધ્યાન વિના મુક્તિ થતી નથી ધ્યાન એ અંતરનું ચારિત્ર છે. ધ્યાનરૂપ ચારિત્ર વિના કેવલજ્ઞાન પ્રગટતું નથી, ક્ષયોપશમજ્ઞાનનું રૂપ ધ્યાન છે. તેથી ધ્યાનની ઉત્તમતા અને આદેયતા સ્વતઃ સિદ્ધ થાય છે. આ ગ્રંથમાં આર્તધ્યાન, રોદ્રધ્યાન, ધર્મધ્યાન અને શુકલ ધ્યાન એ ચાર ધ્યાનનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે; અને એ ચાર ધ્યાનના સંજ્ઞાધવાળી અન્ય બાબતોનું પણ વિવેચન કરવામાં આવ્યું છે, પ્રથમ લેખક શક્તિની પ્રારંભાવસ્થામાં આવેલી દશ વર્ષ પૂર્વે આ ગ્રંથ લખાયો હોવાથી ભાષાની ઉચ્ચતા અને ભાવાર્થ સચવાની મુશ્કેલીમાં ન્યૂનતા દેખવામાં આવે એ સુસ્પષ્ટ છે તથાપિ સરલભાષાથી ભાવાર્થને ગ્રહવામાં કોઈ બતની કિલ્લટતા દેખવામાં

૨

આવતી નથી, ખાળ જીવોને આ અન્ય વાંચનથી ધ્યાનમાં સહેજે પ્રવેશ થઇ શકશે.

છપાવવામાં કોઇ ઠેકાણે શબ્દ વાક્યની અશુદ્ધિઆદિ દોષ રહ્યા હોય તો સજ્જનો તેને સુધારીને વાંચશે. તેમજ કોઇ ઠેકાણે શાસ્ત્ર વિરુદ્ધાદિ દોષો હોય તો તે પંડિતોએ સુધારણું, દુધ્યાનિ અને સુધ્યાનના ભેદોનું જ્ઞાનથવાથી મનુષ્યો દરેક ધાર્મિક ક્રિયાઓ કરતી વખતે દુધ્યાનથી દૂર રહેશે અને પોતાની મનોવૃત્તિને સુધારશે, તેથી આ અન્યની ઉપયોગિતા કેટલી છે તેનો સહેજે વાંચકોને ખ્યાલ આવશે. સુધ્યાનવિના મનની નિર્મલતા થતી નથી. મોટા મુનિ-વરો પણ ધ્યાનને ધ્યાવે છે અને પોતાના આત્માના ગુણો પ્રગટાવવા પ્રયત્ન કરે છે. મનનાં પાપ ધોવાને માટે ધ્યાનની આવશ્યકતા દરેક દર્શનના અનુયાયીઓ સ્વીકારે છે. શ્રીપાલરાજાએ નવપદનું ધ્યાન ધર્મું હતું. ધ્યાન ધરવું એ મુનિનું પરમ કાર્ય છે. લક્ષ્મીવિના ગૃહ-સ્થ જેમ શોભી શકતો નથી તેમ ધ્યાન વિના મુનિ શોભી શકતો નથી. શ્રી મન્મહાવીર પ્રભુએ સાધિક ખાર વષે પર્યાંત ધ્યાન ધર્મું હતું, અને તેથી તેમણે કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું હતું. જે મનુષ્યો ધ્યાન સમાધિ વગેરેને ઉત્થાપે છે તે જૈન ધર્મના ઉત્થાપક બને છે અને તેઓ દુર્ગતિમાં પ્રવેશ કરે છે. ધ્યાનથી સત્ય સુખ પ્રાપ્ત થાય છે, તેની દિશા આ પુસ્તકમાં જણાવી છે. મુમુક્ષુઓ ધ્યાન વિચાર નામના પુસ્તકને વાંચી સુધ્યાનના અધિકારી બને એજ હિતાકાંક્ષા છે. ૐ જ્ઞાન્તિઃ ૩

આ પુસ્તક મેસાણાવાળા શેઠ કસ્તુરચંદ વીરચંદ્રદ્વારા છપાઇને પ્રસિદ્ધ થાય છે, માટે અત્રે શેઠ કસ્તુરચંદ વીરચંદના જીવન ચરિત્રની ટુકી નોંધ લેવામાં આવે છે.

“ શેઠ કસ્તુરચંદ વીરચંદનું જીવન ચરીત્ર. ”

મેસાણાના વંતની શેઠ કસ્તુરચંદ વીરચંદે જૈનધર્મની ઉન્નતિ માટે શુભ કાર્યો કર્યાં છે. વિક્રમ સંવત્ ૧૯૦૦ ની સાલમાં તેમનો જન્મ થયો હતો. પચીસ વર્ષની ઉંમરે મુંબઈમાં વ્યાપાર માટે ગયા હતા. ખાંડના વેપારમાં તેઓનું ભાગ્ય ખીટું અને લક્ષ્યાધિપતિ થયા અને સાતત્રેત્રમાં ધનનો વ્યય કરવા લાગ્યા. સં. ૧૯૫૧ ની સાલમાં સમરતના લગ્ન પ્રસંગે ઉદ્યાપન (ઉજામણું) કરીને દશ હજાર રૂપૈયા ખર્ચ્યા હતા, મુનિરાજશ્રી રતિસાગરજી તેઓના ધર્મ-ગુરુ હતા. અન્ય જે જે ઉત્તમ સાધુઓ મેસાણામાં આવતા હતા, તેઓની તેઓ સારી રીતે ભક્તિ કરતા હતા.

મેસાણામાં સાધુઓ તથા ગૃહસ્થોને ધર્મશાસ્ત્રાભ્યાસ માટે તેમણે રૂપૈયા દશ હજાર ખર્ચીને મુકામ ખાંડ્યુ છે. અને ત્યાં યશોવિજય પાઠશાળાની સ્થાપના કરી છે અને તેના નિભાવ માટે બાર હજાર રૂપૈયાની રકમ આપી છે. મેસાણાના મોટા તળાવમાં ઘણા માછલા છે તેની દયા માટે પણ તેઓ પ્રતિવર્ષ સારી મદદ કરતા હતા. સિદ્ધાચલજી ઉપર પાંચમાઈના દેરાસરના જીર્ણોદ્ધાર માટે રૂપૈયા પાંચ હજારની રકમ આપીને પોતાના જન્મને સફળ કર્યો છે. અને અદ્યાપિ તે દેરાસરના ઘુમટનું સમાર કામ તેઓના વહીવટ કરનારાઓ તરફથી થાય છે. તેઓએ સંવત્ ૧૯૬૪ ના વૈશાક શુદ્ધ ૧૦ ના રોજ દેહોત્સર્ગ કર્યો હતો, અને તે વખતે પોતાની લક્ષ્મીનો મોટો ભાગ ધર્મકાર્યમાં વાપરવાનું કહી ગયા છે. તેમને સિદ્ધાચલજી ઉપર અત્યંત પ્રેમ હોવાથી પ્રતિવર્ષે સિદ્ધાચલની યાત્રા કરવા જતા હતા. તેઓને જ્ઞાન ઉપર સારી રૂચિ હતી. લેખકને કસ્તુરચંદભાઈ સાથે ગૃહસ્થાવાસમાં તથા સાધુ અવસ્થામાં સં. ૧૯૫૮ પર્યંત સંબંધ હતો. તેથી તેમના ગુણોને અવલોકવાનો

૪

સમય મળ્યો હતો. તેઓ સ્પષ્ટવક્તા, શ્રદ્ધાળુ, વિવેકી અને ધર્મ દ્વિયામાં ઉદ્યમી હતા. તેઓ ભદ્રક અને મિલનસાર મંકુતિવાળા હતા. જમાનાને અનુસરી તેઓ ધર્મ સુધારા તથા સંસાર સુધારાને માટે વિચારો ધરાવતા હતા. મેસાણાની પાઠશાળાના એક મહાન્ સ્તંભ હતા. તેમજ સાધુઓની વૈયાવચ્ચ કરવામાં એક રતનની પેઠે શોભતા હતા. વ્યાખ્યાન સાંભળવામાં ઘણા ઉમંગી હતા. શ્રીમદ્ રવિસાગરજી મહારાજની કૃપાથી તેઓએ શ્રાવકની ઉચ્ચદશા પ્રાપ્ત કરી હતી. પ્રદ્યયર્થ ધારકો ઉપર તેમનો અત્યંત પ્રેમ હતો. શ્રીમદ્ રવિસાગરજી મહારાજના બોધથી દયા, વિનય, વિવેક, ભક્તિ અને સદાચાર આદિ ગુણોમાં આગળ વધીને અન્ય મનુષ્યોને આદર્શ પુરૂષવત્ દૃષ્ટાંત પાત્ર થયા હતા, તેમનો આત્મા શરીરનો ત્યાગ કરીને અન્યગતિમાં ગયો:છે તોપણ તેઓનો સુકાર્ય ધર્મ દેહ તો ઘણા કાળ પર્યંત રહેશે. લેખકના બોધથી તેઓને અધ્યાત્મ જ્ઞાન તથા વૈરાગ્ય માર્ગ પ્રતિ સારી રૂચિ થઈ હતી. શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયના પુસ્તકોને તે વારંવાર વાંચતા હતા અને લેખકની પાસે કર્મ-આત્મા અને પરમાત્મસંબંધી ધર્મચર્ચા કરીને આનંદ પામતા હતા. તેમની સ્ત્રી વગેરે કુટુંબ પણ ધર્મ માર્ગમાં સારી રૂચિથી મનુષ્ઠિ કરે છે.

માણસાના શેઠ મગનલાલ દીપચંદ વગેરેને પણ તેઓએ શુભ માર્ગે વાળી શ્રાવકના ગુણોની સુગંધી ફેલાવી છે અને અન્યત્ર ઉચ્ચ અવતાર લેવા પ્રમાણ કયું છે, તેમનો આત્મા વારંવાર તેમના પરિચયીઓને સાંભરી આવે છે. મેસાણામાં તેમના જેવા ઉત્તમ પુરૂષો થાઓ, એમ ઇચ્છાય છે. તેમના આત્માનું શુભ થાઓ, એમ લેખકથી ઇચ્છાય છે.

ૐ જ્ઞાન્તિ:

સુકામ મુંબાઈ }
સંવત ૧૯૬૮ના }
કારતક વદી ૧૩ }

લેખક મુનિ બુદ્ધિસાગર.

શ્રી ધ્યાન વિચાર.

કુહા.

પ્રભુમું પાર્થ જિજ્ઞાસુને, ચિદાનન્દ લગવંત;
તાસ પસારે ધ્યાનનો, લેશ કહું છું સંત. ॥ ૧ ॥
મુક્તિ મારગ સાધવા, ધ્યાવો ધ્યાન વિચાર;
અશુભ અશુદ્ધતા ત્યાગથી, શુભ શુદ્ધ મુખકાર. ॥ ૨ ॥
મુક્તિ કાર્ય સાધનતણા, અસંખ્ય યોગ કહેવાય;
તેમાં પણ ધ્યાનજ વડું, ધ્યાને કર્મ ખપાય. ॥ ૩ ॥
તે કારણ કહીશું હવે, ધ્યાન તણા અધિકાર;
પૂર્વ ત્રય અનુસારથી, કરતાં જગજયકાર. ॥ ૪ ॥
આર્ત રૌદ્રને ધર્મ તેમ, શુકલધ્યાન એ ચાર;
આદ્ય એ પરિહાર યોગ્ય, અંતિમ એ હિતકાર. ॥ ૫ ॥

અર્થ—ધ્યાન ચાર પ્રકારે છે, આર્ત ધ્યાન, રૌદ્ર ધ્યાન, ધર્મ-ધ્યાન, શુકલ ધ્યાન—એ ચાર ધ્યાનમાંથી આર્તધ્યાન અને રૌદ્ર ધ્યાન ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે, અને છેલ્લાં બે ધર્મધ્યાન તથા શુકલ ધ્યાન આદરવા યોગ્ય છે. એ બે ધ્યાનથી જન્મ મરણ દુઃખ અનાદિ કાળનાં ટળે છે એ ચારે ધ્યાનના ચાર ચાર પાયા છે તેનું સ્વરૂપ ખતાવે છે.

૨

ધ્યાન વિચાર.

કુહા.

પ્રથમ ઈષ્ટ વિયોગ છે, અનિષ્ટ સંયોગ તેમ,
રોગ ચિંતા અમશૌચ, આત્મધ્યાનના એમ. ॥ ૬ ॥

અર્થ—પ્રથમ ઈષ્ટ વિયોગ આત્મધ્યાન—પોતાને પ્રાપ્ત થ-
એલા ધન, ધાન્ય, ક્ષેત્ર, વારતુ રૂપ, સુવર્ણ, રૂપ, દ્વિપદ, અને
અતુષ્પદનો રખે વિયોગ થાય. એવું ચિંતવન મનમાં કર્યા
કરે. માતા, ભાઈ, બેન, પુત્ર, સ્ત્રી, મિત્ર પ્રમુખનો વિયોગ રખે
મારે થાય. અને કદાચિત્ તેનો વિયોગ થયો તો મનમાં ઘણે
ખેદ કરે. અનેક પ્રકારના સંકલ્પ વિકલ્પ કરે, વિલાપ કરે, રૂદન કરે,
પોતાના પ્રિય પુત્રના મૃત્યુથી હાય હાય કરે, રૂવે, માથુ કુટે,
દૈવને ઠપકો આપે, અરે માફ કેમ તેના પહેલા મરણ થયું
નહીં. હું હવે કોને પુત્ર કહી બોલાવીશ. અરે આ હૃદય કેમ
ફાટી જતું નથી, એમ શોક કરે, તથા બહાલી સ્ત્રીનો વિયોગ
એટલે તેનું પોતાનાથી દૂરે જવું વા, તેનું મરણ થાય તો ખાવરા
બેવો થઈ જાય, વારંવાર તેને યાદ કરી રૂદન કરે, અરે એ
મારી સ્ત્રી, તારા બેચી દુનિયામાં ઘોડી સ્ત્રીઓ થશે, તારી વાણી
તથા તારો ખ્યાર મને કેમ વીસરશે. મનની છાની વાતો તારા
વિના હું કોને કહીશ. ઘરની ચિંતા તથા સાર સંભાળ કોણ
કરશે. માફ હુઃખ દેખી હુઃખી કોણ થશે. હાય હાય હવે કેમ
કરું. અરે બહાલી ! સ્ત્રી માફ હૃદય તારા વિના શૂન્ય બેસું થઈ
ગયું છે. એમ સંકલ્પ વિકલ્પ મનમાં કરે, રૂવે. વારંવાર તેને
યાદ કરી રૂદન કરે. શોક કરે, તથા માતા પિતાનો વિયોગ થએ
છતે રૂવે. શોક કરે, વિલાપ કરે, તે પણ હુઃખનું કારણ છે.
કોઈ સ્ત્રીને પોતાના પતિનો વિયોગ થાય ત્યારે કલ્પાંત રૂદન કરે,
રડે કુટે. અને અનેક પ્રકારના વિલાપ કરે, અરે મારા પ્રાણનાથ,
માફ હવે તમારા વિના કોણ શરણ થશે. તમારા વિના મારા

ધ્યાન વિચાર.

૩

હિંસા કેમ જશે. મારા મનની વાતો હવે કોના આગળ કહીશ ? મને સારી સારી વસ્તુઓ કોણ લાવી આપશે ? મારા મનના મનોરથ કોણ પુરા કરશે ? અરે તું હવે જીવતી કેમ રહી છે ! હા હૈવ તો મને મરણ પહેલું કેમ નહીં આપ્યું ? એમ વિલાપ કરતી છાતી કુટે. બીજી ગામની સ્ત્રીઓ પણ તેના ભેગી રોવાકુટવા આવે, ત્યારે આ સ્ત્રી વધારે વધારે રૂદન કરે અને માથાના વાળ તોડે, રોતી રોતી હેઠી પડીને છાતી કુટે, કદાપી જો તે સ્ત્રી થોડું રૂવે તો, બીજી સ્ત્રીઓ એમ કહે કે, અરે તારી છાતી પથ્થર જેવી છે કે કેમ ? આ પર્વત જેવો તારો ધણી મરી ગયો તો પણ, કંઠણ હૃદયવાળી દેખાય છે ? એમ બીજી સ્ત્રીઓ શૂર ચડાવે તેમ આ સ્ત્રી લાજની મારી વધારે વધારે કુટે, એમ સર્વ સ્ત્રી સમુદાય રોતો રોતો તળાવે જાય; એમ કરવાથી મહા અશુભ કર્મ ઉપાર્જન થાય છે અને પરલવમાં તે કર્મ ભોગવવું પડે છે, વળી તળાવમાં ન્હાય, બીજી સ્ત્રીઓ કુટવા આવેલી હોય તે પણ કુટતી કુટતી થાકે ત્યારે માંહિમાંહિ પોતાનાં મરી ગયેલાં સગાં વહાલાં સંભારી સંભારી રૂદન કરે, લીંટ નાંખે. તે લીંટમાં સમુર્જિત પચેન્દ્રિય મનુષ્યની ઉત્પતિ થાય છે. તથા રસ્તામાં ચાલતાં ક્રીડી મંકોડા વગેરે જીવનો નાશ થાય એમ કર્મબંધનનો પાર રહેતો નથી. વળી તળાવમાં અગર ઘેર ઠંડા પાણીથી રડી કુટીને નહાય તેથી તાવ પણ આવે. અને વળી મૃત્યુ પણ થાય. એમ રોવાથી આર્તધ્યાન થાય છે. વળી તે સ્ત્રી પ્રિય સ્વામીના વિયોગની ચિંતાથી હુર્ખલ થઈ જાય છે. પણ જાણતી નથી કે આ સંસારમાં કોઈ કોઈનું નથી. આઉપું આવી રહ્યું, એટલે કરેલા કર્મના અનુસારે જીવ પરગતિમાં જશે, માટે તું ફેગટ કેમ રૂદન કરે છે ?—જન્મતી વખતે તું એકલી આવી હતી તો મરતી વખતે પણ તું એકલી જઈશ. આવા જન્મ મરણ, જીવે અનતિવાર કર્યાં અને તેમાં સ્વામીઓ પણ અનંતા કર્યાં, તો કોને તું રોઈશ ? આ સર્વ બાજુગરની માયા

૪

ધ્યાન વિચાર.

જેવું છે. એમ વિચારી રૂઢન કરે નહીં તથા શોક કરે નહીં, અને જે શોક કરશે, રૂઢન કરશે, છાતીઓ કુટશે, તથા તેને રૂઢન કરવામાં જે ઉશ્કેરણી કરશે, તે સર્વ પાપ કર્મ ઉપાર્જન કરશે, પોતાના ધણીને વિયોગ થવાથી શોક કરે, દુઃખથી હાય હાય કરે, તથા પોતાનું ધન ચોરાઈ જવાથી રૂઢન કરે, હાય વરાળ કરે. તથા ઘર, હાટ ખળી જવાથી શોક કરે. તથા ઘોડા, દાસ દાસીને વિયોગ થવાથી દુઃખ ધરે, બહાલી વસ્તુને વિયોગ થવાથી આત્મઘાત કરવા ધારે, બહાલી વસ્તુને વિયોગ કરાવનાર ઉપર ક્રોધાતુર રહે, તેનું ખુડું વાંછે. એ ઇષ્ટવિયોગ નામને આર્તધ્યાનને પહેલો પાયો કહ્યો, એ ધ્યાનથી તિર્થચગતિમાં જવું પડે છે. માટે ભવ્યજીવેએ એવા વિચારને ત્યાગ કરવો.

હવે આર્તધ્યાનને અનિષ્ટ સંયોગ નામને ખીજો પાયો કહ્યો છે. પાંચ ઇન્દ્રિયોના સુખને વિદ્વંસક બરાબર સ્પર્શ, રસ, ગંધ, રૂપ, શબ્દ આદિને રખે સંયોગ થાય. એવી મનમાં ચિંતા કરે, શોક કરે. વળી ઘરમાં સ્ત્રી બરાબર મળી હોય તો, વિચારે જે આવી બરાબર હુલાઈગી સ્ત્રી મને કેમ મળી ? એ ક્યારે હવે મારાથી દૂર થાય, પાપીણીને બચારથી સંયોગ થયો છે, ભ્રાત્રી અમે નિર્ભાગી થયા. એના પગલાંથી ઘરનું ધન નાશ થયું. જરા વાર પણ સુખથી અમે બેઠા નહીં. એમ વિચાર કરે, તથા પુત્ર બરાબર હોય તો દૈવને (નસીબને) કપડો આપે કે તે આવો પુત્ર મને કેમ આપ્યો ? એના વિના વાંઝીયા રહ્યા હોત તો ઠીક. જરાવાર પણ અમને સુખ આપતો નથી. હવે એ આંખોથી ક્યારે દૂર થાય એમ ચિંતવે, તથા ભાઈ પોતાનો વિશ્વાસઘાતી હોય તો મનમાં વિચારે જે હાય હાય મારાથી કુટ કપટ કરી છાતું ધન રાખે છે. એ માડું ખુડું વાંછે છે. લોકોની આગળ મારી નિંદા કરે છે. મને દુઃખી કરવા ઉપાય શોધ્યા કરે છે, અરે દૈવ આવા ભાઈ સંસારમાં કેમ મને મળ્યા! એ મારાથી ક્યારે દૂર

ધ્યાન વિચાર.

૫

થશે, એમ સંકલ્પ વિકલ્પ કરે, પિતા ક્રોધી હોય તો વિચારે
 જે આવો પિતા કેમ મળ્યો, એમ વિચારી શોકાતુર થાય. માતા
 વ્યભિચારીણી હોય, તથા દાસ દાસીઓ ખરાબ હોય તેથી ખ-
 રાણ વિચાર કરે અને તેમના સંબંધમાં તેમનું ખુર કરવાની
 ચિંતા થાય. વળી સ્ત્રી મનમાં એમ વિચાર કરે કે મારી શોક્ય
 ખંડુજ ખરાબ છે. એ પાપીણી વારંવાર લોકોની આગળ મારી નિન્દા
 કરે છે અને પતિને આડું અવળું સમજાવી તેને વશ કર્યો છે
 તેના કહા પ્રમાણે મારો ધણી ચાલે છે, મારા સામું જોતો નથી
 અને મને બોલાવતો નથી. હાય, હાય, મારા માત પિતાએ આ-
 વા ધણી સાથે કેમ પરણાવી. ધણી વશ કરવાને મન્ત્ર, તન્ત્ર,
 કામણ ટુમણ કરે, વળી સેવક મનમાં એવો વિચાર કરે જે
 મારા શેઠની વા ઉપરીની પાસે મારો દુશ્મન અમુક ચાડી ખાશે,
 અને મને નોકરીમાંથી બાતલ કરાવશે તો તેથી હું શું કરીશ
 માટે દુશ્મનોનો ઉપાય ચિંતવે તે વખતે દુશ્મનોના નાશ માટે
 મંત્ર, તંત્ર, મારણ, મૂક, ચોટ, ઉચ્ચાટન, વગેરે કરે, અને શેઠ-
 ના ઉપર વશીકરણ કરે, દુશ્મનો ઉપર જૂઠાં કલંક કરે, મુકે.
 બલીદાન દેવા વાસ્તે ત્રસ જીવને મારે, મારા અમુક દુશ્મનનો
 નાશ થશે તો હે યજ્ઞ ! દેવી ! અમુક માનતા તમને ચઢાવીશ;
 તથા બલીદાન દેવા વાસ્તે ત્રસજીવોને મારે, વળી મૂક મારે,
 તથા વીર નાંખી મારવા ચાહે, પરંતુ મૂર્ખ મનમાં વિચારે નહીં
 કે જે તું સાચો છે તો દુશ્મનો શું કરવાના છે, વળી જ્યાં
 સુધી સામાનું પુણ્ય બળવાનું છે ત્યાં સુધી મારણ, મંત્ર, તંત્રથી
 કંઈ થવાનું નથી, વળી મનમાં એવો વિચાર કરે કે મારા દુ-
 શ્મનના કૂળમાં અમુક માણસ જોરાવર આગળ થશે, તે મને
 તથા મારા કુટુંબને રખે હિરાન કરે એમ ધારી તેના નાશના
 ઉપાયો ચિંતવે. જે એની રાજ્ય દરબારમાં આમરૂ જાય વા દંડ
 થાય તો બહુ સાડ, એ સારી પાયરી ઉપર ન આવે તો

૬.

ધ્યાન વિચાર.

બહુ સાડૂ થાય, એમ વિચારે વળી તે મારા દુશ્મનનું જો કોઈ છિદ્ર હાથમાં આવે તો દેશ નિકાલ કરાવું. આ પ્રમાણે મૂર્ખ, અજ્ઞ, ફેગટ સંકલ્પ વિકલ્પ કર્યા કરે, વળી મનમાં વિચારે જે ગામમાં ચોરનો ઉપદ્રવ ઘણો થાય છે તે દુષ્ટો પકડાય અને તેને મોટી સખત શિક્ષા થાય તો બહુજ સાડૂ. વળી પ્લેગનો રોગ ચાલતો હોય ત્યારે વિચારે જે ઉંદરોના મરણથી આ રોગ ફેલાય છે માટે આટલા ઉંદર કેમ ઉત્પન્ન થયા, એનો નાશ થાય તો આવા રોગો અટકે એમ ચિંતવે તથા વિચારે જે ઉંદરો ખેતીને હરકત કરે છે માટે એનો નાશ થાય તો બહુ સાડૂ, કેટલાક રાજા વગેરે તો તેનો નાશ સાડૂ માણસોને મારવા મોકલે છે. કેટલાક એવી જાતની દવા બનાવે છે કે તેથી તે ઉંદરોનો નાશ થાય, આમ કરવાથી ઉલટું પાપકર્મની શાંતિ નહીં થતાં તીવ્ર પાપથી દુષ્કાળ પડે છે. ઉલટા પ્રાણીયો દુઃખીજ થાય છે, વળી અમુક માણસ આજ કાલ બહુ ફાટી ગયો છે. મારી ઉપર અદેખાઈ કરે છે માટે તે હરામખોરનો કાંઈ ઉપાય કરવો જોઈએ. જેથી ફરી અદેખાઈ કરવી ભૂલી જાય. એમ વિચારવાથી પાપકર્મ બંધાય છે. કારણકે અશુભ ચિંતવનથી સામાનું કંઈ બગડતું નથી, જે કંઈ સાડૂ જોતું થાય છે. તે પુણ્ય અને પાપના અનુસારે થાય છે. તેમ છતાં હે મૂઢાત્મા! કેમ ખરાબ ચિંતવન કરે છે ? ખરાબ ચિંતવનથી ચાર ગતિમાં ભ્રમણ થાય છે. અનેક પ્રકારના અવતારધારણ કરવા પડે છે. પૃથ્વી ઉપર ઘણાં તીડ ઉત્પન્ન થયાથી ચિંતવે છે જે એ તીડ અનાજ ખાઈ જશે માટે એનો નાશ થઈ જાય તો સાડૂ. વળી દુકાનોમાં ઘણા દાણા ભરેલા દેખીને વિચારે જે જો દુકાળ પડે તો મને બહુ સારો લાભ મળે, એવું ચિંતવન કરે, દુશ્મનોની ચડતી દેખી વિચારે જે હાય હાય એ આટલી સંપદા ભોગવે છે, એની સંપદા નાશ થાય તો માડું ધાર્યું સફલ થાય—ઈત્યાદિ વિચાર દુર્જાતના કારણ છે.

ધ્યાન વિચાર.

૭

૩ હવે રોગ ચિંતા આર્તધ્યાન નામનો ત્રીજો પાયો કહે છે—મારા શરીરમાં કોઈ કોઈ વખત અમુક અમુક રોગ ઉત્પન્ન થાય છે તે નહીં થાય તો સાફ એવો વિચાર લાવી વૈદ્ય ડૉક્ટરને પુછે કે, અમુક રોગ ઉપર કયો ઉપાય કરવો? ત્યારે વૈદ્ય—ડૉક્ટર કહે કે અમુક અમુક ધાતુ તથા અમુક દવા વાપરમાં આવે તો તે રોગ થતો નથી. જે સાંભળી તે વસ્તુઓ, મધ, માંસ, મધ, આદુ, લસણ, ડુંગળી, માછલીનું તેલ, ઇત્યાદિ હોય તોપણ પાપનો વિચાર કર્યા વિના ભક્ષણ કરે. વળી જ્યારે શરીરમાં રોગ થયે હોય ત્યારે બહુ હાય હાય કરે, અરે મને આ દુઃખ સહન થતું નથી. અરે માતા પિતા વૈદ્ય ડૉક્ટરને બોલાવો, અને મૃત્યુના ભયથી રક્ષણ કરો, રોગ થયે છતે અનેક જાતના સંકલ્પ વિકલ્પ કરે, હાય ! હાય ! આ રોગમાંથી હવે શીરીતે જીવીશ, અમુકને આવો રોગ થયો હતો તેથી મરી ગયો. અરે રખેને હું હવે મરી જઈ ઇત્યાદિ વિચાર કરે—અગ્રશૌચ નામના આર્તધ્યાનના પાયામાં ચિંતવે કે ભવિષ્યમાં પાપારંભનાં અમુક કાર્યો કરીશ ભવિષ્યમાં અમુક વૈરિઓનો નાશ થશે, ભવિષ્યમાં મારા પુત્રો કમાતા થશે ત્યારે—આપણે નાત જાતિમાં મોટા કહેવાઈશું—અને અમુક કાર્ય સાધી શકીશું. અમુક વેપારમાં મને લાભ થશે તો મારી માતાની નાત જમાડીશ, આગળ ઉપર હું સારી રીતે કમાઈશ તો મને કન્યા મળશે—અને તેને છોકરાં થશે તેને—અમુક અમુક વેપારમાં હોશીયાર કરીશ અને સારે ઠંકાણે પરણાવીશ આ પ્રમાણે ફેગટ વિચાર કરે, જો કે આવતી કાલની માલુમ નથી માથે મૃત્યુનો ભય જાણે છે. જરા રાક્ષસી સામું જોઈ રહી છે. રોગરૂપી શત્રુના હુમલા વારંવાર થતા કરે છે તો કોણ જાણે આવતી કાલે શું થશે? માટે એવા નકામા વિચાર કરી કર્મ બાંધવાં નહીં. વિચાર કરતાં તો સહેલ છે પણ તે થકી જે પાપ બંધાય છે તે ભોગવવું મુશ્કેલ છે માટે ભવ્ય જીવોએ એવા

૯

ધ્યાન વિચાર.

વિચાર વર્જવા. આધ્યાનથી તીર્થંચ ગતિમાં જવું પડે છે એ ધ્યાન છઠ્ઠા ગુણ ઠાણા સુધી હોય છે-કારણ કે છઠ્ઠું ગુણઠાણું પ્રમાદ સં-ચુકત છે તીહાં સુધી મુનિમહારાજને પણ એવા વિચારો આવે જે-અરે હું ગુરૂ વિનાનો એકલો ક્યાં જઈશ-ગુરૂ વિચારે જે મારા શિષ્યની શી ગતિ થશે-હાસ્ય-રતિ-અરતિ થાય, શોક થાય-એક સાધુ બીજા સાધુને કહે કે-તમે તો હીણાચારી છો એમ બોલતાં કલેશ થવાથી વિચિત્ર પ્રકારના સંકલ્પ વિકલ્પ મનમાં આવે, પરસ્પર નિંદા કરવા મંડી જાય-તેથી કર્મબંધ થાય, અને જૈન સાશનની લઘુતા થાય-લોકો ધર્મ પામે નહીં. માન પૂનની અભિરૂચીથી પણ-બીજાના કરતાં પોતાની મોટાઈ દેખાડવા અનેક પ્રકારના વિચાર કરે કે અમુકના કરતાં હું ક્યારે વધારે મનાઈશ. પુનઃશ એવું ધ્યાન હુર્ગતિનું કારણ છે. માટે મોક્ષમિલાષીઓએ ત્યાગ કરવું. કારણ કે અનતો કાળચક્ર, ચાર ગતિમાં ભટકતાં થયો અને હવે સારી સામગ્રી પામ્યાં છતાં પરપુદ્ગલની વાંછાના વિચારો જે કરીશું તો પાછા નરક નિગોદમાં દુઃખ ભોગવવાં પડશે. વારં-વાર મનુષ્ય જન્મ અને વીતરાગ ધર્મની પ્રાપ્તિ થવી દુર્લભ છે-પૂજા પ્રતિષ્ઠા નિંદા સ્તુતિ એ કંઈ મારો ધર્મ નથી. ચેતન તારૂં સ્વરૂપ-પુદ્ગલ ભાવથી ન્યાડું છે-તો પછી શા કારણથી તે સં-બંધી વિચાર કરે છે, અને શોક કરે છે. એમ શુભ ધ્યાને ચઢવાનો અપ કરવો તે હિતકારક છે એમ જાણી આર્તધ્યાન ત્યાગ કરવું તે શ્રેય છે.

૨ હવે બીજા રૌદ્રધ્યાનનું સ્વરૂપ કહે છે.

તેના ચાર પાયા છે: ૧ હિંસાનુ બંધી રૌદ્રધ્યાન ૨ મૃષા-નુ બંધી રૌદ્રધ્યાન ૩ સ્તેયાનુ બંધી રૌદ્રધ્યાન ૪ ચોથું પરિગ્રહા-નુ બંધી રૌદ્રધ્યાન એ ચાર પાયા છે.

હવે ૧ હિંસાનુ બંધી રૌદ્રધ્યાનનું સ્વરૂપ કહે છે—ગૃહી-કાય, તેહકાય, અપકાય, વાયુકાય, વનસ્પતિકાય જીવોની હિંસા

ધ્યાન વિચાર.

૯

કરીને મનમાં બહુ આનંદ માને. તથા કીકી, મંકેડો, માખી, ભ-
મરી, વીંછી, બકરાં, તથા માછલાંની હિંસા કરીને આનંદ
માને તથા વાઘને મારીને વિચારે જે અહો મેં કેવા જબરાને
ગોળીએ વા એક તરવારના ઘાએ મારી નાંખ્યો, વળી બંદુકની
એક ગોળીએ કરીને પંખીને મારીને મનમાં આનંદ માને કે
અહો મેં કેવી કળા કરી માર્યું??? લડાઈમાં હજારો જીવોના પ્રાણ-
નો નાશ કરી હર્ષાયમાન થાય, મૃગ મારી હર્ષાયમાન થાય
બહુ પાપયુક્ત કામો કરી વાડી, ઘર, હુકાન પ્રમુખ બનાવે, જલચર
જીવોને મારી તેનાં માંસથી તૃપ્તિ માને, રસોઈ કરી અનેક પ્રકાર-
ના શાક બનાવી ખાઈ આનંદ માને, રસોઈને વખાણી અગર
કવજોડીને ખાય, જીવ હિંસા થતી દેખીને ખુશી થાય તથા
સંગ્રામ થતો દેખીને વખાણ કરે અહો ભાઈ તમોએ એક
તરવારના ઘાએ આટલા વીર પુરૂષોને મારી નાંખ્યા, તમારું બળ
અર્જુનના જેવું છે તમારી છાતી તો લડવામાં ભીમસેનના જેવી
છે, તમો યુદ્ધમાં શત્રુનો નાશ કરવામાં ખાકી મૂકતા નથી, તથા
લડાઈ કરનાર પુરૂષોને શૂર ચઢે તેવા કડવા તથા છંદો ખીર-
દાવલી ખોલી શૂર ચઢાવે અનેક લડાઈ કરવાના શસ્ત્ર કરાવી આપે.
જમણવારના દિવસ પ્રસંગે તીવ્ર માનના ઉદયથી પોતાની વાહવાહ
કહેવરાવવાના વાસ્તે અનેક આરંભના કામ કરે—ચંત્ર પીલણ;
દબદેવા તખાવ ફેડાવવાના, વિષના, ઝાડો કપાવવાના, હાથીઓના
દાંતના આદિ વેપાર કરે—તથા કુંભારના ખેતીના વેપાર કે જેમાં
ઘણાં વ્રસ જીવોના સત્યાનાશ નીકળી જાયછે—એવો વેપાર કરે
હુશમનોને મારી મનમાં ઘણો આનંદ માને અને સુખ મરડી
ખીજા આગળ કહેતો ફરે કે જીવો મારા શત્રુના મેં કેવા હવાલ
કયાં??? ખીજા કોઈ જીવોનું મારું થાય તેમાં આનંદ માને.

પાંચ પાંડવો અને કૌરવોએ લડાઈ કરી તેમાં ઘણાં જીવો
પ્રાણ ગયાં ખીજાનું ખરાબ કરવા શત્રુની દુર્યોધન વિગેરેએ ખાકી

૧૦

ધ્યાન વિચાર.

શખી નથી તે વખતે જીવોએ રૌદ્રધ્યાન ધ્યાવી મહા અશુભ ગતિ ઉપાર્જન કરી હશે માટે એવા હુધ્યાનથી દૂર રહેવું શ્રેષ્ઠ છે.

હવે બીજું મૃપાનુબંધી રૌદ્રધ્યાન કહે છે.

જીવું બોલી છળ કપટ કરી મનમાં બહુજ ખુશી થાય તથા બીજાઓ પાસે જીવું લાપણું કરાવી આનંદ માને તથા જીવું બોલનારને વખાણું કે લાઇ તારા જેવો જીવું બોલનાર કોઈ નથી કે બીજાને જીહાપણાની માલુમ પડે નહીં-અને પોતાનું કામ સાધે, તથા મનમાં વળી વિચારે કે મેં એવી ચુકિતસર વાત બનાવીને કહી છે કે- કોઈની તાકાત નથી કે મારા પ્રપંચને સમજી શકે. મિત્રકપટ બાજુપણું એ એક જીદી શક્તિ છે! આજ કાલ મારી સાથે કોઈ પણ માણસ, પ્રપંચની બાજુમાં ફાવી શકે તેમ નથી. વળી જીવું બોલી બીજાને છેતરવું તે પણ કરામત છે-એવા ધુંચના પ્રસંગે જો હું ન હોતો તો શું પરિણામ આવત તેની અત્યારે શીવાત. વળી પ્રાણી અનેક પ્રકારના ખોટા દસ્તાવેજ કરી ઉલટ સુલટ કરી તથા વિશ્વાસઘાતના કામો કરી મનમાં ઘણા ખુશી થાય. વળી રાજ્ય દરબારમાં તથા બીજાઓ પાસે શત્રુઓની ચાડી-નિંદા કરી મનમાં હર્ષ પામે તથા અન્યોઅન્ય ખોટા વિવાદ ચલાવે તથા મિથ્યાત્વનાં વચન ઉચ્ચારણ કરે-તથા કપટ સહીત લાપણું કરે. તથા કચેરીમાં ખોટી શક્ષીઓ પુરી કેશ જીતાવી વિચારે જે મેં કેવો તેને જીતાવ્યો છે વળી દાણ ચોરી સંબંધી જીવું વચન બોલી આનંદ પામે કે મેં કેવી ચતુરાઈ કેળવી કે દાણીદારને છેતર્યા તથા પાંચ પ્રકારનાં ખોટાં અસત્ય વચન બોલી કાર્ય સાધી આનંદ માને, એકની જીદી વાત બીજાને કહે અને બીજાની જીદી વાત સામાને કહે-અને માંહે માંહે લડાઈ કરાવી ખુશી થાય કે જો મેં કેવી બહાદુરી કરી કે સામ સામા માર-માર કરાવી સરકાર દરબાર મોકલ્યા-માર જેવો જીવું બોલી ઠગનાર કોઈ નથી. અમુક ઘરાકને જીવું બોલી

ધ્યાન વિચાર.

૧૧

હગી મનમાં આનંદ માને. ઇત્યાદિ મૃધાનુષ્ઠી શૈદ્રધ્યાન છે.

આવા વખતે જીહ્વા યોલતાં પ્રાણી વિચાર કરતો નથી. પરલવમાં જીહ્વા યોલવાથી જીભ પામવી પણ મુશ્કેલ થશે અને મુગાપણ પ્રાપ્ત થશે. નરકના દુઃખો ભોગવવાં પડશે, તે વખતે આકંઠ કર્યા કરશે તેની જીભ પરમાધામી દેવતાઓ તાણી નાંખશે. મહા શૈરવ દુઃખ ભોગવવાં પડશે માટે ભવ્ય પ્રાણીઓએ એ ધ્યાન થકી દૂર રહેવું.

હવે ત્રીજું સ્તેયાનુષ્ઠી શૈદ્રધ્યાન કહ્યું છે.

અનેક પ્રકારના છળકપટ, દગાબાજી, પ્રપંચ, વિશ્વાસઘાત કરી ભદ્રક જીવોની બહુ મુલ્યવાળી વસ્તુ થોડી કિંમત આપી લેઈ લે, અને મનમાં ખુશી થાય. વળી ચોરી, રસ્તાની હુંટ, સાળાં ભાંગવાં, ખાતર પાડવું, ત્રીજેરી હુંટવી ઇત્યાદિ કામો કરી પરધન મેળવી મનમાં ખુશી થાય. તેવા ચોર હુંટારા ગંઠીયા પાસેથી મિલકત લેવામાં અને તેમને મદદ કરવામાં બહુજ હિંમતથી પ્રવર્તે, અને લાભ મેળવી આનંદ માને. પોતે વેપારી હોય અને ઘરાક વસ્તુ ખરીદવા આવ્યા હોય, તેવે પ્રસંગે વિશ્વાસ ખેસાડી નમુનો કાંઈક બતાવી માલ અન્ય તરેહનો આપે અને પોતાને સોદો કરવામાં કરમત વાળો માને. ભરવામાં, તોળવામાં ઓછું આપવાની દાનત રાખે, વસ્તુની કિંમત ઠરાવતી વેળાએ જે ભાવ કહ્યો હોય તેનાથી બસતી લખે, ધી, ખાંડ, રૂ, તેલ પ્રમુખ માલ વેચવામાં સેળસેળ કરી લેનારને છતરી મનમાં આનંદ પામે. નોકરીનો ધંધો કરતો છતો ઉઘરાણી લાવી ખાઈ જાય તથા અમલદારની જગ્યા મળી હોય તે વખતે લોકો પાસેથી લાંચ વગેરે લેઈ પોતાનું ખીસું ભરી હર્ષવંત થાય, ઉઘરાણી ઉઘરાવી પોતે ખાઈ જાય, નોકર હોય તો પોતાના શેઠને છળ કપટ કરી છતરે અને પૈસા ખાઈ રાજી થાય. દગાબાજીથી ભોળા લોકોને છતરે, પૈસા ભેગા કરી મનમાં વિચારે, જે

૧૨

ધ્યાન વિચાર.

મારા જેવો અકલબાજ કોણ છે? ચોરી કરી મનમાં એવો ખુશી થાય કે મારા જેવો ચતુર કોણ છે, અને મારા જેવી શક્તિ કોનામાં છે. પૈસો ભેગો કરવો તેમાં તો કુલ્કપટ કરવું સાડું છે. અમુકને આજ માલ આપવામાં ઘણો પ્રયત્ન કરીને અમુક કિંમત મેળવી તે શું હુશીયારી વિના બને છે. જુકા દસ્તાવેજ બનાવી લોકો ઉપર ન્યાયની અદ્યલતોમાં દાવા કરી ફત્તેહ મેળવી ધન અન્યાયથી ઉપાર્જન કરી પોતાને ઋદ્ધિ વાળો દેખી ઘણું આનંદ માને. ન્યાયના અધિકારીઓને ઘોળે દિવસે છેતર્યા તેથી મારા જેવો કોણ ચાલાક છે. આગગાડીના ડબ્બામાં ઉઘી ગએલા માણસોનું ધન ચોરી લઈ ખુશી થાય. કોઈની ગાંઠ છોડી લે.

ઈત્યાદિક કામ કરવાથી આ લવમાં અને પરલવમાં ઘણું દુઃખ થાય છે આ લવમાં રાજા જાણે તો કેદમાં નાંખે, દંડ કરે, આખરે જાય, લોક તેનો વિશ્વાસ કરે નહીં, કોઈ પાસે તેને ઉભો રહેવા દે નહીં તથા પરલવમાં ઉંટ, ખિલાઈ, ઘુઅક, સ્ત્રીના અવતાર માછલાના અવતાર પામે, સિંહ, વાઘ, શ્વાન, ગોધાના અવતાર પામે, અને ટાઢ તરસ છેદન ભેદન તાડન તર્જના વિગેરે દુઃખ પામે, નરકમાં ઉત્પન્ન થયે છતે પરમાધામીઓ વિવિધ પ્રકારની વેદના કરે. મહા સૌરવ દુઃખ ભોગવવાં પડે, વળી પાછો મનુષ્ય જન્મ પામવો દુર્લભ થાય, મારે ભવ્ય પ્રાણીઓએ ત્રીજી સ્ત્રીઓનું ધી સૌંદર્યાનને ત્યાગ કરવો એ સાડું છે.

હવે એથું પરિમહાનુબંધી સૌંદર્યાન કહે છે,

ધન, ધાન્ય, ખેત્ર, વાસ્તુ, રૂપ, સુવર્ણાદિ પરિગ્રહ બહુજ વધારી મનમાં ખુશી થાય; લોભનો થોભ નથી એવો વિચાર નિરંતર આજસુએ કરે છે શક્તિ હીન કરે છે પરંતુ પોતે મનમાં વિચારે કે પૈસો ધન, દોલત, એજ જગતમાં સાર છે. વસ્તુ વિના નર પશુ છે. કહ્યું છે કે—

यस्यास्ति वित्तं स नरः कुलीनः ।

स पंडितः स श्रुतिमान् गुणज्ञः ॥

સ એવ વક્તા સ ચ દર્શનીયઃ

સર્વે ગુણાઃ કાશ્ચનમાશ્રયન્તે ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ-જેની પાસે પૈસા છે તેજ માણસ કુળવાન્ બાણવો. અને તેજ પંડિત બાણવો; અને શ્રુતિમાન્ તેજ બાણવો; અને તેજ શુણ્ણવાન્ બાણવો અને તેજ વક્તા બાણવો; મતલબ કે સર્વે શુણ્ણો સોનાનો આશ્રય કરી રહ્યા છે માટે ધન મેળવણું તે ઘણી કઠીન વાત છે.

પરિશ્રુતી કુટુંબમાં માન મળે છે પૈસાથી સગા વહાલાં માન આપે છે લોકો પૈસાવાળાને આગળ બેસાડે છે, માટે ધન તેજ જગતમાં સાર છે પરિશ્રુતી મમતા યોછી નહીં કરતાં વધારવાની ચિંતા કર્યા કરે, વળી મનમાં વિચારે જે દ્રવ્ય મેળવણું તેમાં તો તાકાત છે પણ મેળવીને સાચવી રાખવું તેમાં તો ઘણી તાકાત જોઈએ છીએ. મેં કરામત અજમાવી ન હોત તો આ પૈસા જળવાવવા મુશ્કેલ હતા, વળી મનમાં વિચારે જે-ધર્મ-દાન-પુણ્ય-નવકારશી ઇત્યાદિક કામોમાં પૈસા ખર્ચવા તેનું ફળ પ્રત્યક્ષ કોણે દીકું છે; ધર્મ છુતારા-જોગી સન્યાસી-બ્રાહ્મણ-જતીયોએ અખાડા માંડી લોકોને હુંડવાના રસ્તા માંડ્યા છે-જેઓ તેઓની જાળમાં ફસાઈ જાય છે-તેઓ અક્કલહીન હોય છે-પોતે ચમડી ત્રુટે પણ દમડી ન છુટે તેવી મનોવૃત્તિ રાખી ખુશ થાય છે.

પૈસો પેદા કરવાને માટે મોટાં મોટાં પાપારંભનાં કામ કરે, લોકવિરોધ, રાજ્ય વિરોધ, કુળવિરોધ, ધર્મવિરોધ, પૈસા કમાઈ તેને જાળવી રાખી મનમાં પોતાની બડાઈ માને. વળી મનમાં વિચારે જે મેં એકલાએજ આ ધન મેળવ્યું છે, હું પૈસા સાચવી નહીં રાખીશ તો આ સર્વેના ભુંડા હાલ થશે; વળી મનમાં વિચારે જે આ સર્વે કુટુંબ માથા નસીએ ખાય

પીવે છે એમ પોતાના નસીબને સાડે માની અભિમાન કરે, કદાચ કર્મના ઉદ્ધે કોઈ આસામી નરમ પડવાથી રકમ ઘડાય તો મનમાં ઘણો પશ્ચાત્તાપ કરે, તમામ લોકોનાં નળીયાં ગણે—સત દિવસ ધન નષ્ટ થવાની ધાસ્તી સખી સુખે કરી સુવે નહીં, ઘર દુકાન પેઢી ત્રીજેરીના તાળાં વારંવાર ઢંઢાવ્યા કરે. સગા પુત્ર કે ભાઈનો પણ જરામાત્ર વિશ્વાસ કરે નહીં. ધવળશેઠની પેઠે ધન કમાવવામાં જ ચિંતા કર્યા કરે, મમ્મણુ શેઠની પેઠે પરિશ્રદ્ધ રક્ષણ કરવામાં ઘણોજ પ્રયત્ન કરે બીજાઓને કુમુદ્ધિ આપે, વળી પરિશ્રદ્ધ ભુમી મધ્યેદાટે તથા બીજે અનેક સ્થાને ગોપવે. વળી મનમાં વિચાર કરે કે રખે માડું ગોપેલું ધન કોઈએ દીકું તો નથી. પરિશ્રદ્ધ રક્ષણ કરવા વાસ્તે ચાકર નોકર સિરખંધી સખે. અન્યને નરમ જાણી તેના ઉપર દાવો કરે અને તેના ઘરનો માલ સર્વે વેચાવી પૈસા વસુલ કરે ઇત્યાદિ પરિશ્રદ્ધાનુષંધી રૌદ્રધ્યાન છે.

આ ધ્યાનથી નરક, તીર્થચંત્રી ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે જુઓ પરિશ્રદ્ધની મમતા ધરી સુભૂમ ચક્રવર્તિ સમુદ્રમાં બુઝો અને નરકમાં ગયો; વળી મમ્મણુ શેઠ લોભી અતે મરી માઠી ગતિમાં ગયો. ચેતન વિચાર તો નથી કે મૃત્યુ થયા પછી આ પૈસો સાથે આવવાનો નથી, પૈસો કમાવવામાં જેટલું કર્મ બાંધે છે—તે ભોગવ્યા વિના તારો છુટકો થવાનો નથી, જે ધન તું એકદું કરે છે તે સર્વે જણુ બાશે પણ તેનું જે પાપ થયું હોય તે તો તારે એકલાને ભોગવવું પડશે—નંદરાજની સોનાની ડુંગરીઓ સમુદ્રમાં રહી પણ નંદની સાથે બીજી ગતિમાં ગઈ નહીં એ ધન કોઈનું થયું નથી અને થવાનું નથી, એ ધનના ભોગવનાર અનંતા ગયા અને જશે પણ ધન કોઈની સાથે જવાનું નથી. વળી મસ્તી વખતે ધન ઉપર મમતા રહી જાયતો દુર્ગતિ થાય છે. ધન કમાયા બાદ તેને સાચવવાની ચિંતા રહે છે, વળી તેને વાપરવાની ચિંતા રહે છે, પણ તેથી વસ્તુતઃ કંઈ મુખ લાસતું નથી. માટે ભવ

ધ્યાન વિચાર.

૧૫

પ્રાણીઓએ પરિવ્રજાનુબંધી સૌદ્રધ્યાનને હૃદયમાં વસવાનો માર્ગ આપવો નહીં એજ સાર છે.

એ ચાર પાયા કરે કરાવે અને કરતાને અનુમોદે અને તેને વિશે સ્થીર વિચાર તે સૌદ્રધ્યાન બાણવું. તે મહા દુઃખકારી છે. નરકની ગતિ આપનારું છે. એ ધ્યાન પાંચમા ગુણ ઠાણા સુધી હોય છે અને તે કષાયના સત્વપણાથી છટ્ઠા ગુણઠાણે પણ તેનો સંભવ છે. એ ધ્યાનમાં કૃષ્ણ લેશ્યા, કાષોતલેશ્યા, નીલલેશ્યા એ ત્રણ સંભવે છે. એ લેશ્યાવાળાના પરિણામ અતિ સંકિલષ્ટ હોય. એટલે મહા કૂર દુષ્ટ પરિણામી હોય. એ લેશ્યા ઘણા દોષોનું કારણ છે. નાના જીવોને એ લેશ્યાની પ્રવૃત્તિરે કરી પાપ કામમાં ખુશખખતીપણું હોય નિર્દયપણું હોય, પશ્ચાત્તાપ હોય નહીં. પરંતુ ભુંડું થવાથી ખુશીપણું માને એ સર્વે લક્ષણ સૌદ્રધ્યાનનાં બાણવાં.

આર્તધ્યાન સૌદ્રધ્યાન એ બે ધ્યાન મહા અશુભ છે. એ બે ધ્યાનમાં પ્રવર્તનાર જીવ ચાર ગતિ રૂપ સંસારમાં પરિભ્રમણ કર્યા કરે છે. અને અનેક પ્રકારના દુઃખ પામે છે. એનો રસ મહા કડવો બાણવો. એ બે ધ્યાનથી ભવ્યજીવો એ દુર રહેવું એ બે ધ્યાન રૂપી મોટા શત્રુ આત્માના છે. અનંત શક્તિમય આત્માને એ બે શત્રુ અત્યંત દુઃખ દે છે. અનાદિ કાળનાં એ આત્માને લાગેલાં છે. માટે એ બે શત્રુને દૂર કરશે તેને ધન્ય છે.

હવે ત્રીજું ધર્મધ્યાન કહે છે.

તેના ચાર પાયા કહે છે. ૧ આજ્ઞાવિચય, ૨ અપાયવિચય, ૩ ત્રિપાકવિચય, ૪ સંસ્થાનવિચય.

૧ પહેલાં આજ્ઞાવિચય નામના પાયાનું સ્વરૂપ કહે છે. આજ્ઞા વિચય એટલે—વીતરાગ દેવની આજ્ઞા સાચી કરવી સફળ; એટલે ભગવંતે છ દ્રવ્યનું સ્વરૂપ નય પ્રમાણે નિક્ષેપા સહીત, સિદ્ધ સ્વરૂપ, નિગોદસ્વરૂપ, લોક સ્વરૂપ જેમ કહ્યું છે તેમ સફળ,

૧૬

ધ્યાન વિચાર.

તે આજ્ઞા પ્રમાણે યથાર્થ ઉપયોગ ભાસન થયો તેને હુષ્ કરી તે ઉપયોગ મધ્યે નિરધાર ભાસન રમણ અનુભવતા એકતા તન્મયપણે રહે એ આજ્ઞા વિચય ધર્મધ્યાન જાણવું.

વીતરાગ ભગવતે વ્યવહાર માર્ગ જેને પ્રરૂપ્યો છે; તથા નિશ્ચય માર્ગ પ્રરૂપ્યો છે, તે બેને સત્ય કરી માને પણ બેમાંથી એકને પણ ઉત્થાપે નહીં; કહ્યું છે કે—આણાપ ધમ્મો આજ્ઞા વિના જે-ટલી કરણી કરવી તેટલી અલેખે થાય છે. જુઓ જમાલીએ ઉત્કૃષ્ટ ચારિત્ર પાળ્યું પણ વીતરાગની આજ્ઞા વિરૂદ્ધ હોવાથી સંસારમાં રખડવું પડશે. વળી તીર્થંકર ભગવતે ચાર પ્રકારે નિક્ષેપાનું સ્વરૂપ કહ્યું છે. તે યથાતથ્ય કરી જાણે. વીતરાગની આજ્ઞા ખડન કરવાથી નિન્હવપણું પ્રાપ્ત થાય છે. છ આવશ્યકની કરણી કરવી તે પણ વીતરાગની આજ્ઞા છે, તથા શ્રાવકના બાર વ્રત તથા સાધુના પાંચ મહાવ્રત પણ વીતરાગ ભગવતે કથન કર્યા છે. પરમેશ્વરની પ્રતિમા ભરાવવી, દેરાસર કરાવવા, પ્રતિમાની પૂજા કરવી, સાધર્મીવાત્સલ્ય કરવું તે પણ વીતરાગની આજ્ઞા છે. વીતરાગ ભગવતે સાધુને પાંચ મહાવ્રત ધારણ કરવાં કહ્યાં છે તે કહે છે—

અહિંસા સૂત્રતાસ્તેય બ્રહ્મચર્યા પરિગ્રહાઃ ॥

પંચમિઃ પંચમિયુક્તા ભાવનાભિર્વિમુક્તયે— ॥ ૧ ॥

૧ અહિંસા વ્રત ૨ સત્ય વચન બોલવું ૩ અસ્તેય ૪ બ્રહ્મચર્યા પાલવું ૫ સર્વ પરિગ્રહના ત્યાગ એ પાંચ મહાવ્રતોમાં એકેક મહાવ્રતની પાંચ પાંચ ભાવના છે

પ્રથમ મહાવ્રતનું સ્વરૂપ—પૃથ્વીકાય અપકાય તેઉકાય વાઉકાય—વનસ્પતિકાય એ પાંચ સ્થાવર, તથા બેરેંદ્રી, તેરેંદ્રી, ચૌરેંદ્રી, પાંચેંદ્રિ—આ સર્વ જીવોને પ્રમાદ વશ થઈ મારે નહીં—પ્રમાદને વશ થઈ જીવના પ્રાણનો નાશ કરવો—તેનો જે ત્યાગ તેનું નામ અહિંસા વ્રત છે.

બીજા વ્રતનું સ્વરૂપ:—

મિયં પથ્યં વચસ્તથ્યં, સૂત્રત વ્રતમુચ્યતે ॥

તત્તથ્યમપિનો તથ્ય મમિયં ચાહિતં ચયત્ ॥

ભાવાર્થ—જે વચન સાંભળવાથી બીજા પ્રાણી ખુશી થાય તે વચન પ્રિય કહેવાય છે. તથા જે વચન જીવોને પશ્ચકારી હોય, પરિણામે સુંદર હોય, અર્થાત્ જે વચનથી આગળ જીવને સારું થાય, તથા જે વચન સત્ય હોય એવું જે વચન બોલવું તે સૂત્રત વ્રત કહીએ.

ત્રીજા વ્રતનું સ્વરૂપ—માલેકના આખ્યા વિના જે લેવું તેનો જે ત્યાગ તે અસ્તેયવ્રત કહેવાય છે. અદત્તાદાન ચાર પ્રકારનું છે, ૧ સ્વામિ અદત્ત ૨ જીવ અદત્ત ૩ તીર્થંકર અદત્ત ૪ શુદ્ધ અદત્ત આ વ્રતમાં આ ચારે પ્રકારનું અદત્ત ગ્રંથણ કરવું નહીં.

૪ ચોથા મહાવ્રતનું સ્વરૂપ કહે છે—દેવતાના, મનુષ્યના, તિર્યચના ઔદારિક તથા વૈક્રિય શરીર સાથે વિષય સેવન કરવું, તેમજ બીજાઓ પાસે સેવન કરાવવું, તથા જે કરે તેને અનુમતિ આપવી, આ છ લેહ મન થકી, વચન થકી અને કાયા થકી એ રીતે અદાર પ્રકારથી મૈથુન સેવનનો ત્યાગ તેને બ્રહ્મચર્ય કહે છે.

૫ પાંચમા મહાવ્રતનું સ્વરૂપ કહે છે—ધન ધાન્યાદિ નવનિધ પરિગ્રહનો ત્યાગ તથા પરપુરુષગણમાં જે મમત્વ ભાવ મૂર્છા—તેનો જે ત્યાગ તે અપરિગ્રહવ્રત કહેવાય છે. જેની પાસે પોતાના શરીર વિના બીજી કંઈ વસ્તુ નથી તેને પણ પરિગ્રહપણું છે, એમ કહેવાય નહીં. કારણ કે તેને મમતા—મૂર્છા લાગી રહી છે, તેથી પરિગ્રહવ્રત એમજ જાણવું. જે જ્ઞાનદ્વારા મૂર્છા ત્યાગ્યા વિના ત્યાગી થવાતું હોય તો કુતરાં, ગધેડાં પણ ત્યાગી થવાં જોઈએ. મૂર્છા પરિગ્રહો વૃત્તા મૂર્છા તેજ પરિગ્રહ છે. જે સાધુની પાસે ધર્મ સાધન કરનાં વસ્ત્ર, પાત્ર આદિ ઉપગ્રહ છે, પણ

૧૮

ધ્યાન વિચાર.

તેની ઉપર જો મમતા નથી તો તે નિષ્પરિવ્રજી છે એમ બાણવું. વસ્ત્ર, પાત્ર, પુસ્તક ધર્મ હેતુભૂત હોવાથી સાધુ મહારાજને વાપરતાં દોષ નથી એમ ભગવતે કહ્યું છે.

પહેલા ત્રતની પાંચ ભાવના કહે છે:—

૧ મનને પાપના કામમાં પ્રવર્તાવે નહીં. તે પહેલી ભાવના.
૨ આહારાદિ ચારે વસ્તુ એંતાલીશ દોષ રહિત લેતે એવણાકમિતિ.
૩ પાત્ર, દંડ, વસ્ત્ર, પાટીયું આંખે જોઈ પુણ્ય પ્રમાણને લહે તથા શુકે તે આદ્યનિક્ષેપ.

૪ મુંસરી પ્રમાણ નીચી દ્રષ્ટિએ જોઈને ચાલવું.

૫ સાધુ અન્ન પાણી જે લહે તે પ્રકાશ વાળી જગ્યામાં લહે, અંધકારવાળી જગ્યામાં ન લહે કારણ કે અંધારાવાળી જગ્યામાં એકતો જીવ નજરે પડતા નથી, માટે પ્રકાશવાળી જગ્યામાં આહારપાણી લેવાં.

બીજા ત્રતની પાંચ ભાવના લખેછે.

૧ પરહાસ્યનો ત્યાગ. ૨ લોભનો ત્યાગ કરવો. કારણ કે લોભથી જીહું બોલવું પડેછે. ૩ ભય ન કરવો. કારણકે ભયવંત પુરૂષ જીહું બોલેછે. ૪ ક્રોધ કરવાનો ત્યાગ કરવો કારણકે ક્રોધના વશ છતાં બીજાના છતાં અછતાં દૂષણો બોલી શકાયછે. ૫ વિચાર પૂર્વક બોલવું. એ પાંચ ભાવના.

ત્રીજા મહાત્રતની પાંચ ભાવના લખેછે:—

૧ જે મકાનમાં રહેવું તે મકાનના સ્વામીની આજ્ઞા લઈ રહેવું.
૨ જે જગ્યામાં ઉતર્યા હોય તે જગ્યાના સ્વામીની વારંવાર આજ્ઞા લેવી. ૩ ઉપાશ્રયમાં ભૂમિની મર્યાદા કરવી. ૪ પ્રથમ સમાન ધર્મી સાધુ મકાનમાં ઉતર્યા હોય તો તેની આજ્ઞા લઈ ઉપાશ્રયમાં ઉતરવું. ૫ સાધુ જે કોઈ અન્ન પાન વસ્ત્ર પાત્ર લહે, તે સર્વ શુદ્ધની આજ્ઞા મુજબ લહે.

ધ્યાન વિચાર.

૧૯

ચૈાથા વ્રતની પાંચ ભાવના કહેછે:—

૧ જે ઘરમાં ભીંતને અંતરે દેવી અથવા મનુષ્યની સ્ત્રી વસતી હોય, અથવા સ્ત્રીના ચિત્રામંચની મૂર્તિ હોય, અથવા નપુંસક વેશવાળા રહેતા હોય, તથા જે મકાનમાં ગાય, ભેંસ, ઘોડી, ખરૂરી, પ્રમુખ તિર્યંચની સ્ત્રી રાખવામાં આવતી હોય, તેમજ જે મકાનમાં કામ સેવન કરનારી સ્ત્રીના શબ્દ સંભળાતા હોય, તે મકાનમાં સાધુ રહે નહીં. એ પ્રથમ ભાવના.

૨ સાધુ પ્રેમ સહિત સ્ત્રી વા સાધ્વીની પાસે વાર્તા લાપ ન કરે, અથવા રાખવાળી સ્ત્રીની સાથે વાર્તા લાપ ન કરે. એ બીજી ભાવના.

૩ દીક્ષા લીધા પહેલાં ગૃહસ્થાવાસમાં સ્ત્રીની સાથે જે વિષય સેવન પ્રમુખ ક્રીડા કરી હોય તેનું મનમાં કોઈવખત સ્મરણ કરે નહીં. ૪ અવિવેકી મનુષ્યને દેખવાં, તેમજ સ્ત્રીના અંગોપાંગ મુખ, આંખ, સ્તન, જંઘા, હોઠ પ્રમુખ તેને સરાગ દ્રષ્ટિથી ભેવાં, તથા વળી આંખ ફાડીને એકી નજરે ભેવું ઇત્યાદિ વર્જે. દશ વૈકાલિકસૂત્રમાં કહેછે કે, “મરેલી સ્ત્રીનું કલેવર પણ સાધુએ નીહાળીને ભેવું નહીં,” તો જીવતી સ્ત્રીનું શરીરભેવું તેનો મહા દુઃખ દાઈ કેમ ન હોય? સ્ત્રીના અંગોપાંગ સરાગ દ્રષ્ટિથી જુએ નહીં. કથા શ્રંગાર કરવો વર્જે.

૫ પ્રહીત, સ્તિગ્ધ, મધુરાદિરસ સંયુક્ત ભોજન તેના અધિક આહાર કરવો, તથા લુપ્ત ભોજન પણ પેટ ભરીને ખાવું, એ બન્ને પ્રકારના આહારનો ત્યાગ કરે. ખુટ આહાર કરવાથી વીર્યની વૃદ્ધિ થાયછે. ખુદિ માઠી થાયછે, માટે સાચો સ્તિગ્ધ આહાર કરે નહીં ઇત્યાદિ.

હવે પાંચમા વ્રતની પાંચ ભાવના કહેછે:—

સ્પર્શાદિ મનોહર પાંચે વિષયોમાં જે અત્યંત વૃદ્ધિપણું તે વસ્તુ; તેમજ અપ્રિય સ્પર્શાદિ પાંચે વિષયોમાં દ્વેષ ન કરવો. એ

૨૦

જ્ઞાન વિચાર.

સર્વ મળી પાંચ વ્રતની પચ્ચીસ ભાવના કહી. તે પ્રમાણે વર્તવાથી ધર્મ ધ્યાન થાય છે.

તથા વીતરાગ ભગવંતે શ્રવણનાં બારવ્રત કહ્યાં છે. તેનો વિચાર ધર્મરત્નપ્રકરણ તથા શ્રીમદ્ આત્મારામજી મહારાજ કૃત જૈનતત્ત્વાદર્શમાંથી જોઈ લેવો. નવતત્ત્વનું સ્વરૂપ વીતરાગ ભગવંતે કહેલું છે તે-પ્રમાણે સત્ય કરી માને તથાસૂત્ર, ચૂર્ણિ, ભાષ્ય, નિયુક્તિ, ટીકા, વૃત્તિ પરંપર, રૂઝક્રમથી ચાલતો- આવેલો જે અનુભવ. એ પ્રમાણે સૂત્રના જે જે અંગ કહેલાં છે; તે સત્ય કરી માને તે વિરૂદ્ધ ઉપદેશ આપે નહીં. વીતરાગની આજ્ઞા લોપી, આપમતિએ સ્વછંદી થાય નહીં. વીતરાગની આજ્ઞા પ્રમાણે ચાલવું મહા દુષ્કર છે. જે જે ઉત્સર્ગ અપવાદે વચનો જીનેશ્વરે ભાષ્યાં છે, તે ભવ્ય પ્રાણીઓના હિત સાફ ભાષ્યાં છે. માટે ઉત્સર્ગ માર્ગને લોપી અપવાદે ચાલવું નહીં અને કારણુ-સર અપવાદનું સેવન કરવું એજ પ્રભુની આજ્ઞા છે. વ્યવહાર માર્ગને લોપી નિશ્ચયને પામવા જે પુરૂષો યત્ન કરે છે, તે માતાનો ત્યાગ કરી વાંઝણીને ધાવવા જેવું કરે છે. તથા ક્રિયા-પૂજ પડીક્રમણ, પોસહ, તીર્થયાત્રા, પડિલેહણ વગેરે ક્રિયામાર્ગ મુકી જે એકાન્ત નિશ્ચયમાર્ગને ચક્રે છે તે ઉભયથકી બ્રહ્મ થાય છે. અને વીતરાગની આજ્ઞા ખંડનકરે છે કોઈ માનમાં આવી ઉત્સૂત્ર ભાષણ કરે છે, અને નવાં નવાં મનો-કલ્પિત વચનો ઉચ્ચારે છે, તે પણ વીતરાગ આજ્ઞા વિરૂદ્ધ બાણુવું. વીતરાગ ભગવંતે જ્ઞાન ક્રિયાભ્યાંમોક્ષ: એટલે જ્ઞાન અને ક્રિયા એ બે વડે મોક્ષ કહ્યું છે, તે માને નહીં તે પણ આજ્ઞા વિરૂદ્ધ બાણુવો. તથા વિચારે જે આપ સ્વભાવમાં રમવું અને રાગદ્વેષની પરિણતિ દૂર નિવારવી તેથી મોક્ષ થાય છે. તો ફેગટ પડિ-ક્રમણ, પડિલેહણ કેમ કરવું! એમ જે માને છે, તે પોતાનું આત્મહિત કરી શકતા નથી. વ્યવહાર નયની મુખ્યતા રાખી, નિશ્ચય દ્રષ્ટિ

હૃદયમાં ધારણ કરી જે ભવ્યપ્રાણીઓ ચાલશે તે ભવ સમુદ્રનો પાર પામશે. ગુણસ્થાનકક્રમારોહ નામના ગ્રંથમાં કહ્યું છે કે:-

ગાથા-----

જડ જિનમયં પવજ્જહ, તામાવવહાર નિથ્યં મુચહ,
વવહારનઓ હેષ-તિથ્યુછેઓ જઓ મણિઓ ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ-જો જીનેશ્વર કથિતમતને અંગીકાર કરતા હો તેમજ જૈન મતના સાધુ થતા હો તો, વ્યવહાર અને નિશ્ચયનો ત્યાગ કરશો નહીં. જો વ્યવહારનયનો ઉચ્છેદ કરશો તો તીર્થનો ઉચ્છેદ થઈ જશે. આ ઉપર દ્રષ્ટાંત છે જેમકે, કોઈ પુરૂષ નિરંતર પોતાના ઘરમાં બાજરીની રોટી ખાય છે, કોઈ દિવસે કોઈ ગ્રહસ્થે તેને પોતાને ઘેર બાસુદી પુરી, દૂધપાક, લાડુ વિગેરે ભોજન કરાવ્યું. હવે તે પુરૂષ પોતાના ઘરમાં કરેલા બાજરાના રોટલા પૂર્વના મિષ્ટાન્નના સ્વાદને સંભારી ખાતો નથી, મિષ્ટાન્ન મળતું નથી. તેમ સમાધિરૂપ ધ્યાનામૃતનો ચતકિચિત્ત સ્વાદ અનુભવી, પડિક્કમણ, પડિલેહણ, પ્રમુખ ક્રિયા બાજરાના રોટલા સમાન બાણી તેના ઉપર અરૂચિ કરે છે, તે જીવ, ઉભયથી ભ્રષ્ટ થાય છે. પંચમ કાલમાં નિરાલંબન શુકલ ધ્યાનનો મનોરથ માત્ર મહંત મુનિઓએ કરેલો છે. શ્રીમદ્દેમ-ચંદ્રાચાર્ય વગેરે તેમજ હાલમાં સાધુ ધર્મધ્યાનમાં પ્રવર્તેલા એવા જોવામાં આવતા નથી માટે સાધુપણું હાલ નથી એમ કોઈ માને, અને કહે કે વીતરાગની આજ્ઞા પ્રમાણે માર્ગાનુસારીના લક્ષણો તો હજી પ્રાપ્ત થયા નથી તો પછી વેષ પહેરવાથી શીરીતે ગુણઘણ આવે, એમ જે કહે છે તે જીવો પણ અજ્ઞાની અપૂર્ણ છે. ઉત્સર્ગ અપવાદના અબાણ છે. વીતરાગ આગમના અબાણ બાણવા. કારણ કે શ્રી ભગવતી સૂત્રના પચવીશમા શ્લોકના છઠ્ઠા ઉદ્દેશમાં લખ્યું છે કે--પાંચમા કાલમાં જે પ્રકારના

નિર્ગ્રંથ થશે તેનાથી તીર્થ પ્રવર્તશે. વળી જૈન શાસ્ત્રમાં ગુરુનો આચાર વૃત્તિ લક્ષણ વગેરે લખ્યું છે તે પ્રાયઃ ઉત્સર્ગી માર્ગની અપેક્ષાએ છે અને આ કાલમાં તો પ્રાયઃ અપવાદની પ્રવૃત્તિ છે, તેથી ઉત્સર્ગી વૃત્તિવાળા મુનિ કેવી રીતે હોઈ શકે? ઋષભનારાય સંઘયજી, મનોબળ, ધૈર્ય તથા પ્રકારનું હાલ નથી તો આ કાલમાં તેવી ઉત્સર્ગવૃત્તિ, જીવ કેમ કરી શકે? તેવી ઉત્સર્ગ વૃત્તિ નથી તો પણ દેશકાલાનુસારે નિર્ગ્રંથપણું વર્તી રહ્યું છે. શ્રી મહાવીર સ્વામીનું શાસન દુષ્પ્રસહસૂરિ સુધી ચાલશે. જેથી શ્રી નિશીથ સૂત્રમાં કહ્યું છે કે—

છકાયના જીવો વિષે જ્યાં સુધી ક્યાના પરિણામ હશે ત્યાંસુધી બકુશ નિર્ગ્રંથ તથા પ્રતિસેવનાંનિર્ગ્રંથ રહેશે, તે કારણથી હે ભવ્ય જીવો !!! પ્રવચન રહિત અને ચારિત્ર ન્ય પંચમ મલ કદાપિ નહો હોય. વળી આજ પંચમ કાલમાં સાધુ નથી, એમજે માને છે તે વીતરાગની આજ્ઞા વિરૂદ્ધ છે. સ્થાનાંગસૂત્રમાં લખ્યું છે કે સાધુને બહુ અતિચાર લાગતાં દેખીને વળી તેમજ આલોચકા પ્રાયશ્ચિત કોઈને ગ્રંથાનુસારે લેતાં દેતાં નહીં દેખવાથી કોઈ એમ કહેછેકે હાલ કોઈ સાધુ નથી એમ કથક ચારિત્ર ભેદીની વિકથાને કરનાર બચુવો. આ ભારત વર્ષમાં આ કાલમાં બકુશ અને કુશીલ એ બે નિર્ગ્રંથ છે. બાકીનાં ત્રણનો વિષેક થયેલો છે.

તથા ચ ઉક્તં ચરમ મુનિભિઃ ખાર ભાવના—બકુશ કુશીલ દોષુણ જાતિચ્યં તાવહોદંતિ બકુશ અને કુશળ એ બે પ્રકારના નિર્ગ્રંથ ચાવત તીર્થ સુધી રહેશે. વીતરાગ વચન અતિ ગંભીર છે માટે તેમાં ભવ્યજીવોએ શંકા કરવી તે અનંતા દુઃખનું કારણ છે. ઇત્યાદિ વ્યવહાર માર્ગતીર્થકર પ્રરૂપિત સત્ય બહુવો. પંચમ કાલે બહુલ સંસારી કૃષ્ણ પક્ષીયા જીવો વીતરાગ વચનને—જ્યાં પોતાની મતિ હોય ત્યાં યુક્ત કરી એવી ભય છે પણ પરભવમાં મહા રૈરવ દુઃખ લોગણમાં પડશે. વળી વીતરાગ

ધ્યાન વિચાર.

૧૩

ભગવતે ભાવના બારભાવવાની કહેલી છે તે સમ્યક્ રીતે ભાવવી તેનું સ્વરૂપ લખે છે.

તે ભાવના ભાગ્યથી વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત થાય છે અને ધર્મધ્યાનની વૃદ્ધિ થાય છે—બાર ભાવના—ગાથા—

પ્રથમ મણિચ્ચમસરણં સંસારો ઇગયાઈ અમત્તં ।

અસુહત્તં આસવ સંવરોય, તહ નિજ્જરા નવમી. ॥૧॥

ભાવાર્થ—પ્રથમ અનિત્ય ભાવના, બીજી અશરણ ભાવના, ત્રીજી સંસાર ભાવના, ચોથી એકત્વ ભાવના, પાંચમી અન્યત્વ ભાવના, છઠ્ઠી અશુચિ ભાવના, સાતમી આશ્રય ભાવના, આઠમી સંવર ભાવના, નવમી નિર્જરા ભાવના.

લાગ સહાવો બોહી, દુલ્લહા ધમ્મસ્સ સાહગા અરિહા ।

પયાઓ માત્રાણાઓ, માવેઅન્વા પયત્તેણં ॥

દશમી લોક સ્વભાવ ભાવના, અગ્યારમી બોધિ દુર્લભ ભાવના, બારમી ધર્મના કથનાર અરિહંત છે. આ બાર ભાવના રાત્રીએ તથા દિવસે જેવી રીતે ભાવવા યોગ્ય છે તેવી રીતે અભ્યાસ કરવો. આ બાર ભાવનાનું કંઈક સ્વરૂપ લખું છું.

૧. અનિત્યભાવના. જેનું શરીર વજ્રસમાન અતિ કઠીણ હતું તે પણ અનિત્ય રૂપ રાક્ષસના ભક્ષ થઈ ગયા; તે કેવળ કેળુ સમાન આ જીવોના શરીરને અનિત્ય રાક્ષસ કેમ મૂકશે? લોકો આનંદિત થઈને દૂધની પેઠે વિષય સુખને સ્વાદ લે છે પરંતુ મૃત્યુના ભયને દેખતા નથી. વળી હે ચેતન ! આ શરીર પાણીના પરપોટા જેવું છે, તેનો નાશ થતાં વાર લાગશે નહીં. તથા જીવિતવ્ય હાથીના કાનની પેઠે, ઈંદ્ર ધનુષ્યની પેઠે, વીજલ્લીની પેઠે, સંધ્યારાગની પેઠે ક્ષણિક છે. ભાવણ્ય સી-પરિવાર આંખની પાંપણ પેઠે ચંચળ છે, અને સ્વામીપણું

૨૪

ધ્યાન વિચાર.

સ્વપ્નના રાજ સરખું છે. આંખે જોટલા જોટલા પદાર્થ દેખાય છે તે સર્વે પૌદ્ગલિક ભાવ છે, વિનાશી છે, હે ચેતન ? આ શરીરને તું સારી રીતે પુષ્ટ કરે છે તેમાં શગ ધરે છે પણ અંતે મરણ વખતે તારી સાથે આવવાનું નથી, અને બળીને ખાખ થઈ જશે. તે ખાખની માટી થઈ જશે અને લોકો ઘર બનાવવાના ઉપયોગમાં લગાડશે, માટે તું શું જોઈ મલકાય છે? તું કઈ બાબતનો અંહુકાર રાખે છે? એવી રીતે સર્વ પદાર્થોનું અનિત્યપણું વિચારતાં ખ્યારા પુત્ર સ્ત્રી આદિ મરી જાય તો પણ મનમાં શોક ધરવો નહીં, સુખજીવ સર્વ ભાવને નિત્ય માને છે તે જીર્ણ પાંદડાંની છું પડીનો પણ નાશ થવાથી રાત્રી દિવસ વિલાપ કરે છે, સૂર્ય રાહુગ્રહણ દેખી જેમ કીર્તિધર રાજાએ સંસારનું અનિત્યપણું ભાવ્યું, તથા બળદને ઘરડો, દેખી જેમ કરકડું રાજાએ સંસાર સ્વરૂપ અનિત્ય વિચાર્યું, તેમ ભવ્ય પ્રાણીઓએ સંસાર સ્વરૂપ અનિત્ય વિચાર્યું. ઇંદ્ર, ચંદ્ર નાગેંદ્ર, ચક્રવર્તી, વાસુદેવ, બળદેવ, રામ, રાવણ, વાળી જેવા મહા બળવાન પુરૂષો પણ અનિત્ય રાક્ષસના ભક્ષ થયા તો તારા જેવા પામર જીવ કાલના સપાટામાં આવે એમાં શું કહેવું ? એમ પહેલી અનિત્ય ભાવના ભાવે.

૨ અશરણ ભાવના. માતા, પિતા, ભાઈ, બેન, પુત્ર, કલત્ર આદિ સગાં વહાલાંનું વિદ્યમાનપણું છતાં આધિવ્યાધિથી સપડા-એલા જીવને કાળ પકડી જાય છે. મતલબ કે માતા પિતા વિદ્યમાન જતાં આયુષ્ય પુરૂં થાય એટલે કર્મના વશપણાથકી પરગતિમાં જીવ આદ્યો જાય છે, કોઈ રાખી શકતું નથી, કોઈ આડું થતું નથી, અને મરતી વખતે જીવને દુઃખ પડે છે, અને તેથી અરગટ શબ્દ કરે છે, તે દુઃખ સગાં વહાલાં વહેંચી લેતાં નથી. મતલબ કે-કોઈનું દુઃખ કોઈ વહેંચી લેતું નથી. તથા વળી જીવો દે દારિદ્ર્ય જેવી નગરી કૃષ્ણ જેવા વાસુદેવ, બળ ભદ્ર જેવો બળદેવ-અને નેમિનાથ તીર્થંકર સરખા તેને માથે ધણી-વિદ્યમાન હતા તે

ધ્યાન વિચાર.

૨૫

પણ, જેવારે દ્વીપાયને દ્વારકાનો દાહ કર્યો, તે વારે કોઈથી રખાણું નહિ અને આખી નગરીનો ક્ષય થઈ ગયો, અને કૃષ્ણ અને બળભદ્ર એ બન્ને ભાઈએ માતા પિતાને લઈ ચાલવા માંડ્યું, તો પણ લઈ નીકળાયું નહીં, અને માતા, પિતા પણ બળી ઝુઝ્યા. વાસુદેવ, બળદેવ સરખા મહા યોદ્ધાથી પણ માતા, પિતાનું રક્ષણ થયું નહીં. વનમાં બન્ને પણ નગરીને બળતી જોતા જોતા તથા પોતાની ઋદ્ધિનો નાશ, તથા છાપ્પન કુળ કોટી જાદવ વગેરેનો નાશ દેખી એકાકી ચાલવા માંડ્યું, અને વગડામાં જરા કુમારના હાથથી કૃષ્ણનું મૃત્યુ થયું. તે કર્મનો ઉદય છે. જેથી મૃત્યુ થકી બચાવનાર કોઈ નથી. વળી સંભૂમ નામા આઠમો ચક્રવર્તિ જેની સેવામાં પરચીશ હજાર દેવતા હતા, તો પણ સમુદ્રમાં ઘુડી મરણ પામ્યો. કોઈ રાખી શક્યું નહીં. આયુષ્ય આવી રહ્યું ત્યારે દેવતા નાશી ગયા. માટે આ સંસારમાં કોઈ શરણ ભૂત નથી; તો ફોગટ પુત્ર ઉપર અને સ્ત્રી ઉપર માયા મમતા રાખી, હે ચેતન! કેમ કર્મ બાંધી ભારે થાય છે. જે જે કર્મ બાંધે છે. તે હે ચેતન! અવશ્ય લોગવવાં પડશે. એમ મનમાં વિચાર.

નાના પ્રકારના શાસ્ત્ર વિષયોને જાણનારા તથા અનેક પ્રકારના મંત્રો, તંત્રો જાણનારા, તથા અનેક પ્રકારના રોગોની ચિકિત્સા જાણનારા, એવા પુરૂષોની કુશળતા કાળની સામે કંઈ પણ કરવામાં સમર્થ થઈ નહીં. તથા મહા શૂરવીર યોદ્ધાઓથી વિંટાએલા એવા સર્વ પુરૂષો, કાળના સુખમાં ખેંચાતા જાય છે. અત્યંત દિલ્-ગીરી કે, પ્રાણીઓને કોઈનું શરણ નથી. વળી પૃથ્વીનું છત્ર, તથા મેરૂનો દંડ કરવાને જે સમર્થ, તેમજ જેને જરા પણ કલેશ નહોતો, તથા જેની સેવામાં કોડ દેવતા જઘન્યથી રહેતા હતા, એવા અનંત બળવાન તીર્થંકર : ભગવાન પણ લોકોને મૃત્યુ થકી બચાવવાને સમર્થ થયા નહીં. તો પછી ખીજે કોણ સમર્થ છે.

૨૬

ધ્યાન વિચાર

પુત્ર, મિત્ર અને સ્ત્રીના સ્નેહરૂપ ડાકણને ફર કરવા જીવે અશરણ રૂપ મહા વિદ્યાનું સ્મરણ કરવું-સંસારમાં કોઈ પણ જાતની મૂર્છા રાખવી નહીં. જન્મ, જરા મરણ સદા પૂઠે લાગી રહ્યાં છે. તે કોઈને છોડતા નથી. તો હે જીવ ! તને કેમ કરી છોડશે. માટે ધર્મ ધ્યાનમાં તત્પર થા, અને આત્મ સ્વરૂપ વિચાર ! આવો વખત અને આવી જોગવાઈ વારંવાર નહીં મળે. પરલ-વમાં જે સાથે ખાવાનું ભાતું લેવું, હોય તે લઈ લે. મૃત્યુરૂપી બાજ જીવરૂપી પાખીને અણધાર્યાં પકડી લેશે, તે વખતે ઘસતે હાથે ચાલ્યો જઈશ. માટે હે જીવ ! ચેત, ચેત, ચેત. જરાવાર પણ પ્રમાદ મા કર. એ બીજી અશરણ ભાવના કહી.

૩ સંસાર ભાવના—બુદ્ધિમાન તેમજ બુદ્ધિહીન, સુખી તેમજ દુઃખી, રૂપવાન તેમજ કુરૂપવાન, ગરીબ તેમજ રાજા, રોગી તેમજ લોગી, સ્વામી તેમજ સેવક, વૈરી રાજા તથા પ્રજા, દેવતા, મનુષ્ય તીર્થંચ અને નારકીના અનેક પ્રકારના વેષ કર્મવશપણથકી ધારણ કરીને આ સંસારરૂપ અખાડામાં આ જીવ નાટક કરે છે. તથા મહા-આરંભ, માંસ ભક્ષણ, મદીરાપાન, પરદારાગમન અને દેવદ્રવ્ય ભક્ષણ વગેરે કરીને જીવ પાપ સંચય કરી નરકમાં જઈ પડે છે. ત્યાં નરકમાં અંગ છેદન, અગ્નિથી બળવું, વગેરે મહાદુઃખ થાય છે; તે દુઃખોનું કેવલી પણ કથન કરી શકતા નથી.

કપટ છલ લેદથી પ્રાણી, તિર્થંચ, ગતિમાં સિંહ વાઘ, વરૂ, લેંસ, ઉંટ, હાથી, ઘોડા, ભૂંડ, સર્પ, મધર, કુકડા અને કુતરા વગેરેના શરીર ધારણ કરે છે, તથા તે ગતિમાંક્રુધા તૃષા, તાડનતર્જન, વધબંધન, હળવહન ઇત્યાદિક દુઃખ તે જીવોને સદા સહન કરવાં પડે છે. તથા ખાદ્ય અખાદ્ય, વિવેક શૂન્યતા, મનમાંહી લાજ રહીતપણું, મા બેન અને ફીકરી ગમન કરવા, એક સમાનતા નિઃશંકતા વશ છે, જ્યાં એવા અનાર્થ મનુષ્યમાં

ધ્યાન વિચાર.

૨૭

નિરંતર જીવદાત, માંસલક્ષણુ, ચોરી, પરત્ની ગમનાદિ અત્યંત કનિષ્ઠ પાપકર્મ મહાદુઃખ ઉત્પન્ન કરનાર જ્યાં થયા કરે છે. તથા આર્થ દેશમાં પણ અજ્ઞાનતા, દરિદ્રતા, કષ્ટ અને દૌર્ભાગ્યપણું, રોગાદિકથી પીડિત છે, તથા પરાધીનતા તથા માનભંગ, સેવકભાવ પ્રમુખ દુઃખ લોગવવાં પડે છે, તથા ગર્ભિણી દુઃખ લોગવવાં પડે છે, જ્યાં એવો આ સંસાર છે; તથા બાલ અવસ્થામાં મળ મૂત્ર, ધૂળમાં આલોટવું, તથા મૂર્ખતા પ્રમુખ, તથા જીવનપણામાં ધન કમાવવાનું મહાદુઃખ, તથા વૃદ્ધાવસ્થામાં શરીરનું કંપવું, મુખમાંથી લાળ પડવી, નેત્રનું બળહીણપણું, શ્વાસ, ખાંસી, પ્રમુખ વ્યાધિથી મહાદુઃખોનું ઉત્પન્ન થવું ઇત્યાદિ જ્યાં નિરંતર છે, એવો આ સંસાર છે; ત્યાં એવી કઇ દશા છે કે જીવ સુખ પામે. તથા સમ્યક્દર્શન પાળવાથી જે જીવ દેવતા થાય છે; તે પણ શોક, વિષાદ, મત્સર, ભય, અદેખાઈ, કામ પ્રમુખથી પીડિત થવાથી પોતાનું આયુષ્ય દીન મનવાળા થઇને પૂર્ણ કરે છે.

આ સંસારમાં સ્ત્રી મરી પોતાની માતા થાય છે, વળી માં મરી સ્ત્રીપણે ઉત્પન્ન થાય છે, બેન મરી સ્ત્રીપણે ઉત્પન્ન થાય છે, પુત્ર મરી પિતા થાય છે, પિતા મરી પુત્રપણે થાય છે, શત્રુ મરી ભાઈ પણે ઉત્પન્ન થાય છે, એવો આ અસાર સંસાર છે.

આ સંસારમાં કોઈ વખત તું ચંડાળ પણે ઉત્પન્ન થયો, કોઈ વખત ક્ષત્રીયપણે ઉત્પન્ન થયો, કોઈ વખત શાક લાલમાં ઉત્પન્ન થયો, તો તું ફોગટ હું કુળવાન છું, આ નીચ હલકી જાતિનો છે, મારું કુળ મોટું છે, એવો ફોગટ કેમ અહંકાર કરે છે? ઉચ્ચ નીચનું કારણ પણ કર્મ છે.

કર્મે જીવને વશ લીધો છે. તે કર્મ મહંત સુનીશ્વર મહારાજને પણ અગીયારમે ગુણકાણેથી પાછા નાખી દે છે. હે ચેતન ! તું અવ્યવહારરાશિ નિગોદમાંથી વ્યવહાર રાશિમાં આવ્યો, તોપણ અનંતવાર સૂક્ષ્મનિગોદમાં ગયો તથા બાહરનિગોદમાં પણ અનંત

૨૮

ધ્યાન વિચાર.

કાળ આવ્યો, તેમજ પૃથ્વીકાય, સૂક્ષ્મબાદર અપકાય, સૂક્ષ્મ તથા બાદર ઇત્યાદિક ચાર ગતિમાં તું ભટકે છે. સર્વ પુદ્ગલ પરમાણુ તું દેહાદિપણે પરિણમાવી ચૂક્યો. લોકાકાશનો એક એવો પ્રદેશ નથી કે તું ફરસ્યા વિના રહ્યો હોય, એમ અનંત પુદ્ગલપરાવર્તન કાળ તું ભમ્યો, તો પણ હે ચેતન! તને સંસારનો ભય લાગતો નથી.

આ સંસારમાં કોઈ સુખી થયો નથી. જેણે આ સંસારનો ત્યાગ કર્યો તે સુખીયા થયા. જુઓ ! થાવચ્ચા પુત્ર મહાઋદ્ધિનો ઘણી અને વળી જેને ખત્રીશ સ્ત્રીઓ હતી, તેણે પણ નેમનાથ ભગવાનની દેશના સાંભળી સંસાર અસાર બાણી દીક્ષા ગ્રહણ કરી, અને શુકલધ્યાન ધ્યાઈને મુક્તિ પામ્યા. અનાથી મુનિ પહેલાં રાજાના પુત્ર હતા, તેમને શરીરે દાહજ્વર ઉત્પન્ન થયો, ઘણા ઉપચાર કર્યા પણ શાંતિ થઈ નહીં, પછી મનમાં વિચાર આવ્યો કે અહો સંસારમાં રોગનું કારણ કર્મ છે. મેં પાછલા ભવમાં જે જે કર્મ કર્યાં છે તે હાલ ઉદયે આવ્યા છે. એમ વૈરાગ ભાવ લાવી વિચાર કર્યો કે જો આ રોગ ઉપશમે તો હું દીક્ષા લઉં. અનુક્રમે રોગ મટ્યાબાદ સાધુ થયા. અનાથી મુનિ વિચરતાં વિચરતાં પૃથ્વી તળે પાવન કરવા લાગ્યા. તેમને શ્રેણિકરાજાએ દીક્ષા અને સંસારમાં પાડવા સાડૂ લલચાવ્યા, પણ જરા માત્ર ડગ્યા નહીં, અને શ્રેણિક રાજાને ઓધ પમાડ્યો તેવા ઘણી સુખી થયા.

એકજીવની સાથે આજીવે અનંત સગપણ કર્યાં છે. તેના સંબંધી વિશેષ જોવું હોયતો જીવનભાનું ચરિત્ર જોવું. તથા યશોધર ચરિત્ર તથા સમરાદિત્ય ચરિત્ર વાંચવું, કે જેથી સંસારની અનિત્યતા ભાસે. ભવ્ય જીવોએ આ સંસારનો ત્યાગ કરી પંચ મહાવ્રત ધારણ કરી, આત્મ કલ્યાણ કરવું તેજ સાર છે.

૪ એકત્વ ભાવના-જીવ એકલોજ ઉત્પન્ન થાય છે, અને

ધ્યાન વિચાર

૬૪

એકલોજ મરે છે. એકલોજ કર્મ કરે છે અને તેનું ફળ એકલોજ લોગવે છે. જીવે અત્યંત મહેનત કરી જે ધન ઉપાર્જન કર્યું છે, તે ધન તો સ્ત્રી, ભાઈ, બેન, પુત્ર, અને સગાંસંબંધી પ્રમુખ ખાઈ જશે, અને ધન પેદા કરવામાં જે પાપકર્મ બાંધ્યાં છે, તેનું ફલ તો તેને એકલાનેજ લોગવવું પડશે, અને નરક તિર્યચ આદિ ગતિમાં જઈ લોગવવું પડે છે. આ કેવું આશ્ચર્ય! તથા આ જીવ આ શરીરના પોષણ સારૂ રાત્રીદિવસ નાના પ્રકારના વિચાર કર્યા કરે છે, ભમે છે, દીન પણ ધારણ કરે છે, પારકી ગુલામગીરી કરે છે, કુલ મર્યાદા ઉલ્લંઘન કરે છે, ધર્મબ્રષ્ટ થાય છે, પોતાના હિતમાં ઠગાય છે, ન્યાયથી દૂર રહે છે, અન્યાયમાં પ્રવર્તે છે, મોહમાયામાં મુગ્ધ થાય છે, પણ આ દેહ કૃત્રિમ મિત્ર સરખો પરભવમાં સાથે આવતો નથી. કહ્યું છે કે—સમર્પ સમર્પ જીવ જીવી આસાણ સત્તચિત્તેણં જંપોસિઅં સરીરં તંપિ તુહન ચેવ સાહીણં ॥

સમયે સમયે હે જીવ, જીવવાની આશાએ સાત્વિક ભાવે કરી જે શરીરનું પોષણ કર્યું છે, તે શરીર પણ મરતી વખતે પરભવમાં તારી સાથે આવતું નથી. વિચાર કરો કે, આ દેહ અંતે પડ્યો રહેશે. સગાંવહાલાં પણ સાથે આવનાર નથી. તે પોતપોતાના સ્વાર્થમાં તત્પર છે. ભાઈ, માતા, અને બેન વગેરે જ્યારે પુદ્ગલમાંથી જીવ પરભવમાં જાય છે, ત્યારે પોતપોતાનો સ્વાર્થ સંભારી રૂવે છે. પણ કોઈ એમ રોતું નથી કે—હે પુત્ર, હે ભાઈ, હે પિતા, તમે પરભવમાં કઈ ગતિમાં ઉત્પન્ન થયા હશે? તમેએ અહિં કશું આત્મહિત કર્યું નહીં તેથી તમે સુખ પરભવમાં શી રીતે પામશો? આવી રીતે કોઈ રોતું નથી; પણ માતા એમ રૂદન કરે છે કે હાય હાય પુત્ર જો તું હયાત હોત તો મને રળીને આપત. સ્ત્રી પણ સ્વાર્થને રૂવે છે. એમ સ્વાર્થીઓ સંસાર છે.

એ ખેંસા કમાઈને લાવતો હશે તો વાહ વાહ કરશે પણ

૩૦

ધ્યાન વિચાર

જ્યારે ઘડપણુ આવે છે, ચાલવાની શક્તિ હોતી નથી, ત્યારે વહાલા પુત્રા જેને ઘણા ખચારથી મોટા કર્યા હોય, તે પણ તે વખતે જુદા વિચારના થઇ જાય છે.

અહો ! અહો ! આ સંસારમાં કોઇ કોઇનું નથી. ચેતન પરને પોતાનું માની અહંપણુનો અભિમાન કરી કર્મ ઉપાર્જન કરે છે. હે ચેતન ! ધર્મ કરવામાં ઉદ્યમવંત થા. અને જાગ ! જાગ ! અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રાનો ત્યાગ કર, અને મોહરૂપી ગોદડું ફર કર. પોતાના સ્વરૂપનો વિચાર કર. તું અનંત જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર એ રત્નત્રયથી પૂર્ણ છે. અજ છે. અમર છે. અરૂપી છે. આ પૌદ્ગલિક વસ્તુ તારી નથી. એમ આત્મહિતાર્થી પુરૂષ ભાવના ભાવે.

હે ચેતન ! તું જન્મ્યો, ત્યારે કાંઈ સગાં વહાલાં, ભાઈ, બેન, સ્ત્રી, અને પુત્ર સાથે લઈ આવ્યો નહોતો; તો શું હવે સાથે લઈ જવા ધારે છે? ફેગટ તે ઉપર કેમ મોહ કરે છે? જેમ એક વૃક્ષ ઉપર હજારો પંખીઓ રાત્રીએ આવી ભેગા થાયછે, અને સવાર થાય ત્યારે કોઈ કોઈ દિશામાં કોઈ કોઈ દિશામાં ઉડી જાય છે. તેમ આ મનુષ્યગતિરૂપ વૃક્ષમાં સગાંવહાલાં સંબંધી ઘણા જીવો આવીને રહ્યા છે, પણ જ્યારે આયુષ્ય મર્યાદા આવી રહેશે ત્યારે સર્વ જુદી જુદી ગતિમાં ચાલ્યાં જવાનાં. કોઈ કોઈની સાથે જવાનું નથી. વળી હે ચેતન ! રાગ જે ઉપર અત્યંત હોય છે, ત્યાં દ્રેષ પણ થાય છે. માટે રાગ અને દ્રેષને નિવારી સમભાવ ધારણ કરી, એકત્વભાવના ભાવ, કે જેથી કર્મકલંક ફર થાય, અને શાશ્વત સુખ પામે.

૫ અન્યત્વ ભાવના

આ સંસારમાં હે ચેતન ! તું કોઈનો નથી, અને કોઈ તારું નથી. માતા, પિતા, સ્ત્રી, પુત્ર, ભાઈ અને બેન પ્રમુખ સગાંવહાલાં સંબંધિયો

ધ્યાન વિચાર

૩૬

જ્યાંસુધી તારાથી તેઓની કાર્યસિદ્ધિ થાય છે, ત્યાંસુધી તેઓના પ્રાણ સમાન તું વહાલો છે. પણ કાર્ય (સ્વાર્થ) નહીં થયે છતે વૈરભાવ ધારણ કરશે.

સર્વે પૌર્ણલિક વસ્તુ હે ચેતન ! તારા થકી ન્યારી છે, આ શરીર પણ ચેતન થકી ન્યારું છે, મન વચન અને કાયાના યોગ પણ ચેતન થકી ન્યારા છે, છ લેશ્યાઓ પણ ચેતન થકી ન્યારી છે, આઠ કર્મની વર્ગણાઓ પણ ચેતન થકી ન્યારી છે, પાંચ ઇન્દ્રિયો પણ ચેતન થકી ન્યારી છે, અને ચેતન થકી જીવ દ્રવ્ય વિના બાકીના પાંચ દ્રવ્ય ન્યારાં છે. ચેતન થકી ભિન્ન એવા પુદ્ગલ ઉપર મમતા ભાવ રાખવો નહીં. અનેક પ્રકારના ખાનપાન ઉપલોગ લેપન પ્રમુખથી શરીરની પુષ્ટિ ઇચ્છવી, તે પણ ફેાગટ છે. કદાચિત્ આ શરીરને કોઈ લાકડી પ્રમુખથી માર મારે, તો પણ સમતા રાખી સહન કરવું જોઈએ. વળી અનેક પ્રકારના રોગો ઉત્પન્ન થયે છતે પણ સમતા રાખવી.

જે પુરૂષ અન્યત્વ ભાવના ભાવે છે, તેને શરીર, ધન, પુત્રાદિકના વિયોગથી દુઃખ થતું નથી. પરદેશી રાજાને સૂરિકંતા રાણીએ ઝેર આપીને મારી નાખ્યો, તેનો અધિકાર રાયપસેણી સૂત્ર થકી જાણવો. તથા બ્રહ્મહત્તની માતા ચુલણીએ પોતાના સ્વાર્થને માટે લાખ મહેલમાં પુત્રને, તથા તેની સ્ત્રીને માંહી સુવાડી અગ્નિ સળગાવ્યો, પણ તેનું આયુષ્ય હતું તો સુરંગ વાટે થઈ નીકળી જીવતો રહ્યો. પરંતુ માતાનો સ્નેહ પણ એટલોજ છે. વળી શ્રેણીક રાજાએ પોતાના કોણીકનો લોહી પડવાળો અંશુકો મુખમાં રાખ્યો, પડ વગેરે ચુસ્ચું, એટલો સ્નેહ પુત્ર ઉપર હતો, અને કોણીકની માતા ચેલણાને એ પુત્ર જીવતો રાખવાનો વિચાર નહોતો, પણ શ્રેણીકે જોરાવરીથી કોણીકને ઉછેર્યો, તેજ કોણીકે પિતાને કાષ્ટના પાંજરામાં ઘાડ્યો, જીઓ ! કોઈ કોઈનું કોઈ નથી,

૩૨

ધ્યાન વિચાર.

સંસારમાં કંઈ સાર દેખાતો નથી.

મરૂદેવી માતા રૂપલદેવ સ્વામીએ દીક્ષા લીધી, તેથી સ્નેહના વશથી મારો રૂપલ શું કરતો હશે, એમ રૂદનકરવા લાગ્યાં. આંખે પડલ આવી ગયાં. જે વારે ભગવંત કેવલજ્ઞાન પામ્યા, તેવારે ભરત વાંદવા ગયા, માતાને પણ સાથે તેડી ગયા. દેવદુઃકલિના નાદ વગેરે અત્યંત રિદ્ધિ સંપદા દેખીને સ્નેહ ત્રુટી ગયો, અને વિચાર્યું કે હું રૂપલ રૂપલ કરતી આંધળી થઈ, ને રૂપલ તો આટલી ઋદ્ધિને ભોગવે છે, ને માતાને સંભારતો પણ નથી. અહો કોઈ કોઈનું નથી. કોનો રૂપલ અને કોની માતા, સહુ સહુના આત્માનું કલ્યાણ કરે છે. એમ અન્યત્વ ભાવના ભાવતાં અંતગડ કેવલી થઈ મોક્ષે ગયાં.

શ્રીગૌતમસ્વામી ત્રીશ વર્ષ સુધી મહાવીરસ્વામીની સેવામાં રહ્યા. તેમનો મહાવીર સ્વામી ઉપર ઘણો સ્નેહ હતો. જે વારે ભગવાન નિર્વાણ પદ પામ્યા, તે વારે એવી ભાવના થઈ કે કોના વીર, મારો આટલો રાગ છતાં પણ તેમણે મને પાસે રાખ્યો નહીં, એમ ખડુ વિલાપ કરવા લાગ્યા. વળી મનમાં વિચાર આવ્યો કે વીતરાગ એ તો કોઈની સાથે સ્નેહ રાખતા નથી. વીરતો વીરના આત્માનું કલ્યાણ કરી ગયા, અને તું વીર વીર પોકારે છે. તેમાં તારું શું વળ્યું. તું તારા આત્માનું કલ્યાણ કાર્ય કર, એમ ભાવના ભાવતા કેવળ જ્ઞાન પામ્યા. એમ અન્યત્વ ભાવના ભાવતા આત્માનું હિત થાય છે. ઘણા ભવ્ય પ્રાણીઓ અન્યત્વ ભાવના ભાવતા સિદ્ધિ પદને પામ્યા છે.

૬ અશુચિ ભાવના

જેમ લુણની ખાણમાં જે જે પદાર્થ પડે છે તે તે લુણ થઈ જાય છે. તેમ આ કાયામાં જે જે આહાર પ્રમુખ પડે છે, તે મલ રૂપ થઈ જાય છે. એવી આ કાયા અપવિત્ર છે, તથા રૂધિર અને શુક્ર એ બંનેના

ધ્યાન વિચાર.

૩૩

મેળાપથી આ કાયા ઉત્પન્ન થાય છે. આ કાયાને પાણીના સો ઘડાથી નવરાવીએ, તેમજ કસ્તુરી પ્રમુખ સુગંધી દ્રવ્યો ચોપડીએ તોપણ અંદર રહેલો અશુચિનો કોડો પવિત્ર થતો નથી.

અંદન, કસ્તુરી, અગર, કપુર, પ્રમુખ સુગંધી વસ્તુઓ સાથે પણ આ શરીરનો સંબંધ થાય છે. ત્યારે અન્ય કાળમાં દુર્ગંધરૂપ થઈ જાય છે. તો પછી વિચારો કે આ કાયાને કોણ ખુદ્ધિમાન પવિત્ર માને? નગરના ઘડનાળાંની પેઠે આ કાયામાંથી મળ, મૂત્ર નીકળ્યા કરે છે. કાચના કટકા જેવી આ કાયા ઉપર શી માયા કરવા જેવી છે. પુરૂષના નવદ્વારમાંથી અને સ્ત્રીના આરદ્વારમાંથી અશુચિ વહ્યા કરે છે. હે ! જીવ ! તું દુર્ગંધિ દુરથી દેખી મુખે મચકોડે છે, પણ જાણતો નથી કે તારું શરીર પણ દુર્ગંધિથી ભર્યું છે. મલ્લિકુમારીએ આ લાવનાથી છ મિત્રોને પ્રતિષેધ પમાડયો.

ગર્ભાવાસમાં તો આ જીવ અશુચિમાં રાત્રી દિવસ લપટાઈને રહ્યો. તેનું સ્વરૂપ સંક્ષેપ થકી કહે છે:—

સ્ત્રીની નાભિની નીચે બે નાડી છે; તે બે નાડી કુલને આકારે છે. તેની નીચે આંખાના માંજરના આકારે માંસની પેશી છે. તે બે વારે સ્ત્રીને ઋતુ કાલ હોય તે વારે તે માંસની માંજર કુટે છે ને માંહેથી રક્ત વહે છે. જીવની ઉત્પત્તિ વિષે બે અધોમુખ કુલને આકારે ચોનિ છે. ત્યાં પુરૂષનું વીર્ય પ્રાપ્ત થાય છે અને બે વારે ચોનિ મિશ્રિત હોય તે વારે જીવ ઉપજવા યોગ્ય થાય છે. અને વીર્ય પ્રાપ્ત થયા પછી બાર સુહૃત સુધી જીવનું ઉપજવું થાય છે, એક જીવ પણ ઉપજે, બે તથા ત્રણ તથા ઉત્કૃષ્ટ નવ લાખ જીવ ઉપજે.

॥ માયા ॥

શ્લેષ્મિ જોણી સંભવંતિ, વેદિયાં જ જીવા, ઉક્કોસનવલ્લવા
જાયંતિષ્વલ્લવા ॥ ૧ ॥

૫

૩૪

ધ્યાન વિચાર.

તે જીવનું જન્મન્યથાકી આયુષ્ય અંત મુહુર્તનું હોય છે ઉત્કૃષ્ટ કોડ પૂર્વ વર્ષનું હોય છે, જે જીવ ઉપજે તેના પિતાની સંખ્યા કહે છે. એક હોય, અથવા બે હોય. અથવા નવસે પિતા હોય, સ્ત્રીની જમણી કુખે પુત્ર હોય છે, ડાબી કુખે પુત્રી હોય છે, અને મધ્ય ભાગમાં નપુંસક હોય છે મનુષ્ય ઉત્કૃષ્ટ ગર્ભમાં બાર વર્ષ રહે છે. તિર્થંચ ગતિમાં ઉત્કૃષ્ટ આઠ વર્ષ રહે છે.

ગર્ભમાં જીવ પ્રથમ સમયે માતાનું રૂધીર અને પિતાનું વીર્ય એબેનો આહાર કરે છે. તેવાર પછી તેનું જ શરીર બાંધે છે, થાવત બદ્ધ પર્યાપ્તિ પુરી કરે છે એમ કરતાં જ્યારે સાત દિવસ થાય છે ત્યારે પાણીના પરપોટા જેવડો થાય છે, તે વાર પછી આંખાની ગોટી જેવડો થાય છે, તે વાર પછી માંસની પેશી જેવડો થાય છે, એમ અનુક્રમે ચોથે મહીને માતાના અંગનો વધારો થાય છે. પાંચમે માસે પાંચ અંગ થાય છે, છઠે માસે રૂધીરનો સંગ્રહ થાય છે. સાતમે માસે સાતસે નાડી બાંધાય છે તથા પાંચસે પેશી બાંધાય છે તથા, નવ ધમણી નાડી થાય છે તથા રોમરાજી પ્રગટે છે રોમે કરી આહાર ગ્રહણ થાય છે અને સમયે સમયે પરિણમે છે સર્વ શરીરે મળીને સાડીત્રણ કોડ, રોમરાજી હોય છે, આઠમે માસે સર્વ અંગોપાંગ સંપૂર્ણ થાય છે.

ગર્ભમાં રહેલ જીવને લઘુનીતિ, વડીનીતિ, સલેખમ, બળખા, પ્રમુખ કાંઈ હોતા નથી, ગર્ભમાં રહ્યો થકો જે આહાર જીવ કરે તે આહાર ઇન્દ્રિયની પુષ્ટિ કરે છે, હાડ તથા મેદ પ્રમુખની વૃદ્ધિ કરે છે, ગર્ભમાં માતા આહાર લેતો ગર્ભનો જીવ પણ આહાર લે છે. માતા દુઃખી થાય તો ગર્ભનો જીવ પણ દુઃખી થાય છે, ગર્ભમાંથી જીવ ચલે તો નરક. તિર્થંચ, દેવતા, અને મનુષ્ય એ ચાર ગતિમાં ઉપજે છે. માતા મુલે તો પોતે મુલે છે, માતા જાગે તો પોતે જાગે છે, એવી રીતે અશુચિ અપવિત્રથી ભરેલો જીવ ગર્ભાવાસનું અનંત દુઃખ લોગવે છે મહામળ મૂત્રના ભરેલાં સ્થાનકમાં વસવું પડે છે. એવી રીતે નવ માસ સુધી જીવને ગર્ભાવાસે રહેવું પડે છે. પિતાના વીર્યનું બળ ઘણું હોય

ધ્યાન વિચાર

૩૫

તો પુરૂષ વેદે જીવ થાયછે તથા માતાના રૂપીરતુ' બળ ઘણું હોય અને પિતાના વીર્ય'તુ' બળ થોડું હોયછે તો સ્ત્રી વેદે જીવ થાયછે, તથા વીર્ય' બળ સમભાગે હોયછે તો નપુસંક વેદ બાંધેછે. તેમાં કોઈ જન્મતી વખતે મસ્તકે કરી આવેછે, કોઈના પહેલાં પગ આવેછે કોઈ આડે આવેછે. તે સર્વે પુરૂષ પાપનાં ફળ છે સર્વ જીવ પોતાની પૂર્વની અવસ્થા સંભારે તો દુર્ગતિ છા કરેજ નહીં. કેમકે ગર્ભાવાસ નરક ની કુંભી પાક સરખો છે.

કોઈ જીવ ગર્ભાવાસની અવસ્થા ભૂલી જઈને જીવાનીના મદમાં છાડ્યોથકો અશુચિની દુર્ગતિના ઘણી કરે છે તે અજ્ઞાની છે. શરીરમાં અઠાર પાંસળીયો પરિઠ કડક નામે સંધિની છે. બાર પાંસળીયો કડક, બે વાસાની છે. ચાર પલની જીભ છે. બે પલના નેત્ર છે. આઠ પલતું હૃદય છે. શરીરમાં એકસો સિતોતેર મર્મનાસ્થાનક છે. શરીરમાં એક વડીનીતિતું તથા એક લઘુનીતિતું એમ બે સ્નાયુ છે. ત્રણસેં હાડની માળા છે. નવસે નાડી છે. સાતસેં શીરા છે. પાંચસેં માંસની પેસી છે. નવ ધમણની નાડી છે. સાડી ત્રણ કોટી રોમરાય છે. એકસો ને સાઠ નાડીનાબી થકી ઉચી ચાલે છે. તે મસ્તકના બંધની છે, તેને રસ હરણી કહે છે. તે મસ્તકે રસ પહોંચાડેછે. એ રસ હરણી નાડીનો જેટલો ઉપધાત થાય તેટલી રોગની પ્રાપ્તિ જાણવી. અને આંખ, કાન, નાક, તથા જીભ એના બળને હજેછે. તેથી રોગ થાયછે, પીડા કરેછે, એ સર્વ ઉર્ધ્વ નાડીના ફળ જાણવાં. તથા વળી એકસોને સાઠ નાડી નાભિથકી ઉઠી તે નીચે ચાલીથકી પગને તળીએ બંધાણી છે. તે નાડીનો ઉપધાત થાય તો નેત્રનો, જંઘાનો, મસ્તકનો, આધાસીસી, અને યાવત્ અંધ થાયછે. ત્યાં મુધી પશુ એ એનાં ફલ જાણવા. તથા એકસો ને આઠ નાડી નાભિ થકી જે ઉપડી તે તિર્થઈ ચાલી હાથના આગળાં મુધી પહોંચીછે તેના ઉપધાતથકી બે બે પાસાની વેદના, પેટની વેદના, મુખની વેદના, ઇત્યાદિ સર્વ એની

રસ હરણીના ઘાત શકી ઉપજે છે. તથા એકસો ને સાઠ નાડી નાલિથકી ગુહ્યસ્થાનક સુધી પહોંચીએ તેના ઉપઘાતથી પેશાબ રોગ, વડીનીતિ રોગ, તથા કરમીયાની ઉત્પત્તિ થાયછે, તથા હરસ વિકાર વગેરે રોગ થાય છે. તથા પચવીશ નાડી નાલિથકી ઉપજ તે સલેખમને ઉદ્ધરવા વાળી છે. તેના ઉપઘાતથી સલેખમ થાય છે. તથા પચીશ નાડી પિત્તની ધરનારી છે. તથા દશ નાડી વીર્યની ધરનારી છે. ઇત્યાદિક પુરૂષને સાતસે નાડી હોય છે તેની રસ હરણી આદિ નાડીઓને ઉપઘાત ન હોય તો શરીરે સદાય સુખ રહે છે. અને તે રસ હરણી નાડીને કંઈ ઉપઘાત થયો હોય તો તે પ્રકારનો રોગ થાય છે. સ્ત્રીને છશે ને સીતેર નાડી હોય છે. અને નપુંસકને છશે ને એસી નાડી હોય છે. તથા પુરૂષને જે પાંચસે પેસી માંસની કહી છે તે મધ્યેથી (૩૦) ત્રીશ પેસી ઓછી સ્ત્રીને હોયછે.

આ શરીર મહા દુર્ગંધનું સ્થાન છે. લોકોની દુર્ગંધા કરવાથી ઘણાં કર્મ લોગવવાં પડે છે. માટે કોઈની દુર્ગંધા કરવી નહી. વળી જાતિ, રૂપ, મદ પાણુ કરવાથી ચાર ગતિમાં મહાદુઃખ લોગવવાં પડશે. જે આ શરીર હાલ સુગંધી દેખાય છે તે ક્ષણમાં ખરાબ થઈ જશે. માટે પુદ્ગલ ઉપર રાચવું નહીં અને અલક્ષ્ય લક્ષણ કરી પાપની રાશિ ઉપાર્જન કરવી નહીં. એ ભવ્ય પ્રાણીયોને યોગ્ય છે.

સાતમી આશ્રવ ભાવના.

મન યોગ, વચન યોગ અને કાય યોગથી શુભ અશુભ કર્મનું ગ્રહણ કરવું તેને આશ્રવ અનેશ્વર ભગવાન કહે છે. સર્વ જીવો વિષે મૈત્રી ભાવના. ગુણાધિક જીવોમાં પ્રમોદ ભાવના. અવિનીત શિષ્ય આદિ ઉપર માધ્યસ્થ ભાવના અને દુઃખી જીવો ઉપર કારૂણ્ય ભાવના. આચારે ભાવનાઓથી જે જીવોના અંતઃકરણ

ધ્યાન વિચાર.

૩૭

નિત્યવાસીત હોય તે જીવો બેતાલીશ પ્રકારનાં પુણ્ય ઉપાર્જન કરે છે: અને આત્મધ્યાન, શૈલ ધ્યાન, પાંચ પ્રકારના મિથ્યાત્વ; સોળ પ્રકારના કષાય, નવનોકષાય, પાંચ પ્રકારના વિષય, પાંચ પ્રકારનાં અવૃત્ત અને પચ્ચીશ પ્રકારની પાપ ક્રિયા તેઓનાથી જે જીવોનાં હૃદય વાસીત હોય છે તે જીવો પચાસી પ્રકારનું પાપ કર્મ ઉપાર્જન કરે છે. તથા અરિહંત, ઉપાધ્યાય, સુસાધુ, સિદ્ધાંત, દ્વાદશાંગ, સાધ્વી, શ્રાવક, અને શ્રાવિકા, ઇત્યાદિના જે ગુણ કીર્તન, સ્તુતિ કરે છે તે શુભ કર્મ ઉપાર્જન કરે છે. તથા ગુણવંતની નિંદા કરી, સ્વકપોલ કલ્પિત મતનો ઉપદેશ વગેરે જે આપે છે, તે અશુભ કર્મ ઉપાર્જન કરી અનંત સંસાર રખડે છે.

જે પુરૂષો અભિમાનના છાકમાં ચઢ્યા છતાં માન પૂજાની ખાતર જીનેશ્વર ભગવંતે કહેલા આગમોનો ઉલ્લેખ અર્થ કરે છે, અને કુચુકિતયો કરી લોકોને ભરમાવે છે અને જગમાં સાધુ નામ ધરાવે છે, સત્ય શુદ્ધ પરંપરે શ્રીહિમચંદ્રાચાર્ય મહારાજ તથા શ્રીહીરવિજયસૂરિ જેવા મહંત પુરૂષોના વિચારોમાં દોષ કાઢે છે; તે જીવો-મિથ્યાત્વના જોરે ચાર ગતિમાં રખડનારા થાય છે, ઉત્સૂત્ર ભાષણની આલોચણા લેવાતી નથી. માટે હે ભવ્ય પ્રાણીઓ! સ્વચ્છ-દતાના જોરથી અગર પ્રસાના અભિમાનથી કોઈ વખત કુચુકિત જૈનાગમમાં કરશો નહીં, કારણ કે શાસ્ત્રમાં શ્રીઅભયદેવ સૂરિજી મહારાજએ કહેલું છે કે-ગાથા

દંસણ મઢો મઢો, દંસણ મઢોઈ નથિયનિવ્વાણં ॥

સિજ્જંતિ ચરણ રહિયા, દંસણ રહિયાન સિજ્જંતિ ॥ ૧ ॥

ચારિત્રથી બ્રહ્મ થાય છે, તેનું તો કોઈ વખત આત્મહિત થાય છે, પણ વીતરાગ વચનની જેણે પ્રતીતિ કરી નહીં અને તે થકી ઉલટી દૃષ્ટિ કરી તે જીવો આત્માનું કલ્યાણ કરી શકતા નથી-મહાબુદ્ધિમંત એવા શ્રીમુનિસુંદર ગુરૂજી મહારાજે ઉપ-

દેશ રત્નાકર નામનો ગ્રંથ બનાવેલો છે, તેમાં લખ્યું છે કે-ગાથા

ધક્ષાણં વિહિજોગો, વિહિપલ્લ આરાહગાસયા ધક્ષા, ॥

વિહિવહુ માળી ધક્ષા, વિહિપલ્લ અદુસગા સયા ધક્ષા ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ-જેને નિકટ મોક્ષ છે, તેવા પુરૂષોને વિધિ યોગ હોય છે. તેવા પુરૂષોને ધન્ય છે. વળી ભગવંતે કહેલી જે વિધિ, ક્રિયા, આચાર, વર્તના, તેને આચરવાવાળા પુરૂષોને ધન્ય છે, વળી જે પોતાનાથી વિધિ માર્ગ થતો ન હોય તોપણ વિધિ માર્ગનું બહુમાન કરે છે, પ્રશંસે છે, સત્યમાને છે, તેઓને પણ ધન્ય વાદ થટે છે. વળી જે વિધિ પક્ષને દૂષણ આપતા નથી અર્થાત્ તેને ખોટો કહેતા નથી, તેવા પુરૂષોને ધન્ય છે. કહ્યું છે કે-ગાથા

આસન્ન સિદ્ધિઆણં, વિહિવહુમાળો હવંસિકેસિપિ. ॥

વિહિચાઓ અવિહમસિ, અમવ્વદૂરમવ્વ જાંત્રાણાં ॥ ૧ ॥

જે આસન્નભવી પુરૂષો છે, તેવા કેટલાકને વિધિ માર્ગનું બહુ માન હોય છે. શુદ્ધમથી જે ચાલી આવેલી ક્રિયા અનુષ્ઠાન-સૂત્ર, નિર્ચુકિત, ચુર્ણી, લાખ્ય, વૃત્તિ, તે થકી વિપરીતપણું અભવ્ય જીવેને તથા દૂરભવ્ય પ્રાણીઓને હોય છે, એટલે અભવી તથા દૂરભવી તેને વિધિ માર્ગનો ખપ હોતો નથી અને તે વિધિનો ત્યાગ કરી ચાલે છે. માટે હે ચેતન! તું ઉત્સૂત્ર ભાવણ કરીશ નહીં. કારણ કે તેથી મહારૌરવ દુઃખ ભોગવીશ, અપેક્ષાએ જ્ઞાન અને ક્રિયાને સમજ! તથા વળી જે જીવ માંસ ભક્ષણ કરે છે, સુરાપાન કરે છે, જીવ ઘાત કરે છે, ચોરી, જુગાર, પરદારાગમનાદિ કરે છે, ખાવીશ અલક્ય ખત્રીશ અનંત કાયનું ભક્ષણ કરે છે, જુગાર રમે છે, પાપથી લક્ષ્મીનો સંચય કરે છે, તે જીવ અશુભકર્મ ઉપાર્જન કરે છે. કલેશ કરવાથી, અને પરની નિંદા કરવાથી, જીવ અશુભ કર્મ ઉપાર્જન કરે છે.-ઉપદેશમાલામાં કહ્યું છે કે-

પરદોસે જયંતો ન લહઈ, અથયં જસં ન પાવઈ. ॥

સુયર્ણ વિકુળઈ સત્તું, વંધકમ્મં મહાધોરં. ॥ ૧ ॥

ભાવાર્થ:—ચેતન પારકાના દૂષણો=કાઠતો. છતો અર્થ કાંઈ પામતો નથી અને પારકાના અપવાદ દૂષણો બોલતો છતો યશકીર્તિ પામી શકતો નથી, અને નિંદા કર્યાથી સજ્જન, મિત્રને પણ નિંદક પુરૂષ શત્રુ કરે છે. અને પર દોષ બોલતો છતો મહાધોરકર્મ બાંધે છે. વળી અદેખાઈ, દ્વેષ વિના સંસારની કારણીભૂત એવી પારકાના દૂષણની કથા થતી નથી. એ માટે નિંદકપણું વર્જ્યું. માણસ ધારે છે કે, પારકાના દૂષણ કાઢીશ એટલે મારી મોટાઈ થશે પણ બાણતો નથી કે કોયલા આવે લાલ મુખ કદી થાય નહિ. કાળુંજ મુખ થાય, તેમ પારકી નિંદાથી પોતાની મહત્વતા ઓછી થાય છે, અને પરભવમાં દારૂણ દુઃખ ભોગવવું પડે છે. માટે આત્મહિતાર્થી જીવે પરનાં દૂષણ કદી ઉચ્ચારવાં નહિ. વળી જીવે માયા પણ કરવી નહિ. કપટથી હબરો વર્ષ સુધી ચારિત્ર પાલ્યું હોયછે, તોપણ નિષ્ફળ થાય છે. માસ માસને અંતે પારણું કરે. અને હુખું અન્ન વહોરે, પણ જો મનમાં કપટ છે તો તેથી અનંત વખત જન્મ મરણ થશે. —ભૂમિ શયન કરવું, કેશ હુંચન કરવું તે પણ સુકર છે, પણ માયાનો ત્યાગ કરવો દુષ્કર છે. શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયજીએ કહ્યું છે, કે:—

નગ્ન માસ ઉપવાસીયા સુણો સંતાજી,
શીથ લીએ કૃશ અન્ન ગુણવંતાજી;
ગર્ભ અનંતા પામશે સુણો સંતાજી,
જો છે માયા મત્ત, ગુણવંતાજી.

ઇત્યાદિક વચનથી માયાનો ત્યાગ કરવો. એજ હિતકારક છે. અઠાર પાપ સ્થાનક સેવવાથી અશુભ કર્મનો બંધ થાય છે. માટે હે ચેતન ! આશ્રવ દ્વાર સેવીશ નહિ. મનુષ્ય જન્મ પામી સંવર

૪૦.

ધ્યાન વિચાર.

કરણી કર ! તેથી મોક્ષ સુખ પામી શકાય છે.

૮ આઠમી સંવર ભાવના.

આશ્રવનો નિરોધ (રોકવું) તેને સંવર કહે છે. સંવરના બે પ્રકાર છે. એક દેશ સંવર, અને બીજો સર્વ સંવર તે અયોગી કેવલીમાં હોય છે, અને દેશ સંવર એક બે ઇત્યાદિ આશ્રવનો ત્યાગ કરનારમાં હોય છે, વળી સંવરના બીજા બે પ્રકાર છે. એક દ્રવ્ય સંવર અને બીજો ભાવ સંવર. તેમાં જે કર્મ પુરુષલ આશ્રવને જીવ ગ્રહણ કરે છે, તેઓને દેશથી અગર સર્વથી આવતા રોકવા તેને દ્રવ્યસંવર કહે છે, અને સંસાર કરણી ભૂત ક્રિયાનો ત્યાગ કરવા જે આત્માના અધ્યવસાય ઉપજે છે તે ભાવ સંવર છે.

આત્માથી પુરૂષ મિથ્યાત્વ અવિરતિ, કષાય, અને યોગ પ્રસુખનો ત્યાગ કરે છે અને આર્તધ્યાન અને રૌદ્રધ્યાન તથા ધર્મ ધ્યાન અને શુકલ ધ્યાન ધ્યાવે છે. ક્રોધ ને ક્ષમાથી જીતે છે. માનને મૃદુતાથી જીતે છે. માયાને સરલપણાથી જીતે છે અને લોભને સંતોષથી જીતે છે, પાંચદ્રિ-યોના ત્રેવીશ વિષયોને જીતે છે, પાંચ સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિએ ગુપ્તો રહે છે, બાવીશ પરિસહને જીતે છે. દશ પ્રકારના યતિધર્મમાં લીન રહે છે. ૫૨ દ્રવ્યના ગુણધર્મયુગ્મ સ્વરૂપ વિચારે છે, આત્મ ઉપયોગમાં વર્તે છે એવાને મોક્ષની લક્ષ્મી અવશ્યે પ્રાપ્ત થાય છે.

૯ નવમી નિર્જરા ભાવના.

સંસારની કારણીભૂત જે કર્મની સંતતિ તેનો અતિશયથી જે નાશ કરે તેને નિર્જરા કહે છે. નિર્જરા બે પ્રકારની છે, એક સકામ નિર્જરા અને બીજી અકામ નિર્જરા; તેમાંથી સકામ નિર્જરા તો સમક્ષિત ધારી-સાધુ શ્રાવકને હોય છે. બાકીના યોગી સન્યાસી ફકીરવગેરેને અકામ નિર્જરા હોય છે. અમારા કર્મની નિર્જરા થાય અને અમને મોક્ષ મળે એવા આશયથી જે પુરૂષો તપ પ્રસુખ કરે છે, તે

ધ્યાન વિચાર

૪૧

સકામ નિર્જરા કરે છે. અને એકેન્દ્રિય, દ્વીન્દ્રિય, આદિ જીવોને વિશેષ જ્ઞાન તો નથી પરંતુ-વધ, બંધન, છેદન, તાડના, અને તર્જના આદિ કષ્ટ ભોગવવાથી કર્મની નિર્જરા થાય છે, તે અકામ નિર્જરા છે. નિર્જરાના આર ભેદ છે. છ બાહ્ય અને છ આંતર તેની ગાથા:—

અણસણ મુળોઅરિયા, વિત્તિસંસ્થેવણં રસચ્ચાઓ ॥

કાયકિલેસોસંલીણ યાય વજ્જો તવો હોઝ ॥ ૧ ॥

એ છ બાહ્ય નિર્જરાના ભેદ છે. તથા આંતર ૨ નિર્જરાના છ ભેદ કહે છે તેની ગાથા:—

પાયછિત્તં વિણઓ, વેયાવચ્ચં તહેવ સજ્જાઓ. ॥

જ્ઞાણં ઉસસગોવિઅ, અભિમંતરઓ તવો હોઈ ॥ ૧ ॥

ઈત્યાદિથી કર્મ કલંક દૂર થાય છે. માટે હે ભગ્ય જીવો મત પચ્ચખાણુનો આદર કરો. બાલ તપસ્વી ગ્લાની જ્ઞાનીનું વૈયાવચ્ચ કરો. જીર્ણોદ્ધાર કરો. શત્રુજ્યાદિ તીર્થની યાત્રા. ચૈત્ય ભક્તિ તથા ઉભય કાળ આવશ્યક કરણી કરો, કર્મસૂડન કનકાવલી સિંહ નિકીડિત વર્ષા પ્રમુખ તપ કરો. પોસહ સામાયક પ્રમુખ કરણી કરો. ગુરુ ઉપદેશ વિનય પૂર્વક સાંભળો તથા જ્ઞાનનો અભ્યાસ કરો. ખીબ ભગ્ય જીવોને જ્ઞાન ભણાવી સમ્યક્ત્વ દાન આપો કે જેથી મહાનિર્જરા થાય. દ્રઢપ્રહારી તથા મૈતાર્ય મુનિ, ઢંઢણુ-કુમાર તથા સુકોશલ મુનિ વગેરેએ નિર્જરાથી કઠીણ કર્મ ખપાવ્યાં છે. ગજસુકુમાર, મુનીશ્વરને ધન્ય છે કે જેને સોમીલ પ્રાક્ષણે માથાની જોપરીમાં અંગારા ભરી મહાદુઃખ દીધે છતે પણ જરા માત્ર ક્રોધ કયેઈ નહીં, અને કઠીણ કર્મ ખપાવ્યાં. વળી ચૈદ હબર મુનિમાં ઉત્કૃષ્ટ અને જેની વીર ભગવતે પ્રસંશા કરી એવા ધત્તા મુનિને ધન્ય છે. હે જીવ ! તું પણ એવા તપ ક્યારે આદરીશ. નિર્જરાથી જીવ મોક્ષ મુખ પામે છે.

૧૦ દશમી લોકસ્વભાવ ભાવના.

પૃથ્વી, ચંદ્ર, સૂર્ય, ગ્રહ, નક્ષત્ર, તારા, પર્વત, નરક, સ્વર્ગ અને લોકાકાશ મળી એક લોક કહેવાય છે. લોકનો આકાર જૈનાગમમાં આ પ્રમાણે બતાવ્યો છે. જેમ કેઈ પુરુષ બમો પહેરીને પોતાની કમરમાં બન્ને હાથ લગાડી પગ પસારી ઉભો રહે તેના આકારે લોક છે. તે લોક ધર્માસ્તિકાય, અધર્માસ્તિકાય, આકાશાસ્તિકાય, પુદ્ગલ અને જીવ એ છ દ્રવ્યથી બંધાયેલો રહ્યો છે તથા ઉત્પત્તિ, વ્યય અને પ્રાણ્ય એ ત્રણે સ્વરૂપ સંયુક્ત છે. અનાદિ અનંત છે કેઈનો બનાવેલ નથી. કેટલાક જીવો જગત્ કર્તા ઇશ્વરને માને છે તથા જીવોને પણ ઇશ્વર બનાવે છે. તે તેમનું માનવું શશશૃંગવત્ જોડું છે. એ લોકના ત્રણ ભેદ છે. ૧ ઉર્ધ્વ લોક અથવા લોક, અને તીર્થો લોક. પુરુષાકારે જે લોક છે, તેની નાભિની નીચી જગ્યા તેને અથવા લોક કહે છે. તે અથવા લોક સાત રાજથી કાંઈક ઝાઝેરો છે. તથા સાત રાજ માટે રો નાભિથી ઉપરનો ભાગ છે, તેને ઉર્ધ્વ લોક કહે છે. તથા જે નાભિની જગ્યાનો ભાગ છે. તેને તીર્થ લોક કહે છે, હવે તે ત્રણ લોકનું કિંચિત્ સ્વરૂપ દેખાડીએ છીએ. અથવા લોકને વિષે સાત પૃથ્વી છે, પહેલી પૃથ્વી રત્ન પ્રભા નામે છે. રત્ન પ્રભા પૃથ્વીનો એક લાખને એંશી હજાર પિંડ છે. તે મેરૂ પર્વતની સમભૂતલા પૃથ્વીના ભાગ થકી ગણવો, હવે એક લાખ અને એંશી હજાર પૃથ્વીના પિંડમાંથી એક હજાર નીચે મુકીએ અને ઉપર એક હજાર યોજન ઉપર મુકીએ—ખાકી મધ્યમાં એક લાખને અઠોતેર હજાર પૃથ્વીનો પિંડ રહ્યો. તેમાં તેના તેર ભાગ કરીએ તેમાં તેર નરકના પાથડા છે. તેના વચલા આંતરા બાર રહ્યા તે મધ્યે દશ આંતરામાં ભુવનપતિની, દશ નિકાયના દશ દેવતાઓ છે, અને બે આંતરા ખાલી છે. હવે હજાર યોજન જે પૃથ્વી ઉપર રહી તે મધ્યે સો યોજન ઉપર મુકીએ અને સો યોજન નીચે

ધ્યાન વિચાર.

૪૩

મુકીએ મધ્યે આઠસોં યોજન મધ્યે આઠ વ્યંતર નિકાયના દેવો રહે છે. તથા ઉપરના સો યોજન રહ્યા તેમાં દશ યોજન નીચે મુકીએ અને ઉપર દશ યોજન ઉપરમુકીએ, બાકીના મધ્યના એંશી યોજનમાં આઠ જાતિના વાણુ વ્યંતર દેવો રહે છે. ભુવનપતિ તથા વ્યંતર જાતિના દેવોને રહેવાને રત્નમય આવાસ છે. પહેલી નરકના તેર પાથડાથાય તેતા સર્વ મળીને ૩૦ ત્રીશ લાખ નરકા વાસ છે, તે નરક પૃથ્વી નીચે એક રાજ બાલી છે, ત્યાર બાદ બીજી નરક પૃથ્વી આવેછે, બીજી નરકમાં અગીયાર પાથડા છે, ત્યાંથી એક રાજ ગએ છતે ત્રીજી પૃથ્વી વાલુકપ્રભા નામે આવેછે તેમાં નવ પાથડા છે. ત્યાંથી એક રાજ ગએ છતે ચોથી પૃથ્વી પંકપ્રભા નામે આવેછે તે મધ્યે સાત પાથડા છે. ત્યાંથી એક રાજ ગએ છતે પાંચમી પૃથ્વી ધૂમ પ્રભા નામે આવેછે તે મધ્યે પાંચ પાથડા છે. ત્યાંથી એક રાજ ગએ છતે છઠી પૃથ્વી તમઃપ્રભા નામે આવેછે ત્યાં ત્રણ પાથડા છે. ત્યાં થકી એકરાજ અઝેરી સાતમી તમતમઃપ્રભા નામે પૃથ્વી આવેછે ત્યાં અત્યંત અંધકાર છે, તે સાતમી પૃથ્વીની ઘણી વેદના છે, ત્યાંથી એક રાજ ગએ છતે અલોક આવે. હવે સાતે પૃથ્વીનું પહોળાપણું કહે છે— પહેલી પૃથ્વી એક રાજ લાંબી પહોળી છે, બીજી પૃથ્વી બેરાજ લાંબી પહોળી છે, ત્રીજી પૃથ્વી ત્રણ રાજ લાંબી પહોળી છે. ચોથી પૃથ્વી ચાર રાજ લાંબી પહોળી છે.

પાંચમી પૃથ્વી પાંચ રાજ લાંબી પહોળી છે. છઠી પૃથ્વી છ રાજ લાંબી પહોળી છે, સાતમી પૃથ્વી સાત રાજ લાંબી પહોળી છે, પહેલી નરકના કરતાં બીજી નરકની અનંત ગણી વેદના છે, એમ ઉત્તરોત્તર સાતમી નરકમાં અનંત ગુણી વેદના વધારે જાણવી એનો ઘણો વિસ્તાર પત્રવણા અને જીવાભિગમમાં છે.

હવે તીર્થાં લોકનું સ્વરૂપ કહે છે. પ્રથમ જંબુદ્વીપ એક લાખ યોજનનો લાંબો પહોળો છે અને તેને સર્વ દ્વીપ સમુદ્ર વીટી રહ્યો

છે. તેના મધ્ય ભાગમાં મેરૂ પર્વત છે. તે એક લાખ જોગન ઉંચો છે, હશહાર યોગન લાંબો પહોળો છે, તેની પૂર્વ પશ્ચિમ દિશાએ મહા વિદેહક્ષેત્રની શોળ શોળ વિજયો છે, અને મળી બત્રીશ વિજયો છે, તથા હિમવંત અને મહા હિમવંત આદિ છ ક્ષેત્ર જુગદ્વીપા જીવોના છે, તથા એક ભરતક્ષેત્ર અને ઐરાવત એ બે કર્મ ભૂમિનાં ક્ષેત્ર જંબુદ્વીપમાં છે, તે ઉત્તર દક્ષિણે છે. તથા છપ્પ અંતર દ્વીપ છે, તથા જંબુદ્વીપને જગતિનો કોટ છે. તેને ચાર દરવાજા છે, તથા ઉતરકુરને વિષે સુદર્શન નામા જંબુ વૃક્ષ છે, જંબુદ્વીપને ફરતો લવણ સમુદ્ર જાણ્યો, લવણ સમુદ્ર બેલાખ યોગનનો છે. તે મધ્યે પાતાળ કલશા છે, તે મધ્યેથી જ્યારે પાણી ઉભરાય છે. ત્યારે ભરતીઓ થાય છે. તેનું પાણી ખાડું છે, તેને પણ ફરતી જગતિ આવી છે તેની વરધી ૧૬ સોળ લાખ જોગન માંડી છે. તેને ફરતો ધાતકીખંડ છે, તેને વિશે જંબુદ્વીપ કરતાં બમણા ક્ષેત્ર જાણવા. તથા મેરૂ પર્વત પણ બે જાણવા. એ બે મેરૂ પર્વત ૮૪ ચોરાશી હાર યોગન ઉંચા છે. તથા બે ઈક્વાકુ પર્વત છે. તથા ધાવડીનું વૃક્ષ છે, તેને ફરતી જગતિ છે. તે દ્વીપ ચાર લાખ જોગન પહોળો છે, તેની પરિધિ એકતાળીસ લાખ યોગન ઝાઝેરી છે. તેને ફરતો કાળોદધિ નામે સમુદ્ર છે. તે આઠ લાખ યોગનનો પહોળો છે. તેની ફરતી એકાણું લાખ યોગન ઝાઝેરી છે. તેને ફરતો પુષ્પરવર નામે દ્વીપ છે, તેના મધ્યભાગને વિષે માનુષ્યોત્તર પર્વત વલયાકારે પડ્યો છે. તેની અંદરમાં અડધો જે દ્વીપ તે મધ્યે સર્વ ધાતકી ખંડની પેઠે સમજી લેવું, પરંતુ તેનાં ક્ષેત્ર ધાતકી ખંડ કરતાં બમણાં મોટાં છે. એ અઢી દ્વીપમાં મનુષ્યની વસતિ છે, તથા અઢીદ્વીપમાં જ મનુષ્યનું જન્મ અને મરણ થાય છે. અઢીદ્વીપ ખંડાર મનુષ્યનું જન્મ મરણ થતું નથી. અઢીદ્વીપને વિષે તીર્થંકર,

ધ્યાન વિચાર.

૪૫

કેવળી, ગણધર, આચારજી, ઉપાધ્યાય અને સાંતુ ઇત્યાદિ ધર્મ પ્રપ્તનાર હોય છે.

અઢીદ્વીપની બહાર દેવતા તથા તિર્થંચનો રહેવાસ છે, અઢી દ્વીપની બહાર અસંખ્યાતા દ્વીપ સમુદ્ર છે. છેલ્લો સ્વયંભૂ રમણ નામે દ્વીપ છે. તેવા રાજના વિખામે (એક રાજનો ચોથો ભાગ) પહોળો છે. તે થકી સ્વયંભૂ રમણ નામા સમુદ્ર પહોળો છે. એટલે અડધો રાજલોક ઝાઝેરો પહોળો છે. અઢીદ્વીપની બહાર જે ચંદ્ર, સૂર્ય, ગ્રહ, નક્ષત્ર અને તારા છે, તે સ્થિર છે. જ્યાંસૂર્ય છે ત્યાં સદા દિવસ હોય છે, અને જ્યાં ચંદ્ર હોય છે. ત્યાં સદા રાત્રી હોય છે. ચંદ્ર તથા સૂર્યનું આંતર પચાસ હજાર યોજનનું છે. હવે ઉર્ધ્વ લોકોનું સ્વરૂપ કહે છે.—

પહેલો દેવલોક યુધર્મ નામનો છે, ત્યાં બત્રીશ લાખ વિમાન છે, સર્વ રત્નમય છે, તે થકી ઉત્તર દિશાએ બરાબર ઇશાનદેવ લોક છે તેને વિષે ચક્રાવીશ લાખ વિમાન છે, તેના ઇંદ્રનું નામ દેવલોકને નામે સમજી લેવું તે બે દેવલોક લગીને આકાર છે, તેના ઉપર સનત્ કુમાર દેવલોક દક્ષિણ દિશાએ છે તેમાં બાર લાખ વિમાન છે; તે થકી ઉત્તર દિશાને વિષે મહેંદ્રનામા દેવલોક છે તેને વિષે આઠ લાખ વિમાન છે, તેના ઉપર પાંચમું બ્રહ્મ દેવલોક છે, તેના વિષે ચાર લાખ વિમાન છે, તથા કૃષ્ણરાજ ત્યાં છે, તથા નવ લોકાંતિક દેવનાં નવ વિમાન છે. તે તીર્થંકરની દિશા સમયે સૂચના આપવામાં આવે તે દેવોને રહેવાનું ત્યાં છે, તે દેવલોક પાંચ રાજ લાખું પહોળું છે, તેના ઉપર છઠું લોક નામા દેવલોક છે, તેને વિષે પચાસ હજાર વિમાન છે, તેના ઉપર સાતમું મહાશુક નામા દેવ લોક છે, તેને વિષે ચાલીશ હજાર વિમાન છે. તેના ઉપર આઠમું સહસ્રારનામા દેવલોક છે, તેને વિષે છ હજાર વિમાન છે, તેના ઉપર નવમું આનંદ નામા દેવ લોક છે, તે થકી ઉત્તર દિશિ

૪૬

ધ્વાન વિચાર.

દશમું પ્રાણુત નામા દેવલોક છે, તે બે દેવ લોકનાં મળીને ચારસે વિમાન છે, તે બે દેવ લોકને વિષે પ્રાણુત નામા એકઘંદ્ર છે. તે ઉપર આરણુ નામા દેવલોક દક્ષિણ દિશામાં છે. તે થકી ઉત્તર દિશાને વિશે અચ્યુત નામા બારમો દેવલોક છે, તે બે દેવલોકના મળીને ત્રણસો વિમાન છે. તે બે દેવલોકનો અચ્યુત નામનો એક ઘંદ્ર છે. એ બાર દેવલોકના કલ્પ દેવતા છે. તે ઉપરનાને કલ્પાતીત કહે છે. બાર દેવલોક ઉપર નવ ઐવેચક છે, તે નવ ઐવેચકના ત્રણસોને અઠાર વિમાન છે, તે ઉપર પાંચ અનુત્તર વિમાન છે. તેનાં નામ.

૧-વિજય ૨-વિજયંત ૩-જયંત ૪-અપરાણુત ૫-સર્વાર્થ સિદ્ધ-તે મધ્યે વિજયાદિક ચાર વિમાન ચાર દિશાને વિષે છે. અને પાંચમું સર્વાર્થ સિદ્ધ નામા વિમાન લાખ યોજન લાંબું પહોળું મધ્ય ભાગમાં છે. તે વિમાનની ધ્વજ થકી બારયોજન ઉપર સિદ્ધ શિલા છે. તે મધ્યમાં આઠજોજન જાડી છે. છેડે માળીની પાંખ જેવી છેડેપાતળી છે. તે પીસ્તાલીશ લાખ યોજનની લાંબી પહોળી છે. તે સિદ્ધશિલા ઉપર એક યોજના ત્રેવીશ ભાગ મૂકીને ઉપર ચોવીશમા ભાગમાં સિદ્ધ, પરમાત્મા અજર, અમર, અવિનાશી, અનંત જ્ઞાનમય, અનંતદર્શનમય, અનંતચારિત્રમય, એવા અનંત ગુણધારી છે, એક સમયમાં ચૌદરાજ લોકમાં રહેલા દ્રવ્ય ગુણ પચાંચને જાણી રહ્યા છે.

પહેલા તથા બીજા દેવલોકના દેવતા મનુષ્ય, તિર્થંચ, પૃથ્વી, પાણી, વનરપતિમાં ઉપજે, તથા આઠમા દેવલોકનાં દેવ મનુષ્ય તીર્થંચમાં ઉપજે, અને તીર્થંચ જીવ આઠમા દેવલોક સુધી જાય છે, હવે તે ચૌદરાજ લોક ઉચ્ચપણે છે. તે મધ્યે એક રાજ-લોક લાંબો પહોળો પથ્થુ ચઉદ, રાજ સુધી તેને ત્રસ નાડી કહે છે. એ ત્રસ નાડી ને વિષે ત્રસ જીવ છે, બાકી સર્વ લોકને વિષે પાંચ થાવર ભરેલાં છે.

ધ્યાન વિચાર.

૪૭

હે ચેતન! તું એ ચઉદ્ધ રાજલોકને અનંત વાર જન્મ મરણે કરી ફરસ્યો છે, તેનું કારણ અજ્ઞાન મિથ્યાત્વ છે. જ્યાં સુધી શુદ્ધ ધર્મની પ્રાપ્તિ થતી નથી ત્યાં સુધી જીવ સંસારનો પાર પામી શકતો નથી. સદ્ધર્મની પ્રાપ્તિ થવી અલંત દુર્લભ છે, તે હવે દેખાડે છે.

૧૧ યોધિ દુર્લભ ભાવના.

પૃથ્વી, પણી, અગ્નિ, વાયુ, અને વનસ્પતિ, તે માં પોતાના કરેલા કિલષ્ટ કર્મથી જીવ પરિભ્રમણ કરે છે, આ ભયાનક સંસારમાં અનંતા અનંત પુદ્ગલ પરાવર્તન કરતાં થકાં આ જીવ અકામ નિર્જરાથી તેમજ પુણ્ય ઉપાર્જન કરવાથી ઘેરેંદ્રિય તેરેંદ્રિય ચૌરેંદ્રિય અને પંચેંદ્રિયરૂપ ત્રસપણું પામે છે. કહ્યું છે કે—

॥ ગાથા ॥

નરત્તં આવરિયાલિત્તં ચિત્તેવિવિચલંકુલં ।

કુલેવિચલમાજાઙ્ગ જાઙ્ગે રુચ સંપદા ॥૧॥

સ્વે વિદ્ધુ અરોગિત્તં અરોગિત્તે ચિરિજીવિયં ।

દિયાહિયં ચવિન્નાણં જીવિયે સ્વલુ દુલ્હં ॥ ૨ ॥

ભાવર્થ—મનુષ્યપણું પામ્યા છતાં પણ આર્થ ક્ષેત્ર પામવું દુર્લભ છે. અને આર્થ ક્ષેત્ર પ્રાપ્ત થયે છતે પણ સાર કુળ પામવું દુર્લભ છે, અને કુળને વિષે પણ ઉત્તમ જાતિ પામવી દુર્લભ છે. અને જાતિ પામ્યા છતાં પણ પંચેંદ્રિય સંપૂર્ણઆદિ સંપદા પામવી દુર્લભ છે. અને પંચેંદ્રિયાદી રૂપ સંપદા છતાં પણ અરોગિત્વ એટલે નિરોગીપણું પ્રાપ્ત થવું દુર્લભ છે. અને રોગ રહિત કાયા છતે પણ લાંબા વખત સુધી જીવવું તે દુર્લભ છે. અને લાંબા વખત સુધી જીવી-

૪૮

ધ્યાન વિચાર.

તબ્ય પામ્યા છતાં પણ વીતરાગ આજ્ઞા પ્રમાણે હિત અને અહિતનું ભણવું નિશ્ચયે કરીને હુલ્લભ છે

॥ ગાથા ॥

સદ્ગુણસવર્ણતંમિ સવર્ણે ધારણં તદ્વા, ।

ધારણે સદ્ગુણં ચ સદ્ગુણે વિ સંજમો ॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ—તેમાં પણ સદ્ગુણને જે વીતરાગ પ્રરૂપિત, તેનું શ્રવણ તે હુલ્લભ છે અને શ્રવણ ધારી રાગ્યાં છતાં પણ સદ્ગુણ થવી અત્યંત હુલ્લભ છે, અને તેમ છતાં પણ સંયમની પ્રાપ્તિ થવી અતિઘણી કઠીણ છે, યોધિ બીજને રોપનારી કર્મક્ષય કરનારી એવી અરિહંત ભગવાનની વાણીનો લાભ થવો અત્યંત હુલ્લભ છે, જે આ જીવે એકવાર પણ સમ્યક્ત્વ રૂપ યોધિનું પાલન કર્યું હોત તો આટલા ભવ સુધી સંસારમાં રખડવું ન પડત. જે પુરુષો અતીત કાળમાં સિદ્ધ થયા વર્તમાન કાળમાં સિદ્ધ થાય છે, અને ભવિષ્ય કાળમાં મોક્ષ જશે, તે સર્વ યોધિ બીજનું ફળ છે, તે કારણથી ભગ્ય જીવોએ યોધિબીજની પ્રાપ્તિ થવામાં યત્ન કરવો જોઈએ. શ્રીમુનિ-સુંદરજી મહારાજજીએ ઉપદેશ રત્નાકર ગ્રંથમાં કહ્યું છે કે—

ગાથા.

સંસાર સાગર મિળં પરિભ્રમંતેહિ સંઘ જીવેહિં ॥

ગહિઆણિ અમુક્કાણિઅ અણંતમોદજ્વલિંગાઈં ॥૧॥

ભાવાર્થ—આ સંસારરૂપ સાગરને વિષે ભમતા એવા સર્વ જીવોએ અનતિવાર દ્રવ્યલિંગ ગૃહણ કર્યાં અને સુકયાં પણ સુકિત થઈ નહીં કારણ કે સમ્યક્ત્વ વિના દ્રવ્ય લિંગ એકતુ કશું કંઈ કરી શકતું નથી. જેથી કહ્યું છે કે દર્શન થકી ભ્રષ્ટ થયો તે ભ્રષ્ટ થયોજ

ધ્યાન વિચાર.

૪૯

જાણુવો અને દર્શન થકી ભ્રષ્ટ થયેલાને નિર્વાણ પદ નથી, ચારિત્ર રહિત નિર્વાણ પદ પામે છે. દર્શન એટલે શુદ્ધ હેવ, શુદ્ધ ગુરૂ અને શુદ્ધ ધર્મ, એની જેને પક્ષી શ્રદ્ધા છે તે સમ્યક્ દર્શનની કહેવાય છે. વીતરાગ ભગવંતે ૫૬ દ્રવ્ય ભાષ્યાં છે, તેની સાતનયે તથા સપ્તભંગીએ કરી જે સદહણુ તે રૂપ જે દર્શન તે થકી રહિત મનુષ્યો મોક્ષ પામતા નથી, મિથ્યાત્વથી હે ચેતન ! તું ચાર ગતિમાં રખડે છે, માટે તું જિનેન્દ્ર પ્રરૂપિત ભાવની સદહણુ રાખ. કેટલાક જીવો ધર્મ સમજ્યા એવું નામ ધરાવીને દેવી, અને જક્ષ વગેરેની માનતા માને છે, તેને પૂજે છે, કોલેરા વગેરે રોગો થાય છે ત્યારે જાણુ છે કે એ તો માતાનો કોપ થયો માટે હવન હોમ કરો, પણ જાણુતા નથી કે માતાને કોપ કરવાનું શું કારણ? શું તમોએ તેને ગાળો દીધી હતી? અગર તેનું કાંઈ બગાડ્યું હતું? વળી જે પુરૂષો હવનહોમ કરતાં કરતાં મરી જાય છે, તેના ઉપર શું માતાનો કોપ થાય છે? વાહરે વાહા વળી કહેવાનું કે કોઈ માણસ માતા મેલડી, અને જોગિણીની ઉપાસના કરતો હોય તેને તો કોલેરા વગેરે રોગો ન થવા જોઈએ પણ થતા દેખવામાં આવે છે, માટે મરણ આગળ કોઈનું જોર ચાલતું નથી. અરે ભાઈ, તે માતા જોગિણી વગેરેને પણ મરણ છે તેને પણ આયુષ્ય પુરૂ થાય છે ત્યારે મરણ પડે છે. માટે હે ભગ્ય જીવો? તમો ક્ષંદમાં ક્ષંદમાં જો દેવ ગુરૂની શ્રદ્ધા નહીં રાખશો તો અનંતકાળ સંસારમાં રખડશો. તમારે એક દીવસ તો મરણુજ છે, તે શું નથી જાણુતા? માટે તેનો ભય રાખ્યો શા કામમાં આવવાનો છે; વળી જે માતા, મેલડી, અને જોગિણીના હવનહોમને માનતા નથી અને તેના કરનારને અટકાવે છે, તેમની નિંદા કરે છે તેને કેમ માતા રોગ ઉત્પન્ન કરતી નથી? હે ભગ્ય જીવો! જ્યાં સુધી આયુષ્યની મર્યાદા છે, ત્યાં સુધી કોઈનાથી કંઈ થવાનું નથી, જીવો યશોધરનું ચરિત્ર; તેણે કુકડો લોટનો બનાવેલો હતો તેના ભક્ષણથી કેટલા ભવ રખડવા પડ્યા છે. તે જરા વાંચી

૫૦

ધ્યાન વિચાર.

વિચારજો, તેને કેવાં કેવાં દુઃખ પડ્યાં છે, અને કેવાં કેવાં ખરાખ અવતાર આવ્યા છે. તે વાંચવાથી માલુમ પડશે. જે વીતરાગ ભગવંતથી નથી બન્યું તે બીજાથી કેમ બનવાતું છે, તે જરા વિચારો, સારાંશ કે શંકા, કંખા જીન વચનમાં કરવી નહીં.

સંવાદં જિણેસરભાસિંઆદં, વયણાંનન્નહાહુંતિ;
ઇઅબુદ્ધિજસમણે સમ્પત્તિન્નિચ્છલંતસ્સ ॥ ૧ ॥

જીનેશ્વરે કહેલાં સર્વ વચનો સત્ય છે, અન્યથા નથી એવી જેના મનમાં યુદ્ધિ છે તેતું નિશ્ચલ સમકિત બાણવું. ઘણું શું કહેવું. હે ભગ્ય જીવો! આ પંચમ કાલમાં કુચુડ્ડો ધર્મ એવું નામ ધરાવી બીચારા જીવોને ઠગે છે અને ચાર ગતિમાં રખડાવે છે, વળી વીરશાસનમાં પણ નિહલ મતિયા વગેરે પણ ભગવાનના વચનથી વિપરીત પ્રપણા કરનારા બાણવા, અને તેમની સંગતિથી બોધિબીજનો નાશ થાય છે અને કદાપિ પ્રાપ્ત થયું હોય તો પણ નાશ થાય છે. માટે હે ભગ્ય જીવો! કુચુડ્ડો સંગકરો અને જ્ઞાનાભ્યાસ ખુબ કરો કે જેથી સત્ય સ્વરૂપ માલુમ પડે. વીતરાગ ભગવંતે કહેલાં વચન સત્ય છે એવું તમો હૃદયમાં ધારણ કરો. એમ કરવાથી આત્મા અનાંત સુખ પામશે. વીતરાગ ભગવંતે કહેલ સંયમ માર્ગમાં પ્રવર્તન કરવું. હાલ બકુશ અને કુશીલચારિત્ર છે, અને સાધુ આદિ ચતુર્વિધ સંઘ છે એમ શ્રદ્ધા કરવી.

૧૨ ભાવના.

ધર્મ કથાના કહેનારા અરિહંત છે, એની ભાવના લખીએ છીએ. જે પુરૂષ પરહિત કરવામાં ઉદ્યમી છે, તથા વીતરાગ છે, તે કદાપિ કોઈ પણ સ્થળે અસત્ય કથન કરતા નથી. વળી વીતરાગ ભગવાન અઠાર દોષ રહિત છે, તે ગણાવે છે.

ધ્યાન વિચાર.

૫૧

અન્નાણ કોહમય માણ, લોહમાયારૂઅરૂઅ,
 નિદાસોગ અલિઅ વયણાઈ, ચોરિઆમચ્છરમયાઈ ॥ ૧ ॥
 પાણિવહપેમકીઢા, પસંગહાસાય રૂઅરૂ દોસા,
 અઠારસવિપ્પણઢા નમામિ દેવાયદેવસં ॥ ૨ ॥

એ અઠાર દોષ રહિત જે દેવ છે, તેને કદાપિ જીહું બોલવાનું કારણ નથી; જેને અનંત કેવલજ્ઞાન પ્રગટ થયું છે તેને પોતાના જ્ઞાનમાં જે જે પદાર્થ ભાસ્યા તેને તે પ્રમાણે કહ્યા છે. તે પક્ષપાત રહિત છે, કદાચક્ર રહિત છે. જેમને જીહું બોલવાનું કોઈ પણ કારણ નથી, તેઓ સત્ય ધર્મ કહી શકે છે, બીજા રાગી દ્વેષી, કદાચક્રી, અને કપટી, સત્ય ધર્મ કથન કરી શકતા નથી. જે ભગવંતે પ્રરૂપેલા ધર્મને આદરી કરી ભવી જીવ સંસાર સમુદ્રને તરી મુક્તિ સુખ પામે છે તે ભગવંતનો અનહદ ઉપકાર છે.

કુતીર્થિઓનાં વચન સર્વ સદ્ગતિનાં વૈરી છે; કારણકે યજ્ઞદિક પશુવધ રૂપ હિંસા કરવાથી કલંકિત છે, પૂર્વાપર વિરોધી છે, નિર્થક ગપાટક બહુ વચનો છે. તે કારણથી મિથ્યાત્વીઓ જે ધર્મ કહે છે તે ધર્માભાસ છે, ખોટો છે, અને તેનાથી કંઈ મોક્ષ મળતો નથી અને અનંત સંસાર રખડવું પડે છે. મિથ્યાત્વીઓ આ સંસારમાં મિથ્યાત્વ રૂપ યજ્ઞમાં મુગ્ધ જીવોને હોમી દે છે, તેથી તે દ્રવ્યથી અને ભાવથી એમ બેથી હિંસક છે, ઉત્તમ કુળ, ચક્રવર્તિ, વાસુદેવ અને ઇંદ્રની પદવી પામવી તે પણ જૈન ધર્મનો પસાય છે. જેને કોઈ મિત્ર નથી, બંધુ નથી, નાથ નથી, જે રોગીને વૈદ્ય નથી, જેની પાસે ધન નથી, તેમજ જેનામાં ગુણ નથી, તે સર્વના બંધુ, મિત્ર, નાથ, વૈદ્ય તથા ગુણનો નિધાન ધર્મ છે. વીતરાગ ભગવંતે કહેલો ધર્મ સત્ય છે, એમ જે ધારે તે જીવ શિવ સંપદા પામે છે.

૫૨

ધ્યાન વિમાર.

એ પ્રમાણે બાર ભાવના ભાવતાં ઘણાં કર્મો ખપે છે અને આત્માભિ-
મુખ થવાય છે, ઇતિ બાર ભાવના સંપૂર્ણ.

વળી તે પાયામાં ચાર ભાવના ભાવવી તે બતાવે છે.
૧ જ્ઞાન ભાવના, ૨ દર્શન ભાવના, ૩ ચારિત્ર ભાવના,
અને ૪ વૈરાગ્ય ભાવના.

જ્ઞાન ભાવનાથી આત્મસ્વરૂપમાં રમણુતા સ્થિરપણું પ્રાપ્ત
થાય છે, મિથ્યાત્વરૂપ અધિકાર દૂર થાય છે, અને પરવસ્તુ
સાચી ભાસતી નથી.

દર્શનભાવના થકી મંત્ર તંત્ર અને પર દર્શનીય ચમત્કાર
દેખી મોહ પામતો નથી. જણાય છે કે દૃશ્ય સર્વ પુદ્ગલ બાહ્ય છે;
એમાં આત્મીય કંઈ નથી.

ચારિત્ર ભાવનાથી પૂર્વકૃત કર્મોનો નાશ થાય છે અને
નવાં કર્મો રોકાય છે.

વૈરાગ્ય ભાવના થકી કઠીણ કર્મો પણ નાશ પામે છે, ઉદા-
સીનતા પ્રગટે છે, સંસાર અસાર લાગે છે. સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, અને
કુટુંબ, પ્રમુખ વસ્તુ ઉપર રાગ થતો નથી. આ ચાર ભાવના
ભાવવાની તીર્થંકર મહારાજે આજ્ઞા કરેલી છે અને તેથી ધ્યાનમાં
સ્થિરપણું થાય છે. મનરૂપી માંકડું આ ચાર ભાવનાથી વશ થઈ
શકે છે. મન જીતવું અતિ કઠીણ છે. યુદ્ધમાં લાખો ગમે સૈન્યને
જે પુરૂષ જીતી શકે છે તે પુરૂષ પણ મનરૂપી માંકડાને વશ કરી
શકતો નથી. વળી મનનો વ્યાપાર મોટો છે કે, જે વ્યાપાર થકી
સાતમી નરકમાં જવાય છે અને તેજ મનના વ્યાપારથી મોક્ષમાં જઈ
શકીએ છીએ. કહ્યું છે કે:—

ધ્યાન વિચાર.

43

गाथा.

मणवावारो गरुओ, मणवावारोहि जिणेहिपन्नत्तो,
जोनेइ सत्तमाए । अहवामुख्खं पराण्णेइ ॥ १ ॥

વળી કહ્યું છેકે:—

॥ गायत्रा ॥

मण मरणे इंदियमरणं । इंदियमरणेण मरंति कम्माइं
कम्म मरणेण मुख्खो, तस्सा मण मारणा बिंति ॥ १ ॥

ભાવાર્થ—મનને મારવાથી એટલે મનમાં ઉઠતા એવા વિકલ્પ સંકલ્પનો રોધ કરવાથી ઇંદ્રિયો મરેછે, સારાંશ કે ઇંદ્રિયો સ્વયમેવ શાંત થાય છે, અને ઇંદ્રિયો શાંત થવાથી કર્મનો નાશ થાય છે, અને નવાં કર્મ આવતાં અટકાય છે, એમ સમ્યક્ રીતે કર્મનો નાશથવાથી મોક્ષ ગતિ પ્રાપ્ત થાય છે. માટે ધ્યાનની ઇચ્છા-વાળા પુરૂષે પહેલું મનને જીતવું જોઈએ. ધ્યાન કરનાર પુરૂષે કોઈના શબ્દ સંભળાય નહીં એવી એકાંત જગ્યાએ બેસવું, વૈરાગ્યે કરી મનને વશ કરવું. જે પુરૂષનું મન વશ નથી તે ધ્યાન કરવા શી રીતે સમર્થ થાય? અને ધ્યાનદશા વિના મુક્તિ શી રીતે મળે? માટે ધ્યાન કરનારાએ ચિત્ત નિરોધ કરવો, જે જે પુદ્ગલ સંબંધી પદાર્થ દેખવામાં આવે છે તે ઉપર મોહ રાખવો નહીં. અધ્યાહારી હોય, સ્ત્રી સંગ રહિત હોય, ખટપટી ન હોય, ક્રોધી ન હોય, રાગી ન હોય, અસત્યવક્તા ન હોય, જ્ઞાની હોય, ઉદાસીન વૃત્તિ વાળો હોય, શરીર ઉપર પણ જેને મમતા ન હોય, આહાર ઉપર પણ આસક્તિ ન હોય, સંતુષ્ટ ચિત્તવાળો હોય, કપટી ન હોય, નિંદક ન હોય, યશની ઇચ્છાવાળો ન હોય, માન અને અપમાનને

સમ ગણવાવાળો હોય, પોતાના શિષ્ય તથા પારકાના શિષ્ય ઉપર સમભાવવાળો હોય, ભોળી ન હોય, સંસારનો ભય વાળો હોય, આ શરીરને ક્ષણ ભંગુર જાણતો હોય, હઠ વાદી ન હોય, અને વીતરાગ વચનાનુસારે ચાલનારો હોય, તે પુરૂષ ધર્મ-ધ્યાન અને શુદ્ધ ધ્યાન ધ્યાયી શકે છે.

રૈચક, પુરક, અને કુંભકરૂપ પ્રાણાયામ જે અજ્ઞાનીઓ કરેછે, અને સમાધિ લગાવે છે, તેતો હઠ સમાધિ જાણવી. જીવાદિ નવતત્ત્વ તથા ૫૬ દ્રવ્ય, સાતનય, સપ્તભંગી, અને નિશ્કેપ, ઇત્યાદિ જનમતનો જાણ પ્રાણાયામ વગેરે કર્યા વિના ધર્મ ધ્યાન વિગેરે ધ્યાવે છે તે સહજ સમાધિ જાણવી, અને તેથી મુક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે; પણ જનવચનને જાણ્યા વિના જે પુરૂષો હઠ સમાધિ કરે છે તેમની મુક્તિ શીરીતે થાય? લાખો સહજ સમાધિ વિના હઠ સમાધિ કરવાથી મુક્તિ પ્રાપ્ત થઈ શકતી નથી. અપેક્ષાએ સહજ સમાધિ પૂર્વક હઠ સમાધિની સફળતા છે. જૈન પ્રક્રિયાના અનુસારે હઠ સમાધિ કરવી જોઈએ. હઠ સમાધિમાં કષ્ટનો પાર નથી હઠ સમાધિથી કેટલીક પૌદ્ગલિક ઋદ્ધિ સિદ્ધિ પ્રગટ થાય છે, પણ આત્મ ઋદ્ધિ પ્રાપ્ત થતી નથી. હવે ધ્યાનના ચાર પાયા બતાવવામાં આવે છે. શાશ્વત ધ્યાન વિના અનંત સુખમય દશા પામી શકાતી નથી.

ધ્યાની પુરૂષોએ જે ઠેકાણે રહેવાથી પોતાને ધ્યાનમાં લાભ થાય તે ઠેકાણે રહેવું, જેરાત્રી, દિવસ, પહોર, અનેઘડી, ધ્યાનમાંગર્હ તે લેખે છે, તે વેળા ધન્ય કરી માનવી. વાચના, પૃચ્છના, પરાવર્તના, અનુપ્રેક્ષા અને ધર્મકથા લક્ષણ, રૂપ સ્વાધ્યાય ધ્યાનમાં આલંબનભૂત છે, માટે તેની પણ આવશ્યકતા છે. એમ અહિંત ભગવાન્ કહે છે. આપંચમકાળમાં કોઈ વિશિષ્ટ જ્ઞાનવંત નથી, સંશય નાશ કરનારા જ્ઞાનીઓનો અભાવ થવાથી જીનેશ્વરે કથન કરેલા સૂક્ષ્મભેદની સમજણ મને યથાર્થ પડતી નથી, પરંતુ રાગ અને દ્વેષ

ધ્યાન વિચાર.

૫૫

રહિત વીતરાગ ભગવંતે કેવલજ્ઞાનવડે જે જે વસ્તુતું કથન કર્યું છે તે સત્ય છે, એકાંત હિતકારક છે, તે પ્રમાણે વર્તવાથી ભવનો નાશ થાય છે, એમ ચિંતવવું તે આજ્ઞાવિચય નામનો પહેલો પાયો બાણવો.

હવે અપાયવિચય નામનો બીજો પાયો કહે છે,

મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, અને મનવચન કાચાના યોગરૂપ આસ્રવ છે, તેનાથી આ લોકમાં અને પરલોકમાં ઘણું દુઃખ ભોગવવાં પડે છે. તે મહા દુઃખના હેતુ છે, હે ચેતન! તું હવે જાણે છે કે એ આસ્રવ પુદ્ગલ છે. અનાદિ કાળથી આત્માની સાથે લાગેલું છે, તું એનાથી ન્યારો છે. એ પુદ્ગલનો સ્વભાવ જડ છે, તું તો ચેતન છે, તું અનંત જ્ઞાનમય છે, અનંતદર્શન, અને અનંત ચારિત્રમય છે, તું શુદ્ધ છે, બુદ્ધ છે, અવિનાશી છે અજ છે, અનાદિ, અનંત, અક્ષય, અક્ષર, અનક્ષર, અચલ, અકલ, અગમ્ય, અનામી, અકર્મી, અને અગંધક છે, અનુદય છે, અનુદરિક છે, અભોગી, અરોગી, અશોકી, અયોગી, અલેશી, અકષાયી, અવેદી, અછેદી, અલેદી, અને અખેદી છે. અશરીરી, અનાહારી છે, અંચાખાધ, અનખગાહી છે, અગુરૂ લઘુ છે, અપરિણામી, અતીંદ્રિય, અપ્રાણી, અયોની, અસંસારી, અમોહી, અમલ, અચલ, અપરંપર છે, અનાસ્રવ છે, અલખ છે, અસંગી છે, અમૂર્ત છે, સ્વભાવ રમણીય છે, પરભાવ ત્યાગી છે, અનાકાર છે, લોકાલોક જ્ઞાયક છે, એવો શુદ્ધ ચિંદાનંદ મારો આત્મા છે. એવું જે એકાગ્રતારૂપ તન્મયપણે પરિણમન તેને અપાયવિચય નામનો બીજો ધર્મ ધ્યાનનો પાયો કહે છે.

૩ ત્રિપાક વિચય.

ક્ષણે ક્ષણે કર્મ ફળનો ઉદય જે અનેક તરેહનો ઉત્પન્ન થાય છે તેનાથી સુખ દુઃખ ભોગવતાં હર્ષ શોક નહીં કરતાં વિચારવું

જે પૂર્વકૃત, કર્મનો વિપાક છે, એવું જે ચિંતવન તેને વિપાકવિચય કહે છે.

આ જીવ પર પુદ્ગલમાં રાચતો માચતો સમયે સમયે સાત વા આઠ કર્મને બાંધે છે, તે કર્મનો બંધ ચાર પ્રકારે છે. પ્રકૃતિ-બંધ, સ્થિતિ-બંધ, રસ-બંધ અને પ્રદેશ-બંધ એમ ચાર પ્રકારે બંધ છે. તે ચાર પ્રકારે બાંધેલા વિપાકો તારે અવશ્ય લોગવવા પડશે. હસતાં હસતાં જે કર્મ બંધાય છે, તે રેતાં પણ છુટતાં નથી. બંધક કુમાર પરલવમાં છરી વતી કોઢી-બડાની ખાલ ઉતારીને રાચ્યા, કે અહો મે કેવી ચતુરાઇથી ખાલ ઉતારી, એમ રાચતાં બાંધેલાં કર્મ અવશ્ય તેમને લોગવવાં પડ્યાં. મહાવીર સ્વામી જે ચરમ તીર્થંકર મહારાજ તેમણે પણ કાનમાં ગોવાળે ખીલા માર્યા તે કાઢતાં એવી રાડ પાડી કે જેથી ત્રણ ભુવન ગાજી ઉઠ્યાં, તેમને એવી એવી વેદનાઓ લોગવવી પડી, મરીચીએ જાતિનો મદ કર્યો. જેથી મહાવીર સ્વામી નામના ચોવીશમા તીર્થંકર થયા, તોપણ બ્રાહ્મણના કુળમાં ઉપજવું પડ્યું; માટે હે ચેતન બંધ સમયે ચેત! વિપાકનો ઉદય આવે છે, ત્યારે કેમ હર્ષ શોક કરે છે, કર્મના ઉદયથી માતા સ્ત્રી થાય છે, સ્ત્રી માતા થાય છે, પિતા પુત્ર થાય છે અને પુત્ર શત્રુ થાય છે, કોઇ રાજા થઇને કર્મનો વિપાક લોગવે છે, કોઇ ચક્રવર્તિ થઇને કર્મનો વિપાક લોગવે છે, કોઇ ઇંદ્ર ચંદ્ર થઇને કર્મનો વિપાક લોગવે છે, કોઇ ઢાર, જળચર, અને જેચર થઇને કર્મનો વિપાક લોગવે છે, કોઇ લોગી થઇને કર્મનો વિપાક લોગવે છે, કોઇ રોગી થઇને કર્મનો વિપાક લોગવે છે. શુભ કર્મ બાંધ્યું હોય તો શુભ વિપાક લોગવે છે, તેથી કાંઇ શાતા જીવને થાય છે; અશુભ કર્મ બાંધ્યું હોય તો અશુભ વિપાક દુઃખરૂપે જીવ લોગવે છે. આ ચેતન કર્મને વશ પડ્યો થકો દુઃખી થાય છે.

આત્માનો જ્ઞાન ગુણ તે જ્ઞાનાવર્ણીય કર્મે દાખ્યો છે. આત્માનો સામાન્ય ઉપયોગ રૂપ અનંત દર્શન ગુણ તે દર્શનાવર્ણીય કર્મે

ધ્યાન વિચાર.

૫૭

દાખ્યો છે. આત્માનો અવ્યાખ્યાય અનંત મુખમય ગુણ તે વેદનીય કર્મે દાખ્યો છે. આત્માનો જ્ઞાયિક સમકિત ગુણ તે મોહનીય કર્મે દાખ્યો છે. આત્માનો અક્ષય સ્થિતિ રૂપ ગુણ તે આયુષ્ય કર્મે દાખ્યો છે. આત્માનો અરૂપી ગુણ તે નામ કર્મે દાખ્યો છે. આત્માનો અગુરુ લઘુ ગુણ તે ગોત્ર કર્મે આવર્થે છે. આત્માનો અનંત વીર્ય ગુણ તે અંતરાય કર્મે રોક્યો છે. એમ આત્માના આઠ ગુણ તે આઠ કર્મે રોક્યા છે. તેથી હે ચેતન! અનંત શક્તિનો ધણી છતાં રંક જેવો બની ગયો છે. એમ ચાર બાંધના ભેદ વિચારતાં તથા ઉદય, ઉદીરણા અને સત્તા એ ચારનો વિચાર કરતાં વિપાક-વિચય ધર્મ ધ્યાન પ્રગટ થાય છે.

૪ સંસ્થાન વિચય.

આ લોક અનાદિ અનંત છે. ઉત્પાદ વ્યય અને ધ્રુવ યુક્ત સર્વ પદાર્થ છે. ધર્માસ્તિકાય દ્રવ્ય. અસંખ્યાત પ્રદેશી ચૌદ રાજ લોકમાં વ્યાપી રહ્યું છે. સ્થિતિ સહાય ગુણયુત અધર્માસ્તિકાય દ્રવ્ય અસંખ્યાત પ્રદેશી ચઉદરાજ લોક વ્યાપી છે. આકાશાસ્તિકાય દ્રવ્ય લોક અલોક વ્યાપી છે. કાલના પ્રદેશ નથી એ ઔપચારિક દ્રવ્ય છે. જીવના અસંખ્યાતા પ્રદેશ છે. અને ચૌદ રાજ લોક વ્યાપી છે. જીવ દ્રવ્ય અનંત છે. આંખની પાંપણોનો એક વાળ લઇને તેનો એવા સૂક્ષ્મ ખંડ કરીએ કે જેના એક ખંડના બે ખંડ ન થાય, એવા સૂક્ષ્મ વાળ ખંડ પ્રમાણે આકાશ ક્ષેત્ર લહીએ તેટલામાં આકાશ રૂપ ક્ષેત્રમાં અસંખ્યાતા પ્રદેશ રહ્યા છે, અને તેટલામાં ધર્માસ્તિકાયના અસંખ્યાતા પ્રદેશ છે, તથા અધર્માસ્તિકાયના પણ અસંખ્યાતા પ્રદેશ રહ્યા છે, અને તેટલામાં નિગોદીઆ ગોલા પણ અસંખ્યાતા રહ્યા છે. તે સર્વ પડયા મૂકીને તેમાંથી એક ગોળો લઇએ, તે એક ગોળામાં પણ અસંખ્યાત નિગોદ રહી છે, તે અસંખ્યાત

નિગોદ પડતી મૂકીને તેમાંહેથી એક નિગોદ લઇએ તે એક નિગોદને વિષે પણ અનંતા જીવ રહ્યા છે. અતીત કાળ તથા અનાગત કાળ તથા વર્તમાન કાળનો એક સમય એ ત્રણે કાળના જેટલા સમય થાય તે સર્વેને અનંત ગુણ કરીએ તેટલા જીવ એક નિગોદમાં રહ્યા છે. તે સર્વ જીવ પડયા મૂકીને તેમાંહેથી એક જીવ લઇ તે જીવના અસંખ્યાતા પ્રદેશ છે, એકેકા પ્રદેશે અનંતી કર્મની વર્ગણા લાગી રહી છે. તે સર્વ કર્મની વર્ગણાઓ રહેવા દઇને તેમાંહેથી એક વર્ગણા લઇએ, તે એક વર્ગણામાં અનંતા પુદ્ગલ પરમાણુઓ રહ્યા છે. એ પરમાણુ લેળા થાય તે વારે દ્રવ્યલુક ખંધ કહેવાય છે, ત્રણ પરમાણુઓ લેળા થાય તે વારે ત્ર્યલુક ખંધ કહેવાય છે, એમ સંખ્યાતા પરમાણુ લેળા થાય તે વારે સંખ્યાતાલુક ખંધ કહેવાય છે. અને અનંતા પરમાણુ લેળા થાય તે વારે અનંતાલુક ખંધ કહેવાય છે, એટલા પરમાણુઓનો ખંધ થાય તે સર્વ ખંધ જીવને ગ્રહણ કરવા યોગ્ય નથી.

પરંતુ અલગ્ય રાશિના જીવ ચમ્પોતેરમે બોલેછે, તે થકી અનંત ગુણાધિક પરમાણુ જે વારે લેળા થાય તે વારે એક ઔદારિક શરીરને લેવા યોગ્ય વર્ગણા થાય છે અને તે ઔદારિકની વર્ગણાથી પણ જે વારે અનંત ગુણાધિકમય દળીયાં લેળાં થાય તે વારે એક વૈક્રિય શરીરને લેવા યોગ્ય વર્ગણા થાય છે. અને વળી વૈક્રિય વર્ગણાથી પણ અનંત ગુણાધિકમય દળીયાં જે વારે લેળાં થાય તે વારે તૈજસ શરીરને લેવા યોગ્ય વર્ગણા થાય છે અને તૈજસની વર્ગણાથી પણ જે વારે અનંત ગુણાધિકમય દળીયાં લેળાં થાય છે. તથા ભાવાની વર્ગણાથી પણ અનંત ગુણાધિકમય દળીયાં જે વારે થાય છે તે વારે એક શ્વાસોશ્વાસને લેવા યોગ્ય વર્ગણા થાય છે, શ્વાસોશ્વાસની વર્ગણાથી પણ અનંત ગુણાધિકમય જે વારે દળીયાં લેળાં થાય તે વારે એક મનને લેવા યોગ્ય

ધ્યાન વિચાર.

૫૯

વર્ગણા થાયછે. મનની વર્ગણાથી પણ આઠમી કર્મ વર્ગણા અનંત ગુણાધિક પરમાણુસ્કંધવાળી બાણવી. એરીતે જીવને અકેકે પ્રદેશે રાગ દ્વેષની ચિકાશે કરી કર્મની અનંતિ વર્ગણાઓ લાગી રહી છે. આઠ વર્ગણાઓ જીવને અનાદિ કાળથી લાગી રહી છે.

ઐહારિક, વૈક્રિય, આહારક, અને તૈજસ એ ચાર વર્ગણા બાદરછે. તેમાં પાંચ વર્ણ, બે ગંધ, પાંચ રસ અને આઠ સ્પર્શ એ વીશ ગુણ બાણવા, અને બાકીની ચાર વર્ગણા સૂક્ષ્મ છે, તેમાં પાંચ વર્ણ, બે ગંધ, પાંચ રસ અને ચાર સ્પર્શ મળી સોળ ગુણ છે.

એક પરમાણુમાં એક વર્ણ, એક ગંધ, એક રસ અને બે સ્પર્શ મળી પાંચ ગુણ છે, તે પરમાણુઓ સદા શાશ્વતા છે, બાળ્યા બળે નહી, છેદ્યાંછેદાય નહી. જેટલાં છે તેટલાંને તેટલાં છે, ચૈદ રાજ લોક વ્યાપી છે. અકેક પરમાણુ એકેક વસ્તુમાં અનંતિ અનંતિવાર પરિણુમી ચુકયો ત્યાં જે વસ્તુને પરિણુમીને તે વસ્તુથી છુટયો તે વખતે તે વસ્તુના પચાઈનો વ્યય થયો અને બીજી વસ્તુમાં જઈ પરિણુમ્યો, તેથી તે વસ્તુના પચાઈનો ઉત્પાદ થયો એમ અકેક પરમાણુ ઉત્પાદ અને વ્યયરૂપ પચાઈપણે પલટાયો તેમાં અનંતો કાલ ગયો ને હજી અનંતો કાળ જશે; પણ પરમાણુ-તેનો તેજ છે. ધ્રુવપણે છે, એમ બાકીના પાંચે દ્રવ્યમાં ઉત્પાદ વ્યય થઈ રહ્યો છે, તે દ્રવ્યપણે ધ્રુવ છે, ચૈદ રાજ લોકના આકાશના સર્વ પ્રદેશે આ જીવે અનંતવાર જન્મ મરણ કર્યાં, ચૈદ રાજ લોક પણ તેના તેજ છે, અને જીવો પણ તેના તેજ છે.

ઉર્ધ્વ લોક, અધોલોક અને તીર્થ લોકમાં જીવ અનંતવાર જઈ, આગ્યો પણ જ્યાં સુધી કર્મ છે, ત્યાં સુધી લમવાનું છે. જ્યારે કર્મનો નાશ થશે, ત્યારે સિદ્ધશિલા ઉપર જે સિદ્ધ ક્ષેત્ર છે, ત્યાં જીવને રહેવાનું થશે, એ ચોથો સંસ્થાન વિચયનામનો પાયો બાણવો.

૬૦

ધ્યાન વિચાર.

હવે સંક્ષેપથી ધર્મ ધ્યાનનું લક્ષણ કહે છે, કર્મરૂપી સમુદ્ર જે જન્મ જરા મરણરૂપી જલે કરી ભરેલો છે, તેમાં મોહ રૂપી મોટા ભમરા પડી રહ્યા છે. અને કામરૂપી વડવાનલ અગ્નિ સળગી રહ્યો છે. અને તે કર્મ રૂપી સમુદ્રમાં કષાયરૂપી ચાર પાતાળ કળશા છે. આશા રૂપી મોટા વાયુ વાઈ રહ્યા છે, માઠા વિકલ્પ સંકલ્પ રૂપી કલ્લોલ ઉછળી રહ્યા છે, કપટરૂપી મોટા મગરમચ્છ જ્યાં દોડી રહ્યા છે, મિથ્યાત્વ અવિરતિરૂપ જ્યાં મોટા ખડક લાગી રહ્યા છે, તૃષ્ણારૂપી ભરતી ઝોટ જ્યાં થયા કરે છે, ભય અને શોક રૂપી પાણીની છોળો પર્વતોને ભેદી નાંખે છે, ઉપર્યુક્ત કર્મ રૂપી આ સંસાર સમુદ્ર છે. યાચના રૂપ સેવાલનો સમુદ્ધ જ્યાં ઘણો છે, દુઃખે કરીને પૂર્ણ થાય, એવું જે વિષય સુખ તે સમુદ્રનો મધ્ય ભાગ છે. અજ્ઞાન રૂપી વાદળનો અંધકાર ઘણો વ્યાપી રહ્યો છે, આપદા રૂપી વીજળી પડવાનો જ્યાં ઘણો ભય રહ્યો છે, એવો જે સંસાર સમુદ્ર તેને તરવાનો ઉપાય કહે છે.

સમકિત રૂપ દૃઢ બંધને બાંધેલું અને અઠાર હજાર શિલાંગ રથ તે રૂપી પાટીયાં જ્યાં જડેલાં છે એવું ચારિત્ર રૂપ જે ઝડાજ છે ત્યાં જ્ઞાન રૂપ નિર્વામક એ ઝડાજ ચલાવનાર છે. સંવર રૂપી કીચે કરી પાટીયાના આશ્રવ રૂપ છિદ્રને પુર્યાં છે, જ્યાં મનો શુષ્કિ રૂપ સુકાન છે, તે આચાર રૂપ મંડપે કરીને દીપતું છે, અને સાત નય રૂપ સાત માળે કરી શોભતું એવું વહાણ છે, અને ઉત્સર્ગ અને અપવાહ રૂપ જેને બે માર્ગ છે, એવા વહાણમાં શુદ્ધ અધ્યવસાય રૂપ ઘણા બળવંત યોદ્ધાઓ ચઢ્યા છે, વળી જ્યાં યોગ રૂપ સ્તંભ છે; તે સ્તંભ ઉપર અધ્યાત્મ રૂપ શઠ જ્યાં ચઢાવેલો છે, હવે એ શઠ રૂપી અધ્યાત્મ જ્ઞાનથી મગટ થયો જે તપ રૂપ પવન અનુકૂળ વાતો થકો સંવેગ રૂપ વેગે કરીને ચાલ્યું જાય છે, તેમાં મહા મુનિરાજ બેઠા છે, તે મુનિરાજ મહાઋદ્ધિના ઘણી છે, બાર ભાવના

ધ્યાન વિચાર.

૬૧

રૂપી પેટીઓમાં જ્ઞાન દર્શન અને ચારિત્રરૂપ રત્ન ભરેલાં છે; એવા મુનીશ્વર કર્મ રૂપ સંસાર સમુદ્રમાં વહાણમાં બેઠા થકા ચાલ્યા બન્યા છે; હવે મોક્ષ રૂપી નગરે મુનીશ્વર રૂપ સાર્થવાહને જતા દેખીને સંસારમાં રહેલા મોહરૂપપલિપતિએ મુનિરૂપ સાર્થવાહને હાંટવાનો વિચાર કર્યો. તે મોહ રૂપ પલિપતિ મહા બળવાન છે. ક્રોધાદિક ભિષ્મનો રાજા છે. ઇંદ્ર, ચંદ્ર, અને નાગેંદ્ર સરખાપણુ તેને જીતવા સમર્થ નથી, એવો બળવાન છે, તે મનમાં ઉદાર થયો, અને વિચાર કરવા લાગ્યો કે, આપણા સંસાર રૂપ નાટકનો ઉચ્છેદ થાય છે, અને આપણી ઋદ્ધિનો નાશ થાય છે. એમ ઘણો શોકાતુર થઈને બેઠો. તેના મનમાં એવો વિચાર થયો કે બેસી રહેતાં કંઈ થવાનું નથી ઉદ્યમ કરું, અને એ સર્વ ઋદ્ધિ હાંટી લઈ આવું. એમ વિચારી પોતાનો હૃદયન નામનો જે બલાસી તેને તેડાવી કહ્યું કે- આપણું હુર્બુદ્ધિનામે વહાણુ તૈયાર કરો, અને હુદ્યાચાર પ્રમુખ ઝડાજ છે તે સર્વ તૈયાર કરો. પશ્ચાત્ રાગ અને દ્વેષ યોદ્ધાઓને કહ્યું કે આપ આપણી સેના લઈને તૈયાર થાઓ; સર્વ સુભટોને સજ્જ કરી તે યોદ્ધાઓ વહાણુમાં બેઠા. ઝપાટા બંધ લવ સમુદ્રમાં તે વહાણુ ચાલવા લાગ્યું, ચાલતાં ચાલતાં લડાઈની જગ્યા ઉપર આવ્યું, તે વારે ધર્મરાજના સુભટો જે ચારિત્ર રૂપ વહાણુને વિષે સ્થિરતા રૂપ મંડળમાં બેઠા હતા, તેમણે મોહ રાજાનું સૈન્ય દીકું, દેખીને તુરત ઉઠી સજ્જ થઈને રણમંડપ ભૂમિપર આવ્યા.

તત્ત્વ ચિંતા-ઉપયોગ રૂપ જે વહાણુ તે લઈને સજ્જ થયા પછી મોહ રાજા સાથે માંહોમાંહે યુદ્ધ કરવા લાગ્યા, સમ્યક્ દર્શન પ્રધાને મિથ્યાત્વ પ્રધાનને અંત દશાએ પહોંચાડ્યો. ઉપશમ નામના સુભટે કષાચાદિ ચોરટાઓને હરાવી નસાડી રૂક્યા. શીચલ સુભટે કંદર્પ ચોરને જીત્યો. ચૈરાગ્ય સુભટે હાસ્તાદિ પરિરિપુને જીતા. શ્રુત જ્ઞાન તથા યોગાદિ સુભટે ત્રિદ્રાવિકથાદિ સુભટોની આખાવીખી કરી નાંખી.

૬૨

ધ્યાન વિચાર.

ઇન્દ્રિયનિગ્રહ સુભટે અસંયમ ચોરને હણ્યો. ધર્મ ધ્યાનને શુકલ ધ્યાન એએ સુભટોએ આર્તધ્યાન અને શૈદ્રધ્યાન એએ સુભટોને હણ્યા. ક્ષયોપશમ થોદ્ધે દર્શનાવરણી શત્રુને હણ્યો. વળી અશાતા રૂપ મોહરાજાનું સૈન્ય તે પુણ્ય ઉદય થોદ્ધાના બળથી નાહું. હવે આવી દશા દેખીને દ્રવ્ય સ્વરૂપ હાથી ઉપર બેસી, રાગરૂપ પુત્રે કરી સહિત મોહરાજા લડાઈ કરવા પોતે આઠ્યો, ત્યારે ધર્મરાજા શ્રદ્ધારૂપ અષ્ટાપદ વાહન ઉપર બેસીને જ્ઞાનરૂપપુત્ર સહિત ચઢ્યો, અને મોહરાજાને સહેજમાં હણ્યો, સર્વ મોહરાજાના સૈન્યનું નિકંદન કર્યું. તે વારે મુનિ મહારાજે મહા આનંદને પ્રાપ્ત કર્યો. ધર્મરાજાના પસાયથી પોતાનું ઇષ્ટ કાર્ય સર્થું. તે વારે તે મુનિશ્વર મહા વ્યવહારી થયા. કોઈ રીતનો ભય રહ્યો નહીં, અને ચારે દિશાએ વેપાર કરવા લાગ્યા.

એવી રીતે પોતાના મનની અંદર બંને સૈન્યનું સ્વરૂપ વિચારવું. અત્ર બહારનો કોઈ ચોર નથી, તેમ રાજા પણ કોઈ નથી. સ્વસ્વરૂપાનુયાયીપણે પ્રવર્તે તો ધર્મરાજાના પક્ષની જીત સમજવી, અને પરાનુયાયીપણે પ્રવર્તે તો મોહરાજાના પક્ષની જીત સમજવી. એમ પોતાના અંતરમાં બંને સ્વરૂપ વિચારવાનાં છે. એ ધર્મ ધ્યાન થોથા ગુણ ઠાણથી તે સાતમા ગુણઠાણ સુધી હોય છે. જો થોથે ગુણઠાણે ધર્મ ધ્યાન ન હોય તો સમકિત રહે નહીં. આઠમા ગુણઠાણથી શુકલ ધ્યાનનો પ્રારંભ થાય છે.

એ ધર્મ ધ્યાનની ભાવનાઓ ચાર છે. ૧ મૈત્રી ભાવના ૨ પ્રસાદ ભાવના, ૩ કારુણ્ય ભાવના, ૪ અને માધ્યસ્થ્ય ભાવના એ ચાર ભાવના છે.

મૈત્રી ભાવના—એટલે સર્વ જીવ સાથે મિત્રતા ચિંતવવી તેને મૈત્રી ભાવના કહે છે. પોતાના મિત્રનું જેમ ભલું કરવા ચાહે છે તેમ તેમ સર્વ જીવનું ભલું ચિંતવવું. સત્તાએ સર્વ જીવ સરખા છે, વળતીય છે, કોઈ આપણો શત્રુ નથી, અને કોઈ મિત્ર નથી કર્મ જોજ

ધ્યાન વિચાર.

૬૩

શત્રુ છે. પણ પ્રતિ શરીર ભિન્ન જીવો શત્રુ નથી. એ બીચારા કર્મના વશ પડ્યા છે તેથી બીજાનું ભૂંડું કરવા ચાહે છે, પણ કર્મ રહિત નિર્મળ હોત તો કદી ભૂંડું કરવા ઇચ્છા કરત નહીં. જેમ સિદ્ધના જીવો કર્મ રહિત છે, તેથી કોઈનું ભૂંડું કરવા તે સમર્થ નથી. તેમ સર્વ જીવો કોઈનું ભૂંડું કરવા સમર્થ નથી. સુખ દુઃખ કરનાર કર્મ છે, કર્મ એ મહા વૈરી છે. સર્વ જીવો જ્ઞાન દર્શન અને ચારિત્રે કરી એક સરખા છે, માટે સર્વ જીવનું હિત થાય તેમ ચિંતવવું. સર્વ જીવ ધર્મ પામે તો સાડું એવી જે ચિંતવના તે નિર્મલી ભાવના બાળવી.

૨ પ્રમોદ ભાવના—કહેતાં મહા હર્ષનું થવું, ગુણવંત ને દેખીને ગુણદૃષ્ટિધારકવિચારે કે તે મહા જ્ઞાની છે, જેને ધર્મી જીવો હોય તેને દેખી આનંદાશ્રુ આવે, વળી મહા મુનિના મેળાપથી હર્ષ પામે અને મનમાં પ્રગટે કે, અહો મારા ધન્ય ભાગ્ય કે કૃપા સમુદ્ર, ક્ષમા ભંડાર, મહા મુનીશ્વરનાં દર્શન થયાં. અહો ! હું તેમની સેવા કરીશ, મારા સર્વ પાપ જશે, વળી તે ગુરૂ અનંત ગુણના ધણી છે, મોક્ષ સુખના દાતાર છે, મોક્ષ માર્ગના સાર્થવાહ છે. તત્ત્વ ભોગી છે, પરભાવ ત્યાગી છે, સ્વભાવ રમણી છે. અજ્ઞાની જીવોને જ્ઞાનરૂપ ચક્ષુના દેનાર, દુર્ગતિ પડતા પ્રાણીને વારનાર, સુગતિ પહોચાડનાર, જ્ઞાની, ધ્યાની, મૌની, વૈરાગી, અને ત્યાગી એવા મુનીશ્વર મહારાજના દર્શન થયાં તે મારું મોટું ભાગ્ય બાળવું. વળી ગુરૂ મહારાજના ઉપકારનું આશીર્વાણ કોઈ પણ રીતે થઈ શકાય નહીં, તેવા ગુરૂ છે. અહો ! ધન્ય ઘડી આજ, ધન્ય દિવસ આજનો આજ હું કૃતાર્થ થયો, આજ મને રચાદ્રાદ ધર્મ સાંભળવાનો યોગ મળ્યો, એમ ચિંતવે. જ્યાં આત્મ સ્વરૂપની વાતો થઈ રહી છે, ત્યાં પણ ઘણું આનંદ માને, વળી ગુરૂ આદિકના મળવા થકી વિચારે જે આજ મને ચિંતામણિ રત્ન કોટા કોટી મળ્યાં. સાધર્મી ભાઈને પણ દેખી રોમરાજ ખડી થાય. એ રીતે બીજી પ્રમોદ ભાવના કહી.

૬૪

ધ્યાન વિચાર.

હવે ત્રીજી કાર્ણવ્ય ભાવના કહે છે.

સર્વ જીવ ઉપર દયા રાખવી. અહો ! આ જીવ ક્યારે ધર્મ પામશે. દયા એ પ્રકારની છે, દ્રવ્ય દયા અને જીવ ભાવદયા. તેમાં જીવના દશ પ્રાણુનું રક્ષણ કરવું તે, દ્રવ્ય દયા છે અને તે જીવને વીતરાગ ધર્મની પ્રાપ્તિ કરાવવી, ધર્મની ઓળખાણ કરાવવી તે ભાવ દયા છે. વીતરાગ ભગવંતે આઠ પ્રકારની જીવ ઉપર દયા ચિંતવવાની કહી છે, પણ આ ઠેકાણે ગ્રંથ ગૌરવ થાય માટે લખી નથી.

હવે ચોથી મધ્યસ્થ ભાવના કહે છે.

ધર્મી વા અધર્મી માણસ ઉપર સમભાવ તેને મધ્યસ્થ ભાવના કહે છે. મિથ્યાત્વી, અને જીવઘાતી પ્રાણીઓને દેખી તેમના ઉપર ક્રોધ કરવો નહિ, મનમાં ચિંતવવું કે, એ જીવોના જીવ કર્મના યોગે એવા થયા છે, પણ કર્મનો નાશ થયે છતે એ જીવ શુદ્ધ સ્વરૂપ રમણી થશે. કોના ઉપર દ્વેષ કરવો અને કોના ઉપર રાગ કરવો ઇત્યાદિ ચિંતવવું, તેને મધ્યસ્થ ભાવના કહે છે.

માધ્યસ્થ ભાવથી રાગ દ્વેષની પરિણતિ મન્દ પડે છે, અને સર્વત્ર ન્યાય દૃષ્ટિથી સત્ય દેખી શકાય છે.

હવે શુકલ ધ્યાનનું સ્વરૂપ કહે છે.

શુકલ ધ્યાનના ચાર પાયા છે, ૧ પૃથક્ત્વ વિતર્ક સપ્રવિચાર, ૨ એકત્વ વિતર્ક અપ્રવિચાર, ૩ સૂક્ષ્મક્રિયા અપ્રતિપાતિ ૪ ઉચ્છિન્ન ક્રિયા અનિવૃત્તિ. આચાર પાયાનું તત્વાર્થ સૂત્ર, સમ્મતિતર્ક અને યોગ શાસ્ત્ર વગેરેમાં વિશેષતઃ સ્વરૂપ પ્રતિપાદન કર્યું છે.

૧ પ્રથમ પાયામાં પૃથક્પણે દ્રવ્ય જીવ અને પચાંચનું શ્રુત જ્ઞાનના આલંબન વડે એક ચિંતવ્યા પછી અન્ય એમ વિકલ્પ સહિત ધ્યાન કરવામાં આવે છે.

૨ બીજા પાયામાં દ્રવ્ય જીવ પર્ચાયની એકતા કરી શ્રુત જ્ઞાનના

ધ્યાન વિચાર.

૬૫

આજ્ઞાન વડે વિકલ્પ રહિત વીર્ષ ઉપયોગની એકાગ્રતાએ ધ્યાન કરાય છે.

એ એ પાયામાં શ્રુત જ્ઞાનાલંબીપણું છે, અવધિજ્ઞાન અને મનઃ પર્યાવ જ્ઞાનના ઉપયોગમાં વર્તીને કોઇ જીવ ધ્યાન કરી શકે નહીં. જીવ પાયાના ધ્યાનથી આત્મા, જ્ઞાનાવરણીય, દર્શનાવરણીય, મોહનીય અને અન્તરાય, એ ચાર ઘાતી કર્મોનો ક્ષય કરી કેવલ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ કરે છે.

૩ ત્રીજા સૂક્ષ્મ અપ્રતિપાતિ નામના ધ્યાનમાં કેવલજ્ઞાની સૂક્ષ્મ મન વચન અને કાયાના યોગને રૂંધે છે, શૈલેશી કરણ કરે છે અને અપ્રતિપાતિ નિર્મળ અચલતા રૂપ પરિણામને પામે છે.

૪ ચોથા ઉચ્ચિત્ત ક્રિયાતુલ્લિ નામના ચોથા પાયામાં યોગ નિરોધ કર્યાપછી બાકી રહેલી તેર પ્રકૃતિ બપાવે છે, અકર્મથાય છે સર્વ પૌદ્ગલિક ક્રિયાથી રહિત થાય છે, સર્વ ક્રિયાનો ઉચ્છેદ કરી, અક્રિય બને છે અને એક સમયમાં સિદ્ધસ્થાનમાં જઈ સાદિઅનંતમા ભાંગે રહે છે ત્યાંથી કદી સંસારમાં પાછો આવતો નથી.

પદસ્થ, પિંડસ્થ, રૂપસ્થ અને રૂપાતીત એ ચાર પ્રકારનું ધ્યાન કુરવાથી આત્મા પોતાના અનન્ત સદ્ગુણોને પ્રગટ કરી પરમાત્મપદ પામે છે. અરિહંતાદિપદ દ્વારા ધ્યાન ધરવું, શરીર રૂપ પિંડમાં રહેલા આત્માનું ધ્યાન ધરવું, કર્મ રૂપી છે, તેની સાથે રહેલા આત્માના સ્વરૂપનો વિચાર કરવો, કર્મ રૂપી છે તેનાથી ભિન્ન આત્મા અરૂપી છે. તે અરૂપી આત્માનું ધ્યાન ધરવું, ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારના ધ્યાન વડે આત્મા, સકલ કર્મોનો ક્ષય કરીને અનંત શક્તિયો મેળવી સિદ્ધ પરમાત્મા બને છે. ભૂતકાળમાં અનંત જીવે ધ્યાનના પ્રતાપે સુક્તિ પામ્યા, અને ભવિષ્યમાં પામશે- ઇત્યાદિ.

અન્ટ્યમંગ્ગલમ્.

ધર્મ ધ્યાન પ્રભાવથી, કર્મકલકલ્પ વિનાશ;	
શુક્લ ધ્યાન પ્રભાવથી, મુક્તિપુરીમાં વાસ.	૧
સસમંગીને સાતનય, ચાર નિલેપા સાર;	
ગુરુગમથી મન ધારતાં, પામે ભવજલપાર.	૨
દ્રવ્ય ગુણ પ્રયાગને, સમ્પન્ન ધ્યાવે જીવ;	
નિશ્ચયને વ્યવહારથી, કરતાં પામે શિવ.	૩
ઓગણિશ અઠાવનનો, ચૈત્ર શુદ્ધ સુખકાર;	
પ્રતિપદાદિન પૂર્ણ ગ્રન્થ, કરતાં હર્ષ અપાર.	૪
નગર પાદરા શોભતું, શાન્તિનાથ સુખકાર;	
વકીલ મોહનલાલ ભાઈ, વિજ્ઞપ્તિ કરનાર.	૫
વિજ્ઞપ્તિથી એ રચ્યો, નરનારી સુખકાર;	
યોગ્ય જીવને સમ્પન્ને, ધ્યાન સદા હિતકાર.	૬
આગમ સમુદ્ર અપાર છે, કોઈક પામે પાર;	
શ્રુતચિન્દુ અમૃત તળો, સર્વ રોગ હરનાર.	૭
ગુરુ સુખસાગર પ્રેમથી, નાઠા સઘઠા વલેશ;	
બુદ્ધિસાગર પ્રેમથી, રચતાં શાંતિ હમેશ.	૮

ક્રિયોદ્ધારક શ્રીનેપસાગરજી તાચ્છિણ્ય ચારિત્ર ચૂડામણિ
શ્રીરવિસાગરજી તાચ્છિણ્ય શાન્તમૂર્તિ શ્રીસુખસાગરજી તાચ્છિણ્ય
શ્રીબુદ્ધિસાગર રચિત ધ્યાનવિચારગ્રન્થ સમાપ્ત. ॐ શાંતિઃ ૩

સંવત ૧૯૫૮
ચૈત્ર સુદી ૧
સુ. ૫:૬૨૧

}

લેખક મુનિ બુદ્ધિસાગર.

